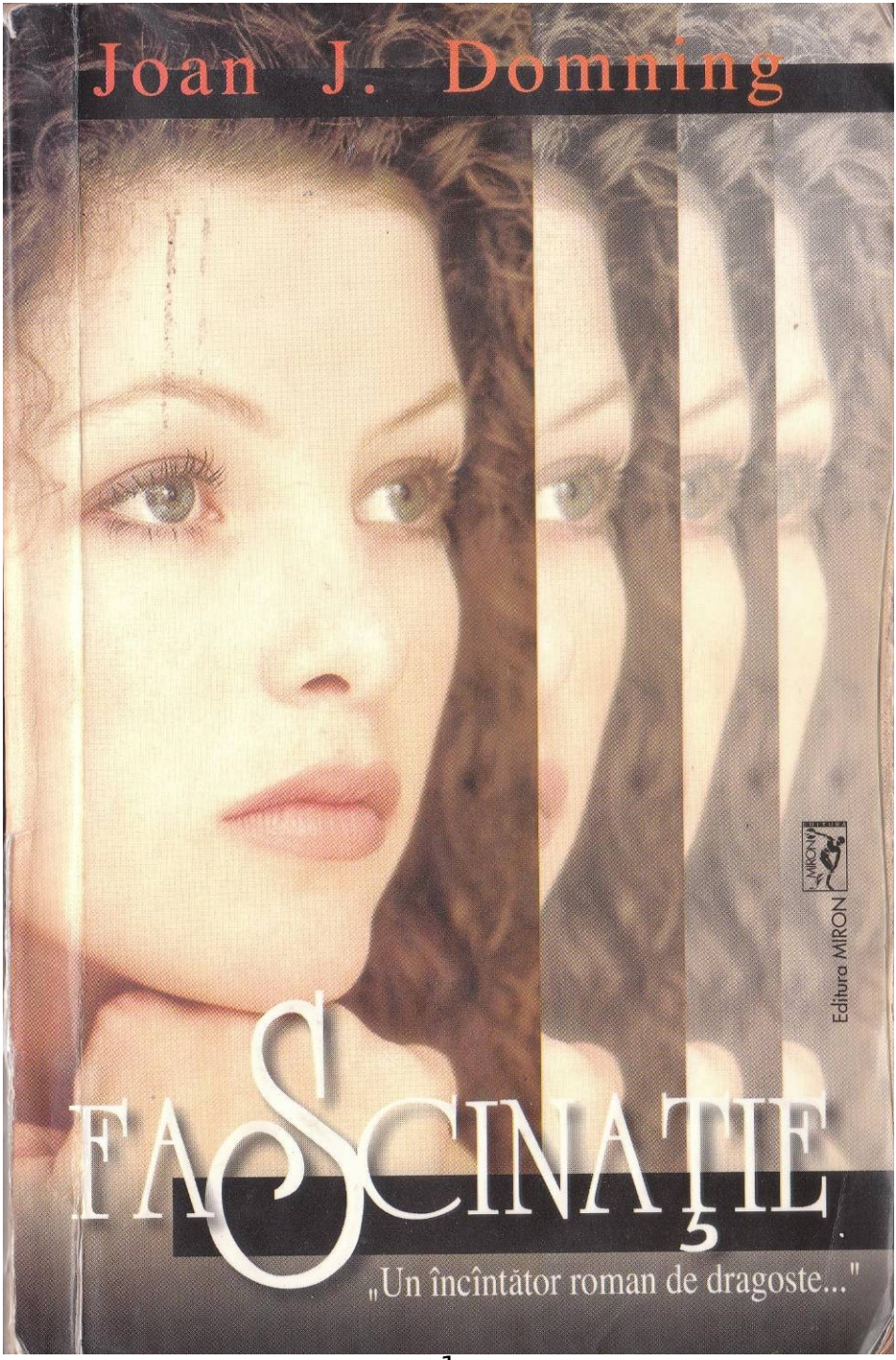
Joan J. Domning
FASCINAȚIE
„Un încîntător roman de dragoste..."
Editura MIRON

Joan J. Domning

Fascinaţie

Traducere de Mariana Costescu

Editura MIRON
Bucureşti - 1994

Lathi's Apple

by Joan J. Domning

© Copyright 1994
by Joan J. Domning

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii Miron.

© Copyright grafică Editura Miron

©LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Qroup Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian Ianguage published in cooperation with
Permissions Rights Int. Ltd.

© Copyright 1995 by Editura Miron

ISBN 973–95057–3–9

Capitolul 1

Laurian Bryant trase adânc aer în piept şi bătu la uşa din faţă a casei lui Keska Lathi. Cele trei lovituri sunară strident în liniştea ce domnea peste ţinut. Singurele zgomote ce se puteau auzi, erau zumzetul albinelor, ciripitul păsărilor şi duduitul unui tractor din depărtare.

Aşteptând, Laurian se întrebă miratăce l-ar fi putut determina pe Keska Lathi, un violonist de prestigiu, ajuns în vârful carierei sale, să renunţe la faimă şi avere şi să se retragă în această livadă cu meri, chiar dacă trebuia să recunoască că împrejurimile erau încântătoare.

Frumoasa casă de ţară, mare, albă, avea trei lucarne deasupra unei ample verande, iar pajiştea ce o împrejmuia era foarte bine îngrijită. Straturile de flori erau strălucitoare, cu narcise galbene şi un minunat curcubeu de lalele.

Respirând adânc, ea simţi mireasma fermecătoare a merilor înfloriţi din livada ce se întindea între casă şi dealurile de coastă ale Californiei de Nord, la vest. O vale rustică pornea din faţa casei. În depărtare se zărea oraşul Santa Rosa.

După câteva momente uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat trecut de şaizeci de ani ce-i aruncă lui Laurian o privire rece şi arogantă. Vocea lui era departe de a fi primitoare.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Aş dori să vorbesc cu domnul Lathi, dacă se poate.

— Pot să vă întreb de ce, doamnă?

Tonul lui era atât de sever încât i se păru că era posibil să-i trântească uşa în nas în orice moment, aşa că îi răspunse repede şi concis.

— Numele meu este Laurian Bryant. Sunt cu Tabăra muzicală Bryant, o tabără pentru tinerii muzicieni talentaţi aflată nu departe de aici, pe Russian River. Aş dori să vorbesc cu domnul Lathi despre un concert de binefacere pe care-l organizăm în fiecare an în luna august. Ne-am gândit că poate ar fi interesat să interpreteze la vioară în concertul nostru, anul acesta. Este pentru o cauză bună.

Privirea bătrânului se plimba discret pe faţa lui Laurian, cercetându-i ochii căprui-închis, faţa ovală, mai mult în formă de inimă, cu pometi impresionanţi şi nasul în vânt. Părul negru şi bogat îi era strâns în vârful capului şi era prins cu o agrafă. Efectul total putea fi evaluat la mai mult decât frumos.

O sclipire uşoară, de un interes calculat, dar care nu avea nimic comun cu vreo atracţie fizică, atenuă răceala din privirea bărbatului.

— Domnul Lathi nu primeşte niciodată musafiri neanunţaţi.

— Aş fi sunat să fixez o întâlnire, explică Laurian, dar domnul Lathi are număr de telefon neinformabil. Totuşi sunt sigură că va fi interesat de acest concert. Pot să vorbesc cu el, vă rog?

— Eu sunt George Miller, impresarul domnului Lathi. Cred că pot să răspund în numele lui. Făcând o pauză, aruncă o privire scurtă,

introspectivă asupra făpturii delicate din faţa lui asupra rochiei elegante, verde-pal, cu care era îmbrăcată. Un aer de profundă cugetare îi străbătu faţa şi adăugă cu părere de rău. Keska Lathi nu va mai interpreta la vioară niciodată în faţa publicului. Pentru niciun motiv.

— Dacă mi-aţi permite să vorbesc cu el, domnule Miller, poate aş putea să-l conving să facă o excepţie pentru tinerii noştri muzicieni. Laurian nu avea de gând să fie alungată de la uşă fără a sta de vorbă personal cu Keska Lathi.

În faţa atitudinii ei hotărâte, un licăr de amuzament se ivi în ochii lui George Miller. Era ceva ca un fel de provocare în tonul lui când îi spuse:

— Domnul Lathi este ocupat în acest moment. Este antrenat în nişte afaceri legate de fermă.

— Voi aştepta până va fi liber.

— Va fi ocupat cel puţin o oră.

— Nu-i nimic. Trebuie să vorbesc cu domnul Lathi.

Cu o uşoară înclinare a capului, George Miller se trase deoparte făcându-i loc lui Laurian să intre în casă. O conduse într-o cameră de zi unde o invită să se aşeze pe un scaun elegant acoperit cu brocart bleu cu argintiu.

— Doriţi ceva răcoritor? Cafea sau ceai? Sau poate un cocktail?

Era aproape patru după-amiază şi stomacul lui Laurian dădea semne de nervozitate, cerându-şi drepturile.

— Nu, mulţumesc. Nimic. Ea ezită, apoi încercă

să lege o conversaţie. Măiestria domnului Lathi în execuţiile la vioară stârneşte veneraţie. Trebuie să fie un om fascinant. Cred că dumneavoastră îl cunoaşteţi foarte bine.

— Fascinant, da, spuse Miller, strâmbând din nas. Îl cunosc mai bine ca oricine. Suntem asociaţi de când a venit din Finlanda în Statele Unite.

— Ce fel de om este?

— Nimeni nu-l poate descrie pe Keska Lathi, spuse el zâmbind uşor. Sunt sigur că vă veţi forma o părere proprie dacă o să fie de acord să vorbească cu dumneavoastră. Sunt însă aproape sigur că va refuza, trebuie să înţelegeţi.

— Înţeleg. Pot doar să sper.

— Trebuie să vă părăsesc acum, doamnă, spuse George Miller. Îndreptându-se spre uşă, el îi aruncă lui Laurian aceeaşi privire, în care se putea zări o scurtă licărire de amuzament, atât de neobişnuită pe figura lui arogantă, apoi dispăru.

Laurian suspină, simţind cum îi creşte teama cu fiecare minut de şedere în acea cameră minunat decorată.

Privi în jur, admirând mesele din lemn scump, frumos lustruite, tapiseria aleasă, elegantul covor persan şi picturile originale.

Cum timpul se scurgea foarte încet, dorinţa lui Laurian de a se afla în orice alt loc creştea tot mai mult. Nu a fost ideea ei de a veni aici la fermă pentru a-l vizita pe Keska Lathi.

Unchiul ei, Jules Bryant şi conducerea taberei muzicale i-au încredinţat ei misiunea, explicându-i că la cei treizeci şi unu de ani ai ei, Laurian era

cea mai tânără şi atractivă femeie din Tabăra Bryant.

Se gândiseră că, Keska Lathi este, întâi de toate, bărbat şi era posibil să răspundă cu mai multă solicitudine dacă ea îi va cere să evolueze în concertul de binefacere.

Ea a acceptat, în final datorită dragostei pentru elevii talentaţi din Tabăra Bryant care urmau să beneficieze de performanţa lui Keska Lathi, cât şi datorită recunoştinţei faţă de unchiul Jules, care făcuse atât de multe pentru ea, în trecut.

Laurian se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin încăpere. Ideea ca ea să-l seducă pe Keska Lathi şi să-l determine să interpreteze la vioară în acest concert a fost ridicolă, îşi spuse; ea nu era nici foarte atractivă şi nici nu ştia nimic despre cochetărie. Era expertă numai în execuţiile la violoncel, de care era îndrăgostită, şi în cunoştinţele ei de muzică clasică.

Plimbându-se neliniştită prin camera de zi observă două uşi duble, cu canaturi din sticlă, întredeschise. După ce aruncă o privire curioasă printr-o mică deschizătură, respiraţia i se acceleră şi nu rezistă tentaţiei de a le deschide şi mai mult, descoperind un mare şi liniştit studio muzical.

Draperiile de la ferestre erau trase, dând camerei un aspect întunecos, de muzeu. Un enorm pian cu coadă ocupa aproape trei sferturi din încăpere. Pereţii erau acoperiţi cu etajere cu geamuri, pline cu cărţi şi partituri muzicale.

Dar Laurian nu vedea nimic altceva decât vioara

şi arcuşul puse pe o masă. Un stativ pentru partituri şi un scaun erau aşezate lângă instrument, ca şi cum muzicianul tocmai ieşise din încăpere.

În mod sigur Keska Lathi cântă la vioară în acest studio, se gândi Laurian. Asta înseamnă că el nu a renunţat definitiv la muzică când s-a retras din faţa publicului.

Aruncând pe furiş o privire spre hol, Laurian îşi mări atenţia, ciulind urechile. În casă nu se auzea niciun zgomot. În vârful picioarelor, păşi în studio şi se aşeză în faţa viorii.

Chiar şi în întunericul din cameră, strălucirea lemnului de bună calitate împrăştia fascicule de lumină aurie. Elegantul instrument îşi aştepta parcă, în linişte, arcuşul. Ochii lui Laurian îi mângâiau forma cu veneraţie.

Pe perete, deasupra mesei, erau expuse trofeele succeselor lui Keska Lathi: medalii de aur şi argint, montate pe panglici de satin şi autografe.

Laurian se întrebă din nou de ce un atât de talentat şi prestigios virtuoz al viorii s-a retras din faţa publicului.

Din ziare aflase că nu are decât treizeci şi nouă de ani, deci jumătate din viaţa lui era irosită dacă nu va reveni.

Laurian se uită curioasă la o fotografie înrămată a lui Keska Lathi, în alb şi negru. Nobil şi rezervat, el îşi ţinea vioara în mâinile lungi şi zvelte.

Era subţirel, deşi bine făcut şi lat în umeri, cu păr frumos, uşor ondulat, ce încadra fruntea înaltă şi cizelată a unei figuri aristocratice. Nu era ceea

se cheamă un bărbat frumos, se gândi Laurian, dar era deosebit de distins şi sigur de sine. Inima i se strânse la gândul că va trebui să-l întâlnească.

Ştiind că nu trebuia să fie găsită în camera personală a lui Keska Lathi, înainte de a o părăsi, Laurian simţi nevoia să atingă minunata vioară. Cariera ei ca violoncelistă fusese o dezamăgire.

Poate aşa, esenţa geniului lui Keska Lathi va pătrunde în ea prin vârful degetelor ei, se gândi. Întinzând mâna cu sfială, atinse uşor preţiosul instrument.

Mâna îi sări de pe vioară aproape instantaneu şi se înfioră toată, cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, când o voce stridentă şi dezaprobatoare rupse liniştea.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Întorcându-se, Laurian deschise gura gata să-şi ceară scuze.

Dar bărbatul care stătea în faţa ei, era un simplu muncitor, îmbrăcat într-o pereche de blugi prăfuiţi ce-i cădeau mai jos de talie pe coapsele zvelte, foarte bine mulaţi pe un pelvis proeminent.

O cămaşă de lucru albastră îi atârna descheiată peste pieptul musculos şi lucind de transpiraţie. O şapcă a echipei de baseball *New York Yankees,* îi era trasă pe frunte, iar ochii îi străluceau în umbra cozorocului în timp ce o studia, aşteptând o explicaţie.

Înălţându-şi bărbia cu semeţie ca şi cum ar fi avut toate drepturile să se afle acolo, Laurian spuse:

— Îl aştept pe Keska Lathi.

La tonul hotărât din vocea ei muncitorul îşi ridică sprâncenele cu interes şi-i studie fiecare detaliu. De la părul negru, bogat, strâns într-un coc şi buzele pline şi frumos arcuite privirea îi coborî cercetătoare spre trupul zvelt cu forme bine conturate, spre gleznele subţiri şi pantofii cu tocuri înalte.

Ridicându-şi apoi privirea spre faţa ei, spuse cu o voce plăcută, dar care suna mai mult a provocare:

— Sunt Keska Lathi.

— Keska Lathi, violonistul? întrebă neîncrezătoare, uitându-se uimită la cămaşa lui prăfuită şi udă de transpiraţie şi la mănuşile murdare din piele de pe mâini.

— Keska Lathi, fermierul.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Laurian ezitând. Mai există şi un alt Keska Lathi?

El schiţă un zâmbet amuzat.

— Tu crezi că e posibil să existe doi bărbaţi cu numele de Keska Lathi?

— Eu nu cred, dar aşa se pare, consimţi ea, neputându-şi imagina bărbatul din faţa ei, ce părea că abia s-a rupt de o viaţă primitivă ca fiind distinsul violonist din fotografie.

Deodată Laurian realiză unde se afla – în studioul personal al lui Keska Lathi. Neavând niciun motiv serios pentru a se afla acolo, în faţa preţioasei lui viori, îşi ridică bărbia şi se îndreptă spre uşile duble.

O senzaţie plăcută de stânjeneală îi cuprinse, când ea trecu pe lângă el. Luând o poziţie de

apărare, ea se opri în mijlocul camerei de zi şi se întoarse către el cu teamă.

Închizând uşile cu fermitate, Keska Lathi o urmă, oprindu-se în faţa ei.

— George m-a sfătuit să stau de vorbă cu tine, spuse studiind-o cu curiozitate.

Acum Laurian putea să-i vadă bine ochii, a căror intensitate îi invadă întreaga fiinţă. Încadraţi de gene lungi şi negre, ochii lui păreau a fi de culoarea argintului vechi, în lumina razelor de soare ce inundaseră încăperea. Sprâncenele negre şi groase, frumos arcuite, iar atunci când se împreunau îi trădau un puternic simţ al umorului.

Privirea lui intensă şi foarte caldă emana o puternică masculinitate ce o făcea să reacţioneze cu tot corpul.

— Voiai să vorbeşti cu Keska Lathi? o întrebă el, străpungând-o cu o privire plină de amuzament.

Laurian încerca să-şi întoarcă gândurile înapoi la misiunea ei.

— Da, voiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Lathi… Eu… eu doresc să, se bâlbâi ea. Eu am venit să…

— Te rog ia loc, o invită el arătându-i o mică canapea pentru două persoane, cu mâna înmănuşată şi murdară de noroi. Poate te vei simţi mai bine. În ochi îi apăru un licăr de interes, iar pe buze i se ivi binecunoscutul zâmbet, privind-o cum îşi trăgea nervoasă fusta peste genunchi, după ce se aşeză.

Înălţându-şi bărbia, ea începu să vorbească cu demnitate:

— Mă numesc Laurian Bryant şi sunt unul din asociaţii Taberei muzicale.

— Laurian, repetă Keska, savurându-i numele. Dându-şi mănuşile jos, le puse pe o măsuţă pentru cafea şi se aşează lângă ea. Privind-o direct în faţă, murmură. Laurian… Laurian… Laurian. Un nume minunat pentru o femeie atât de frumoasă.

Cu vorba încă pe buzele întredeschise, ea se uita curioasă la figura lui, la forma pometţilor, la gura senzuală, la privirea provocatoare din ochii lui strălucitori. Încrucişându-şi picioarele neliniştită, continuă.

— Tabăra muzicală Bryant care este situată…

— Pe Russian River, i-o tăie scurt. Laurian Bryant, tu ai ceva unic şi magic cu care mi-ai cucerit impresarul, pe George Miller.

— Ooo?

Apropiindu-se de ea, el îşi sprijini braţul pe spătarul canapelei, chiar deasupra umerilor ei.

— El m-a sfătuit să fiu eu însumi, să renunţ la primitivism.

Keska Lathi se aplecă uşor spre ea.

Fascinată de jocul de lumini din ochii lui minunaţi, Laurian se depărtă puţin de el şi-l întrebă:

— Eşti deseori aşa?

— Întotdeauna, răspunse cu o voce caldă, punându-şi celălalt cot pe genunchi şi sprijinindu-şi bărbia cu podul palmei pentru a o privi direct în ochi.

— Ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui George pentru sfatul pe care ţi l-a dat.

— Nu te grăbi. Nu am promis nimic. Tonul moale, accentul măsurat din vocea lui, împrumutau cuvintelor sale o blândeţe înşelătoare.

Laurian se simţea stânjenită. Dorea ca totul să se sfârşească odată. Fusese o nebună acceptând să vină aici să vorbească cu acest bărbat.

Şi acum nu ştia cum s-o scoată la capăt. Suspinând adânc, spuse cu o privire plină de regret.

— Dacă asta înseamnă a fi tu însuţi, atunci sper că George are ceva influenţă asupra ta.

— Nimeni nu-l influenţează pe Keska Lathi, şopti el.

— Nu fac presupuneri. Ea aruncă o privire scurtă ochilor lui blânzi, apoi reveni asupra problemei pentru care se afla acolo.

— Tabăra muzicală Bryant găzduieşte tineri muzicieni talentaţi…

— Eşti foarte serioasă pentru o femeie atât de atrăgătoare, interveni el, scoţându-şi şapca de baseball de pe cap. O claie de păr castaniu-deschis îi căzu în dezordine pe fruntea înaltă şi arsă de soare.

Încurcată, Laurian îşi trecu privirea peste părul lui ondulat, apoi în jos peste umerii laţi unde, în pliurile mânecilor de la cămaşă, erau prinse câteva petale de flori de măr. Doar o scurtă privire aruncată asupra torsului său dezgolit a fost suficientă pentru a-i observa pieptul tare şi musculos acoperit cu păr negru şi creţ şi pielea netedă şi bronzată. Nu era musculos ca un erou al

serialelor de televiziune, dar o anume fineţe a trăsăturilor şi formelor sale suple o tulbura.

Făcându-şi curaj, Laurian începu din nou.

— Ceea că doresc să întreb…

— Pe Keska Lathi îl fascinează sensibilitatea şi seriozitatea unei femei, spuse cu o voce catifelată. Pe tine te înconjoară o aură de mister amăgitor cu adâncimi nebănuite.

Laurian ştia că nu vorbea serios ci, pur şi simplu, din motive numai de el cunoscute, era sarcastic cu ea. Dar accentul lui finlandez îi provoca un tremur în întreaga fiinţă, iar faptul că vorbea despre el însuşi la persoana a treia crea o atmosferă tulburătoare.

Dorindu-şi să fie cât mai departe de acel loc, Laurian se uita pe fereastră la maşina ei, parcată în grădina din faţa casei. Inspirând adânc îşi întoarse privirea disperată spre Keska Lathi.

— Elevii noştri sunt tineri talentaţi…

— Vorbeşte-mi despre Laurian Bryant. Ce mister ascunde în adâncul fiinţei ei. Ochii lui o cercetau îmbietor.

— Niciunul, exclamă ea, ridicând vocea.

— Pari încordată. Poate dacă ţi-aş oferi un pahar cu vinete vei simţi mai liniştită, spuse el ridicându-se.

— Nu! Serios. Nu este necesar, domnule Lathi, protestă Laurian fără succes, în timp ce el se deplasa elegant şi degajat spre o comodă aflată în partea cealaltă a camerei.

Când se întoarse lângă ea, Keska ţinea în mâini o carafă şi două pahare din cristal. Aşează paharele

pe măsuţa pentru cafea şi turnă din carafă într-unul din ele un lichid negru, ciudat, pe care i-l oferi.

— Încearcă asta, dragă Laurian.

Luând paharul, se uită suspicioasă, la conţinutul purpuriu-închis, îl ridică şi sorbi. Când vinul veni în contact cu limba, ochii ei negri se deschiseră larg.

Simţindu-i gustul îşi înăbuşi reacţia de şoc şi cu mult curaj reuşi să-l înghită fără a se strâmba. Ochii i se umplură de lacrimi.

Keska Lathi se aşează lângă Laurian şi gustă şi el din paharul lui.

— Acest vin este făcut de mine, din ultima recoltă de mure, spuse ridicând paharul şi privind printre gene lichidul colorat. Are un buchet minunat, eşti de acord?

Pentru unchiul Jules, care a fost întotdeauna alături de ea, pentru tabăra muzicală la care ţinea atât de mult, Laurian se forţă să zâmbească.

— Este teribil.

Apoi, cu simţul datoriei, duse din nou paharul la gură în timp ce el o urmărea.

A doua înghiţitură alunecă mult mai uşor căci limba şi gâtul ei erau amorţite de la primul contact cu vinul tare.

Când aceasta ajunse în stomac, o căldură plăcută o invadă, dându-i exact atât curaj cât să poată începe din nou discuţia. Era disperată să-şi formuleze cererea pentru a-l părăsi cât mai curând pe acest bărbat care o intimida.

— Unchiul meu m-a trimis să te rog…

— Laurian, Laurian, frumoasă Laurian, o întrerupse Keska, savurându-i numele ca şi cum ar fi fost vinul. Laurian Bryant. Îşi puse paharul jos şi-i atinse uşor materialul verde-pal al fustei, acolo unde aceasta i se mula pe coapse. Eşti atât de proaspătă, plină de viaţă şi încântătoare.

Apoi, îşi îndepărtă cu mâna petalele de flori de măr de pe cămaşa deschisă la piept, care-i aterizară, plutind prin aer, pe coapse. Ridicându-şi sprâncenele spuse, scuzându-se.

— Sunt murdar, obosit şi transpirat. Keska Lathi a muncit în livadă toată ziua. N-ar trebui să stau în faţa ta în halul ăsta. Coborându-şi uşor privirea spre silueta ei, apreciindu-i prospeţimea, îi atinse din nou cu mâna faldurile fustei.

— N-are importanţă. Serios, spuse Laurian, urmărindu-i degetele care-i pipăiau materialul, moale doar la câţiva centimetrii de coapse. Ea era conştientă că el încerca în mod intenţionat să o pună într-o situaţie jenantă.

Era evident, Keska Lathi nici măcar nu voia să audă de concert; cum putea ea să spere că o să accepte să interpreteze în el? Dar era de datoria ei să întrebe. Disperată, mai luă o înghiţitură de vin.

— Domnule Lathi, te rog, lasă-mă să-ţi spun pentru ce am venit.

— Keska, şopti el. Te rog spune-mi Keska, frumoasa mea Laurian.

Ea se uită mirată la el şi nu-i răspunse. Înghiţitura de vin îi trecu repede din stomacul gol în vene. Cel puţin, se gândea ea, vinul era acela care-i încălzea trupul.

Pentru cazul în care nu el era cauza, ea îşi smulse fusta dintre degetele lui şi se trase uşor de lângă el, punând paharul pe măsuţa pentru cafea.

Spre groaza ei, Keska se aplecă şi i-l umplu din nou până sus. În acel moment ei îi ieşi din minte tot ceea ce ar fi trebuit să-i spună despre tabără şi concert, tot ceea ce ar fi dorit să-i ceară.

Ridicându-şi sprâncenele, el îi aruncă o privire plină de admiraţie şi amuzament.

— Da, eşti tânără şi frumoasă, dar Keska Lathi a muncit toată ziua printre meri. Este o muncă interesantă şi plină de satisfacţii, dar te oboseşte fizic.

Felul în care pronunţase cuvântul *meri,* prelung, ca un oftat adânc, o făcu pe Laurian să zâmbească.

— Presupun că este.

Zâmbetul ei îl încurajă şi continuă meditativ.

— Am citit odată într-un articol din ziar că mirosul transpiraţiei unui bărbat acţionează ca un afrodisiac. Crezi că este aşa?

Ochii lui o priveau provocator.

Ea ridică glasul.

— Domnule Lathi!

— Keska.

— Domnule Lathi. Este dezgustător. Sări în picioare şi-l privi cu ochii scânteindu-i. Mirosul pe care-l emana el era predominant de flori de măr, iarbă şi resturi de colonie; doar un iz vag de transpiraţie. Ea simţi cum o uşoară roşeaţă îi invada obrajii de furie şi neputinţă.

— Deci, *te* stimulează, atunci? spuse el râzând.

— Nu înţeleg de ce George este preocupat de primitivismul tău, îi aruncă ea furioasă. Primitivismul ar fi fost de o sută de ori mai acceptabil decât grosolănia. Cred că ar fi mai bine să plec. Întorcându-se brusc, se îndreptă spre uşă.

Keska sări în picioare şi o prinse de braţ.

— Dar ai venit să-i ceri ceva lui Keska Lathi, nu-i aşa?

— Observ că nu ai deloc intenţia de a mă asculta, spuse repede uitându-se la degetele lungi şi bronzate de pe braţul ei, a căror căldură simţea că o arde prin mânecile bluzei. Ia-ţi mâna de pe braţul meu. Nu are niciun rost să mai rămân.

— Dimpotrivă, intenţionez să te ascult cu toată atenţia, Laurian Bryant, spuse cu o voce sinceră. Dar trebuie să realizezi că este inutil să-i vorbeşti despre afaceri unui om înfometat şi obosit.

— Sunt sătulă de glumele tale stupide, spuse Laurian, eliberându-se brusc din mâna lui şi îndreptându-se spre uşă. Dar Keska o prinse de încheietură, ţinând-o strâns.

— Am terminat cu glumele. Promit. Te rog, fă-mi plăcerea de a cina cu mine. Voi face o baie, mă voi schimba, şi mă voi comporta ca un adevărat domn, dacă accepţi.

Scuturând din cap, Laurian îşi trase încheietura mâinii din strânsoarea degetelor lui.

— Nu, mulţumesc, spuse hotărâtă.

— Ai fost vreodată singură? o întrebă Keska. Ea îi aruncă o privire lungă şi plină de suspiciune, iar el continuă pe un ton moale, cu accentul lui specific finlandez. Este foarte trist să mănânci

singur. Dacă mă vei onora cu prezenţa ta plăcută la cină îţi promit că voi fi liniştit şi-ţi voi asculta cu toată atenţia rugămintea pe care, se pare că eşti nerăbdătoare să mi-o adresezi.

Vinul băut îşi urmase drumul spre creierul ei, slăbindu-i rezistenţa şi Laurian îl privea ca prin ceaţă. Expresia de pe faţa lui era sinceră şi dezarmantă, făcând-o să oscileze între a rămâne la cină sau a pleca. Argumentele pentru a pleca erau evidente.

Trebuia să se gândească la cele pentru a rămâne. Deşi nu era convinsă de sinceritatea lui, invocarea singurătăţii, pe care ea o cunoştea foarte bine, îi trezi simpatia.

Totodată, Laurian nu putea ignora câştigurile substanţiale de care ar beneficia talentaţii ei elevi de pe urma acestui concert, avându-l ca solist pe Keska Lathi – dacă ar exista o cât de mică şansă ca el să accepte să interpreteze la vioară în acest concert după această melodramatică perdea de fum pe care el a ridicat-o.

Elevii erau suficient de importanţi pentru ea pentru a nu pierde o şansă şi a risca totuşi cu acest bărbat atât de senzual şi tulburător.

— Dacă accept să rămân, spuse cu fermitate, vreau să-ţi fie clar că sunt doamna Laurian Bryant. Jules Bryant este unchiul soţului meu.

Soţul ei plecase de patru ani, dar era necesar să-şi ia toate precauţiunile posibile, acum când Keska Lathi stătea în faţa ei, zâmbindu-i îmbietor.

Ea şopti suspinând cu tristeţe.

— Voi cina cu tine dacă doreşti.

— Keska Lathi doreşte, răspunse el zâmbind de plăcere.

— Vei asculta ce am să-ţi spun?

— Voi asculta.

— Atunci voi rămâne *la cină.* Laurian accentuă cuvântul *cină* pentru cazul în care el şi-ar fi imaginat ceva mai mult.

Ochii lui sclipiră.

— Voi anunţa bucătarul şi mă voi schimba. Te rog, ia loc şi termină-ţi vinul. Nu voi sta mult.

Zâmbind ca pentru sine, Keska Lathi trecu cu graţie şi eleganţă pe lângă ea şi ieşi. Ea îl urmări trecând prin hol şi urcând scările. Cu un oftat adânc, ridică paharul şi sorbi. Vinul negru şi tare părea slab şi anemic în comparaţie cu bărbatul energic cu care acceptase să-şi petreacă seara.

Ea se încruntă, fiind conştientă că trebuie să se ferească de el. Existenţa în viaţa ei a unui bărbat temperamental, soţul ei, fusese dezastruoasă. A încuraja un altul ar fi o nebunie, îşi spunea Laurian, deci această întâlnire cu Keska Lathi trebuia neapărat să rămână impersonală şi controlată.

Ridicând paharul, Laurian privi reflexele luminii pe cristalul fin, spunând în gând: Unchiule Jules, sper că apreciezi ceea ce fac pentru tine.

Apoi, uitându-se la uşile închise ale studioului, se întrebă din nou de ce un om ca Keska Lathi s-a izolat într-o, livadă de meri.

Capitolul 2

Era trecut de şase când Keska Lathi reveni. Timpul şi vinul îşi făcuseră efectul şi Laurian se simţea uşor relaxată. Când îl văzu îi zâmbi languros, ochii negrii strălucindu-i.

Era îmbrăcat într-o cămaşă de mătase crem şi o pereche de pantaloni negri, strânşi în talie cu o curea. Fiecare centimetru din corpul său dezvăluia distincţia şi rafinamentul unui artist de talie mondială.

Vigoarea trupului împrumuta mişcărilor sale graţia unei feline în timp ce se deplasa pe covorul persan. Părul strălucitor i se ondulase în jurul urechilor, reflectând lumina galbenă a lămpii.

Trecându-şi privirea de la paharul gol de pe masă a lui Laurian la figura ei apatică şi zâmbitoare, ochii îi scânteiară cu amuzament.

— Îl găseşti mai acceptabil acum pe Keska Lathi? o întrebă, ridicându-i mâna.

Apoi se aplecă încet şi-i atinse uşor dosul degetelor cu buzele. Ochii li se întâlniră. Atingerea lui avu asupra ei efectul unui şoc electric. Laurian îşi trase repede mâna.

Uitându-se stăruitor în ochii lui întunecaţi cu reflexe argintii ea repetă cu titlu de încercare.

— Acceptabil…? El arăta fantastic. Mirosul vag de transpiraţie fusese înlocuit cu un after-shave ce răspândea un uşor parfum de lămâie, sensibilizându-i toate simţurile. Arăţi foarte bine, şopti ea.

— Mai doreşti vin? întrebă Keska cu un zâmbet larg.

— Doamne fereşte. Nu! Nu trebuia să fi băut

nici primul pahar. Spre surprinderea ei un nod începu să i se plimbe prin gât şi ea reuşi să-l înăbuşe.

Keska râse, o prinse de mâini şi o ridică în picioare.

— Atunci ar fi bine să luăm masa imediat.

— Cred că ar fi mai bine, fu ea de acord privindu-l cu insistenţă în timp ce se îndepărtau spre hol... Vinul tău e groaznic: Ştiai? Dacă nu ar fi fost sub influenţa vinului ea nu ar fi avut curaj să spună adevărul.

Keska dădu afirmativ din cap.

— Da, ştiu. Un zâmbet i se ivi pe buze. Există speranţa ca merele să-i aducă mai mult succes lui Keska Lathi decât vinul. Ce zici?

Obiceiul lui de a vorbi despre sine la persoana a treia, o făcu din nou să zâmbească.

— Dacă ştiai că vinul tău e atât de groaznic, de ce m-ai servit cu el?

El nu-i răspunse şi o conduse în sufragerie.

— Mă întreb cât timp mai ai de gând să-mi intri în graţii pentru a obţine ceea ce doreşti.

— Să-ţi intru în graţii? exclamă Laurian. Încercam doar să fiu politicoasă. Eşti imposibil, Keska Lathi.

În sufragerie, argintăria şi porţelanurile fine străluceau pe o faţă de masă albă ca zăpada.

Un superb buchet de lalele roşii şi lumina unui candelabru de cristal dădeau atmosferei o anumită căldură.

Keska trase un scaun şi o ajută pe Laurian să se aşeze la masă. Împingând scaunul la loc, se aplecă

uşor şi-i atinse ceafa cu buzele.

Aerul cald al respiraţiei lui îi învălui gâtul.

— Ai dreptate, desigur, Keska Lathi este imposibil, şopti el.

Atingerea buzelor lui şi respiraţia lui caldă îi produseseră lui Laurian un tremur în întreg corpul şi, simţind că-şi pierde glasul spuse pe un ton ridicat:

— Domnule Lathi, te rog…

Mâinile lui erau pe umerii ei în timp ce-i murmura chiar lângă ureche, cu accentul lui finlandez.

— Domnule Lathi, te rog – ce? Te rog, nu? Sau te rog da?

Laurian făcu un gest de a se ridica dar mâinile lui o ţineau pe loc. Deşi nu-l putea vedea, ea îl simţea foarte aproape, doar la câţiva centimetri în spatele scaunului ei.

— Domnule Lathi, *nu,* spuse supărată.

— Keska.

Ea oftă.

— Keska, *nu.* Sunetul numelui lui pe limba ei părea exotic şi excitant.

Văzând că s-a calmat, luă şi el loc la masă în faţa ei, zâmbindu-i binevoitor.

— Când te-am sărutat pe gât, intenţiile mele au fost nevinovate. Voiam doar să fiu sigur că părul acela frumos şi bogat este într-adevăr al tău.

Privindu-l, Laurian îşi ridică mâna explorându-şi părul negru strâns în jurul capului.

Este un om schimbător, se gândi ea, este când îngrijorător de senzual, când nervos, când ridicol

de copilăros. Nu putu să nu-i răspundă pe un ton glumeţ.

— Uneori în Tabăra Bryant ne mai împrumutăm instrumentele unii altora, dar niciodată părul. Este în întregime al meu.

— Minunat, exclamă Keska, în timp ce agita un clopoţel de argint.

În răspuns, o femeie cu un aer de matroană, cu ochi prietenoşi şi totodată privind curioşi spre Laurian, veni să-i servească.

Ea puse pe masa, pe care se mai aflau condimente şi pâine proaspătă scoasă de la cuptor, platouri cu somon la cuptor cu garnitură de cartofi natur şi pătrunjel tăiat fin şi mazăre nouă cu sos de ciuperci.

Toate răspândeau o aromă delicioasă şi Laurian gustă din fiecare cu poftă.

După ce femeia dispăru în bucătărie, Keska spuse:

— Trebuie să fie extraordinar când este liber.

Ea se uită la el întrebătoare.

— Liber?

— Părul tău. Trebuie să fie ca o manta de mătase neagră când este desfăcut.

El îşi plimbă privirea atentă peste umerii şi sânii ei, imaginându-şi părul acoperindu-i.

— Domnule Lathi, îl atenţionă ea, punând încet furculiţa jos.

— Keska.

Luând o figură exasperată, Laurian repetă:

— Keska, Keska, mă aşteptam ca George Miller să ia masa cu noi.

— George a preferat să ia o gustare în camera lui. Cred că a plănuit să-ţi dea ocazia să faci ceva ce crede el că e necesar.

Pentru o clipă ea îl privi supărată.

— Eşti hotărât să mă pui într-o situaţie dezavantajoasă, nu-i aşa?

— Numai dacă îmi dai voie, frumoasă Laurian, murmură Keska.

La început ea îi aruncă o privire încruntată, după care izbucni în râs.

— Cred că am fost foarte cooperantă, nu-i aşa?

— Cât se poate de cooperantă, fu el de acord şi începu să râdă.

— Atunci trebuie să mă pun în gardă, spuse ea şi-şi ridică din nou furculiţa. Lasă-mă să-ţi vorbesc despre Tabăra Bryant.

— Aaa, nu, nu încă. Fără afaceri în timpul mesei. Asta ar putea să ne provoace ulcer. Lui Keska Lathi i-ar plăcea să-i vorbeşti despre tine, Laurian Bryant.

Ridicându-şi privirea spre el, ea zâmbi strâmbând din nas.

— Cred că mi-ai provocat deja un ulcer şi apoi Laurian Bryant nu este foarte interesantă. Keska Lathi este mult mai fascinant. Vorbeşte-mi despre tine, îl îndemnă ea, clipind din ochi. Acum el o ascultă pe ea vorbind despre sine la persoana a treia.

— Frumoasa Laurian este interesantă, captivantă, spuse el, terminându-şi mâncarea din farfurie şi aşezând şervetul alături. Îşi sprijini mâna de spătarul scaunului şi îşi încrucişă

picioarele. Lasă-mă să ghicesc la ce instrument cânţi. La unul cu coarde, da? Ai bătături la degetele de la mâna stângă. Vioară?

Laurian se uită la pernuţele aspre de pe vârful degetelor ei, surprinsă de spiritul lui de observaţie, apoi zâmbi:

— Nu mi-aş fi permis să-l concurez pe Keska Lathi la vioară. Eu cânt la violoncel.

— Cânţi bine? întrebă el, ridicându-şi sprâncenele.

— Suficient de bine. Laurian făcu o pauză şi-l privi pentru o clipă cu un pic de invidie. Am început să iau lecţii la vârsta de şase ani şi părinţii mei erau convinşi că sunt talentată, dar în mine nu exista nicio sclipire de geniu aşa că tot ce am dobândit de pe urma violoncelului, a fost experienţă şi plăcere. Iarna interpretez într-o orchestră simfonică, iar vara predau elevilor din Tabăra Bryant.

Ascultând-o, faţa lui Keska deveni serioasă şi introspectivă.

— Poate că ai noroc ca această controversată sclipire de geniu nu există în tine, şopti el.

Ea se uită la el curioasă.

— Ce lucru ciudat, să-l auzi pe Keska Lathi spunând asta.

— Poate, răspunse contemplativ, expresia lui întunecându-se. Uneori prea mult talent poate deveni o povară care să te subjuge, nu neapărat o virtute.

Se lăsă un moment de linişte şi Laurian aştepta nerăbdătoare ca el să continue sperând ca în

exteriorizarea sentimentelor lui ea să găsească răspunsul la întrebarea ce o frământa: de ce s-a retras din viaţa muzicală.

— Cred că pot înţelege asta; că un talent artistic de excepţie poate deveni o povară.

— Poţi? o întrebă Keska, cu o privire plină de regret. Ochii lui pătrunzători păreau că-i cercetează sufletul. Ridicând uşor din umeri, el începu din nou să o tachineze.

— Deci, cânţi la violoncel, da? Pari mult prea gingaşă şi fragilă pentru un instrument aşa de gigantic.

— Mă descurc, răspunse ea zâmbind, mişcându-se în scaun şi schimbându-şi poziţia celor 165 de centimetri cât măsura înălţimea trupului său subţirel şi sănătos. Sunt mult mai puternică decât par.

— Dacă această mărturisire vrea să însemne un avertisment pentru Keska Lathi, atunci el trebuie să fie foarte atent, spuse zâmbind. Doreşti desert? Ea refuză. Cafea?

El agită din nou clopoţelul de argint şi imediat dinspre bucătărie apăru femeia cu o tavă pe care se afla un serviciu de cafea.

Keska luă tava şi o invită pe Laurian în camera de zi, unde transformă într-un mic ceremonial preparatul şi servitul cafelei.

Aşezându-se pe canapea, ea îşi luă ceaşca cu cafea şi frişcă, urmărindu-l pe Keska cum îşi prepara propria cafea.

El îşi mişca mâinile puternice cu graţie şi îndemânare.

Pe sub cămaşa de mătase şi pantalonii strâmţi, muşchii i se mişcau cu o senzualitate artistică ce contrasta puternic cu comportarea lui frivolă faţă de ea. Se întrebă dacă nu cumva această comportare era menită să protejeze vulnerabilitatea sufletului lui.

Împreună, faţa şi trupul lui trădau bărbatul de aproape patruzeci de ani. Stând şi privindu-l, ea simţea un freamăt de dorinţă.

Sexualitatea lui era tot timpul foarte aproape de suprafaţă şi Laurian nu putea să se oprească să nu-i răspundă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Keska ridică privirea şi-i zâmbi.

— Deci, spuse el, aşezându-se lângă ea. Laurian Bryant cântă la violoncel. Întotdeauna am apreciat tonalitatea acestui instrument ca fiind puternică şi excitantă.

Cuvintele lui păreau să-i expună propriile ei gânduri. Se simţea uşor îmbujorată în lumina palidă a lămpii.

— Într-adevăr, murmură ea evaziv.

— Într-adevăr, repetă el ca un ecou, schimbându-şi poziţia şi punându-şi picior peste picior. Materialul negru al pantalonilor i se strânse şi mai tare pe coapse. Sunetul unei viori invită la dragoste, murmură el cu accentul lui melodios, şi violoncelul răspunde.

Mesajul din privirea lui îi produse lui Laurian un fior în tot corpul şi în efortul ei de a schimba subiectul, vocea îi sună strident.

— Nu mi-ai vorbit despre Keska Lathi.

— Keska Lathi nu a auzit sfârşitul poveştii tale. Vorbeşte-mi despre soţul tău.

Ea tresări, iritată. Îşi netezi nervoasă fusta.

— M-am căsătorit foarte tânără. La douăzeci de ani, pe când eram încă la şcoala de muzică. După câţiva ani am realizat că nu voi deveni niciodată un muzician remarcabil sau o solistă. Amintirile îi întunecară privirea. A fost o decepţie, poate de aceea căsătoria… Se opri brusc.

Keska aştepta să continue. Văzând că tace, continuă el în locul ei cu o voce blândă ce exprima durere.

— De aceea căsătoria nu a mers.

Ridicând capul contrariată spre el, Laurian îi sesiză surâsul provocator şi-şi mută imediat privirea, zâmbind vinovată.

— Cred că am fost prinsă într-o cursă pe care mi-am întins-o singură, ascunzându-mă în spatele unui soţ inexistent.

— Când ai pretins că eşti căsătorită, spuse el cu îngâmfare, am gândit că asta va fi o piedică în calea relaţiilor noastre, având în vedere reacţia ta faţă de mine. Zâmbindu-i, îşi puse ceaşca de cafea pe masă apoi aşezându-se din nou lângă ea îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor. Atracţia ta faţă de mine a fost cel mai sincer şi binevenit compliment pe care l-am primit vreodată, scumpă Laurian. Nu te simţi stânjenită.

Parfumul lui o învăluia, iar privirea lui pătrunzătoare avea un impact aproape fizic asupra feţei ei.

O simţea plimbându-se pe moliciunea buzelor,

coborând uşor pe despicătura fină din bărbie, topindu-se apoi în ochii ei. Ciudat, nu se simţea deloc stânjenită, doar un pic înfricoşată.

Keska Lathi sesiză în ochii ei înfruntarea dintre îngrijorare şi dorinţă.

— Cred că eşti o femeie singură care trebuie să încerce să redescopere arta de a avea încredere şi a iubi un bărbat. Vârful degetelor lui îi trasau curba delicată a obrajilor.

După câteva momente, Laurian realiză că rămăsese fără suflu, cu ochii aţintiţi în ochii lui argintii şi, tremurând, trase adânc aer în piept.

Inima îi bătea cu putere, conştientă fiind că trupul ei răspundea dorinţei formelor încordate ale trupului lui aflat doar la câţiva milimetri depărtare. Ar fi putut fi trupul ei acela care să dorească.

Atracţia dintre ei era foarte puternică, aproape irezistibilă. Trecuse atât de mult timp de când Laurian nu mai simţise fiorul şi bucuria de a fi îmbrăţişată şi mângâiată de un bărbat, dar îi era teribil de teamă. Dorea să fugă, să alunge confuzia ce se ridica înlăuntrul ei, dar nu putea să se mişte.

Buzele ei de culoarea cireşei erau moi şi întredeschise. Keska se aplecă şi-şi lipi gura de a ei într-un sărut dulce. Laurian îi simţi limba fierbinte plimbându-se pe interiorul buzei de sus şi un val de căldură îi inundă tot trupul.

Sunetul ceşcuţei de pe farfurioara din mâna ei tremurătoare o trezi însă la realitate şi se desprinse din sărut aproape cu părere de rău.

Ridicându-se în picioare, făcu câţiva paşi, se

întoarse cu spatele spre Keska şi rămase aşa până când simţi că-şi recapătă o parte din controlul asupra propriului corp.

— Spune-mi ce nu este în regulă, întrebă Keska încet.

Respirând cu greutate, Laurian începu să vorbească sacadat, încercând să-i explice.

— Soţul meu a fost un… A fost un pianist de concert. A fost… Ea nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru a descrie dezamăgirea şi durerea pe care încă le mai simţea, după toţi aceşti ani.

— Soţul tău a fost un muzician înflăcărat şi plin de sine, fără sensibilitatea necesară pentru a-i oferi soţiei sale o dragoste lipsită de egoism, spuse cu durere în glas. Asta a fost, nu?

Laurian se întoarse şi-l privi, uimită să constate că era capabil să-i citească gândurile. Dar Keska nu se uita la ea.

El avea privirea aţintită asupra uşilor duble care-l despărţeau de vioara lui şi de muzică.

— Da, aşa a fost, spuse ea. Sunt sigură că poţi înţelege de ce trebuie să mă feresc de a fi din nou rănită de o astfel de legătură.

— Da, înţeleg, spuse el aşezându-se mai confortabil pe canapea. Dar, am devenit mult prea serioşi, scumpa mea Laurian. Vino şi aşază-te lângă mine şi-ţi voi vorbi de Keska Lathi.

Laurian se aşează pe un fotoliu bleu pal la câţiva metri de el, zâmbindu-i.

— Ştiu deja destul despre Keska Lathi, ca să-mi dau seama că sunt în siguranţă numai dacă stau la o anumită distanţă de el.

— Sunt finlandez, ştii.

— Nici nu aş fi ghicit, cu accentul şi numele tău. Dar, ce importanţă are asta?

— Dacă finlandezii nu sunt recunoscuţi pentru nimic altceva, ei sunt recunoscuţi ca fiind nişte firi foarte hotărâte. Odată ce ne-am pus în minte să realizăm ceva, nimic nu ne poate împiedica să ajungem la triumf. Ochii i se plimbau cercetători pe ea ca şi cum tocmai ar fi gustat dintr-o victorie. Iar tu mă intrigi, dragă Laurian.

Ea aruncă o privire jinduitoare spre uşă. Se părea că, Keska avea dreptate, el putea s-o prindă în mrejele lui.

— Cred că ar fi mai bine să plec acum, spuse nehotărâtă, schiţând gestul de a se ridica.

— Eşti o bună profesoară, Laurian? întrebă el deodată, schimbând subiectul şi determinând-o din nou să se răzgândească.

În faţa tacticii lui, ea îşi înăbuşi cu greu râsul.

— Cred că sunt o bună profesoară.

— Eşti înţelegătoare cu elevii tăi?

— Aşa cred. Lui Laurian i se părea că, în sfârşit, îl putea conduce pe Keska spre subiectul pe care îl aştepta de atâta timp: Tabăra muzicală Bryant şi concertul de binefacere.

Dar el trecu brusc la un alt subiect.

— Am început lecţiile de muzică foarte devreme, la vârsta de patru ani. Părinţii mei m-au luat cu ei să ascult cântând un violonist şi chiar dacă eram doar un băieţel, am ştiut atunci că vioara făcea parte din mine – era sufletul meu. Un miracol, spuse el, pronunţând cuvântul cu exagerată ironie.

Un miracol. Îi aruncă lui Laurian o privire severă ca şi cum ar fi fost gata să-i taie entuziasmul dacă figura ei ar fi exprimat aşa ceva.

Se linişti însă, când pe faţa ei nu zări nicio expresie.

— De-a lungul anilor, încă din fragedă copilărie, continuă el, am avut foarte mulţi profesori. Unii mai buni decât alţii. Pe una mi-o amintesc în mod special, mi-a fost profesoară când aveam şapte ani. Se aşeza în faţa mea cu un baston, lovindu-mă peste cap pentru a ţine ritmul, în timp ce eu mă luptam cu vioara. Nu aveam nevoie de metronom. Aveam bastonul ei.

El se lovea uşor cu linguriţa de cafea peste cap, încruntând sprâncenele cu înverşunare şi intona:

— Unu şi, doi şi, trei şi, patru şi. Unu şi…

Când Laurian începu să râdă, Keska se opri uitându-se la ea.

— Ţi se pare nostim, nu? protestă el, apoi râse şi adăugă: Cel puţin ea m-a învăţat să-mi concentrez atenţia, dacă nu altceva. Puteam să-mi execut piesele la vioară şi în acelaşi timp să născocesc diferite metode de a o ucide, una mai groaznică decât alta.

— Eu nu sunt o astfel de profesoară, spuse Laurian. Şi niciuna dintre celelalte profesoare din Tabăra Bryant. Acum mă laşi să-ţi vorbesc despre asta?

O expresie vicleană se instală pe faţa lui şi oftă îngrijorat.

— Dacă tu simţi nevoia să-mi vorbeşti, Keska Lathi te va asculta.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, gâfâi ea uşurată. Unchiul soţului meu, Jules Bryant…

Cu o mişcare bruscă, el se aşeză drept pe canapea.

— Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu soţul tău.

— Keska!

— Răspunde-mi doar la această întrebare importantă, apoi mă voi linişti, şi voi fi atent la orice îmi vei spune.

Laurian avu o ezitare, apoi spuse:

— Soţul meu a murit într-un accident de avion, acum patru ani.

El se întristă.

— Am făcut o glumă despre o poveste foarte tristă.

Privirea lui deveni sincer mâhnită.

— Da, a fost o poveste tristă, admise ea încet, dar la fel a fost şi căsătoria noastră. Moartea lui m-ar fi afectat şi mai mult, dacă eu şi Andrew am fi fost fericiţi.

— Îmi pare foarte rău, spuse Keska.

Considerând că nu mai era nimic de adăugat, Laurian se întoarse la subiectul ei.

— Unchiul soţului meu, Jules Bryant, este proprietarul şi directorul unei binecunoscute şi respectate tabere muzicale, care se ocupă de tinerii între zece şi optsprezece ani, deosebit de talentaţi. Ei vin din toată ţara şi sunt toţi muzicieni dotaţi.

Făcând o scurtă pauză, Laurian se uită la figura atentă a lui Keska care o privea pe sub sprâncene, fără a face vreun comentariu.

— Noi le predăm lecţii intensive de muzică, continuă ea, individual sau în grup, cu profesori de cea mai înaltă calificare. Elevii noştri se bucură aici şi de alte activităţi cum ar fi: călărie, înot, canotaj şi chiar excursii prin împrejurimi. Toţi copii din tabără împărtăşesc aceleaşi preocupări.

Se opri o clipă şi adăugă:

— Poate îţi aminteşti ce înseamnă să fii un copil deosebit într-o lume animată de copii mediocri. Elevii din Tabăra Bryant se simt în siguranţă între semenii lor.

Keska nu făcu niciun comentariu, dar Laurian era sigură că zărise în ochii lui o sclipire de real interes.

— Cum poate te aştepţi, continuă ea, ne asumăm răspunderea unor cheltuieli foarte mari pentru profesori, echipamente şi o mie de alte lucruri. În fiecare an noi acordăm un anumit număr de burse unor copii cu înaltă calificare a căror părinţi nu au posibilitatea să achite taxele.

Laurian îi aruncă o privire lui Keska şi în minte îşi încrucişă degetele.

— Banii pentru aceste burse îi obţinem din beneficiile concertului pe care elevii noştri îl susţin la sfârşitul fiecărui sezon, în august. În fiecare an noi apelăm la generozitatea unui muzician de renume pentru a-şi expune talentul, câştigând astfel o mai mare audienţă şi implicit un beneficiu mare.

Laurian se opri un moment pentru a-i da lui Keska şansa de a se oferi. El nu spuse nimic, aşa că ea îl întrebă:

— Ai vrea să interpretezi la vioară în concertul nostru anul acesta?

— Îmi pare foarte rău, spuse el fără ezitare. Keska Lathi nu mai cântă la vioară în faţa publicului, niciodată. Nu era prea mult, doar o iluzie transparentă în vocea lui, dar care îţi dădea parcă o speranţă că s-ar putea răzgândi.

Răspunsul lui o şocă însă şi după câteva momente de linişte, ea continuă:

— Dar, Keska…

— Nu, spuse el neînduplecat.

Laurian rămase cu gura întredeschisă uitându-se la el de-a dreptul perplexă. Nu se aşteptase ca el să cedeze imediat, dar se aştepta – la ce? Interes? Simpatie pentru cauza ei? Putea să se aştepte măcar la amabilitatea unei explicaţii. Sărind din fotoliu, exclamă:

— Dar m-ai făcut să cred…

— Nu te-am făcut să crezi nimic, Laurian, spuse Keska, ridicându-se în picioare. Nu voi mai susţine niciodată concerte. Sunt un fermier.

— Dar mi-am pierdut seara cu tine.

— Ţi-ai pierdut-o, într-adevăr. El zâmbi trist, tonul său grav reflectând o adâncă emoţie când adăugă: Mi-a făcut foarte mare plăcere compania ta, frumoasă Laurian. Sper ca aceeaşi plăcere să-ţi fi făcut şi ţie compania mea.

Ea se uită la el câteva momente şi pufni.

— Ooo! Apoi se îndreptă spre coridor. Din uşă se întoarse şi spuse înţepată. Noapte bună, Keska.

— Noapte bună, Laurian Bryant, răspunse el şi-şi înclină capul într-o manieră europeană.

Laurian străbătu coridorul ce dădea spre uşa din faţa casei, cu ochii sclipind de mânie.

Încerca să se convingă singură că nu trebuia să se aştepte la altceva decât la eşec. Speranţa în apariţia lui în acest concert fusese de la început o iluzie.

Ceea ce nu putea ea să-i ierte, însă, era planul elaborat de el pentru a o determina să-şi scoată la iveală sensibilitatea, înainte de a o refuza şi a se descotorosi de ea.

Cum tocurile de la pantofii lui Laurian ţăcăneau puternic pe parchetul din coridor, George Miller apăru ca o fantomă dintr-o cameră din capătul coridorului.

— Îmi permiteţi să vă conduc la maşină, doamnă? o întrebă el în maniera lui distantă şi politicoasă.

— Nu este nevoie, răspunse Laurian caustică. Tulburarea ei era evidentă şi ea nu dorea să arate nimănui cât de nefericită era.

— Este plăcerea mea, insistă el, deschizându-i uşa. Urmând-o pe verandă, îi spuse cu satisfacţie: Aţi făcut un notabil pas înainte.

Laurian cobora deja scările dar auzindu-i declaraţia se întoarse brusc.

— Pas înainte? Pas înainte!

George închise uşa în urma lor şi o prinse de braţ, conducând-o spre maşină.

— Sper că aţi petrecut o seară plăcută.

— Foarte plăcută! Keska Lathi m-a supus tachinărilor şi şicanelor, ridiculizându-mă. Am băut chiar şi din vinul lui înfiorător.

— Vai de mine! Doar nu te-ai atins de fiertura aia respingătoare.

— Ba da, ca o nebună. Şi după toate acestea, nici măcar nu a luat în considerare în mod serios ceea ce i-am spus despre Tabăra Bryant. A spus nu. Simplu, nu. Fără explicaţii. Nimic. Keska Lathi este un… un… Nu găsea un cuvânt suficient de dur pentru a-l califica.

— Un nemernic? îi sări George în ajutor. Un ticălos?

Soarele dispăruse şi era aproape întuneric. George îşi ridică privirea spre una din lucarnele de deasupra verandei unde tocmai se ivise o lumină.

— Un om singur, confuz? adăugă încetişor.

Ultima remarcă o umplu pe Laurian de furie.

— Keska Lathi? Confuz?

George nu mai făcu nicio completare, în schimb îi sugeră.

— Data viitoare ar trebui să veniţi în jur de ora opt dimineaţa. Domnul Lathi interpretează la vioară câteva ore în fiecare zi.

— Data viitoare! pufni ea, urcând în maşină.

Trânti portiera cu putere şi deschise geamul.

— Keska a spus un nu categoric. Care ar fi motivul pentru care aş reveni?

George puse mâna pe portieră şi aplecându-se prin geamul deschis îi spuse zâmbindu-i:

— Domnul Lathi a petrecut trei ore cu dumneavoastră deşi ştia ce intenţionaţi să-i cereţi. Asta ar putea să însemne, foarte bine, o posibilitate.

Laurian îl studie gânditoare şi un tremur nervos o cuprinse când pielea şi buzele ei îşi amintiră de sărutul lui Keska.

Parfumul florilor de măr ce răzbătea din livadă îi amintea de Keska iar cântecul greierilor din grădină o făcea să se simtă singură.

— Nu sunt sigură că voi avea curajul să mă întâlnesc din nou cu Keska Lathi, spuse ea repede. Este arogant şi… şi răsfăţat. El crede că poate obţine totul exact aşa cum vrea el, n-are importanţă ce doreşte cealaltă persoană.

— Dar sunt convins, spuse George, că ţi-ai făcut prieteni printre personalităţile artistice care fac aceeaşi muncă ca şi tine, predau muzică şi cântă la un instrument. Trebuie să iei în considerare temperamentul unui muzician talentat.

— Există limite în orice, chiar şi în temperament, spuse Laurian, băgând cheia în contact, ridicând apoi privirea.

— Nu-ţi prea pasă de livada asta cu meri, nu-i aşa, George?

— Pare a fi o irosire, în cazul lui Keska Lathi, îi replică el cu un zâmbet controlat. Noapte bună, doamnă.

— Noapte bună, răspunse ea, ridicându-şi privirea spre fereastra luminată din lucarnă. Pumnii i se încleştară pe volan când îşi aminti cum îşi deschisese sufletul în faţa lui Keska Lathi.

Scuturând din cap, Laurian ambreie maşina şi porni. O a doua vizită aici ar fi prea mult. Ea s-a achitat de datorie faţă de Tabăra Bryant când i-a propus lui Keska să interpreteze la vioară în

concertul lor.

Keska Lathi nu avea decât să lucreze la fermă şi să cultive meri, trădând universul muzicii lui, dacă asta îi era alegerea, îşi spuse Laurian. Nu era treaba ei.

Drumul de la ferma lui Keska la tabăra muzicală era îngust şi întortocheat. Apropiindu-se de Russian River ea conduse printr-o frumoasă pădure de sequoia cu pomi înalţi şi drepţi.

Tabăra muzicală Bryant era compusă din mai multe vile cu două etaje, separate, dispuse în arc pe partea interioară a râului.

Elevii nu puteau sosi înainte de luna mai aşa că toate clădirile erau în întuneric, exceptând una singură în care se aflau sălile de clasă ale elevilor ce studiau instrumentele cu corzi şi reşedinţa profesorilor.

Acum în această clădire erau instalaţi o parte a personalului de serviciu şi a profesorilor, împreună cu Laurian şi unchiul Jules, care veniseră mai devreme pentru a aranja tabăra pentru sezonul de vară.

Se înnoptase deja şi sus pe cer strălucea o imensitate de stele când Laurian, după ce îşi parcă maşina, intră în curtea întunecată.

Zgomotele înăbuşite ale nopţii provocate de şuieratul ascuţit al copacilor de sequoia vuietul stins al stropilor de apă din albia râului, fremătau în jurul ei în timp ce se îndrepta spre uşa clădirii iluminate.

Laurian se simţea epuizată şi în mod cert nu dorea să stea de vorbă cu nimeni când porni pe

scări spre etajul al doilea al vilei.

Dar unchiul Jules Bryant, care o aştepta, ieşi din biroul său de la parter urmând-o spre camera ei.

Jules era un bătrânel scund în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, cu o energie aproape tinerească.

O aureolă de păr alb ciufulit îi încadra capul şi un zâmbet vesel îi radia pe faţa bucălată şi trandafirie. Mâinile şi le ţinea în buzunarele strâmte ale unui pulover patinat de vreme.

— Aaa! Draga mea, în sfârşit te-ai întors. Cum a mers? Ce a spus domnul Lathi?

Laurian se opri în mijlocul scării şi se întoarse spre el.

— A spus, nu.

Jules se încruntă dezamăgit, continuând să urce treptele în urma ei. Era chiar nedumerit.

— Ai fost cu Keska Lathi tot acest timp şi răspunsul lui a fost tot nu? Cum este posibil?

— Lui Keska Lathi îi place să facă mult zgomot pentru nimic, răspunse ea şi urcă restul treptelor.

Cu Jules în spatele ei, ea pătrunse într-o cameră primitoare cu o atmosferă caldă, creată, de culorile palide, pastelate ce contrastau cu lambriurile din lemn de cireş.

În camera ei din Tabăra Bryant se afla doar un pat confortabil, câteva piese drăguţe de mobilier, iar pe pereţi erau câteva tablouri alese pe gustul ei. Aceasta devenise a doua ei casă în ultimii ani.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, spuse Jules aşezându-se pe marginea unui fotoliu acoperit cu o husă din creton.

Laurian se descălţă şi se trânti şi ea într-un alt fotoliu.

— Mă simt ca şi cum m-aş fi întâlnit cu un uragan, spuse şi-i relată desfăşurarea evenimentelor din seara aceea, trecând cu grijă peste farmecul lui Keska şi reacţia ei faţă de el. Mă sperie, încheie ea.

— Tu ai rămas speriată de când cu Andrew, replică Jules, citind asta clar pe expresia feţei ei.

Laurian se uita la figura lui plină de bunătate care îi era atât de dragă şi-i spuse cu voce joasă:

— Unchiule Jules, nu încerca să mă convingi că în viaţă mai există şi altceva în afară de muzică şi muncă, sau că ar trebui să mă distrez mai mult, sau că ar trebui să încerc să iubesc un alt bărbat. Nu este vina ta că eu şi Andrew nu am avut o căsnicie fericită. Tu ai fost doar unchiul lui, nu şi tutorele lui. Îţi apreciez interesul, dar nu încerca să mă constrângi să mă implic în nimic.

— Când te-am constrâns eu vreodată, draga mea?

Privirea lui era jignită, dar ochii îi scânteiau.

— Când nu m-ai constrâns?

Jules râse, privind-o atent şi gânditor. În final spuse:

— Deci, acest George Miller consideră că o nouă vizită la Keska Lathi ar fi binevenită pentru tine, nu-i aşa?

— Nu mă mai duc, hotărî Laurian. Nu pot face faţă jocului lui.

— Nici dacă ar exista o şansă ca el să fie de acord să interpreteze în concertul nostru?

Gândeşte-te la banii… Îmi imaginez că am putea cere o sută de dolari pe un bilet la un astfel de concert, dacă nu mai mult.

Laurian clătină uşor din cap.

Lipindu-şi un deget de buze, Jules spuse cu titlu de încercare.

— Să presupunem că domnului Lathi i-ar plăcea de tine. El nu este un om insensibil, nu? Ce vezi rău în a flirta un pic, ei?

Răul consta în faptul că fusese deja suficient de nebună să ajungă aproape să capituleze în faţa încercărilor arogantului Keska de a o seduce. Laurian nu voia să fie prinsă în mrejele unui alt muzician egoist.

— Doar pentru că domnul Keska Lathi este un bărbat atrăgător şi deosebit de talentat, nu înseamnă că trebuie să mă arunc în braţele lui ca orice gâsculiţă flămândă de dragoste, spuse iritată. După felul în care s-a comporta, îmi imaginez că la aşa ceva se *aşteap*tă.

Unchiul Jules nu spuse nimic. Zâmbi doar cu subînţeles.

— Mă întreb dacă a fost vreodată căsătorit? reflectă ea cu curiozitate.

— Mi se pare că s-a scris ceva despre asta în presă acum un an sau mai mulţi, spuse unchiul Jules cu indiferenţă. Un mic articol despre un divorţ, înainte ca Lathi să se retragă.

— Într-adevăr? se miră Laurian cu precauţie. Mă întreb dacă… Se opri şi-i aruncă lui Jules o privire suspicioasă, realizând că era pe cale să fie din nou manipulată. Nu mă mai întorc la ferma aia.

Niciodată.

Jules zâmbi cu tristeţe şi scoase un suspin.

Laurian îl privi contrariată.

— Putem foarte bine să ne descurcăm şi fără Keska Lathi. Mai sunt şi alţi muzicieni importanţi care vor dori să interpreteze în concert pentru noi.

Schiţând un zâmbet, Jules dădu afirmativ din cap dar pe figura lui se putea citi oboseala. Ochii lui albaştri o fixau cu o caldă afecţiune părintească. După câteva momente de tăcere atitudinea lui de supusă acceptare începu s-o îngrijoreze pe Laurian.

— Beneficiul material nu este totul, se supără ea.

— Desigur, nu este, draga mea, răspunse Jules încet, roşind uşor. Înainte de a ieşi din camera ei, el se întoarse şi spuse: Ştii că încă nu avem niciun elev flautist pentru concertul din vară? Orchestra fără flautist nu va suna bine. Ce păcat că ne-am completat deja lista elevilor bursieri, pentru că îmi amintesc o tânără din New Jersey care este o remarcabilă flautistă şi căreia i-ar face mare plăcere să cânte alături de noi. El suspină, trăgând adânc aer în piept. Dar ea nu are bani şi noi nu putem să-i achităm costul biletului de avion sau putem?

— Ah, unchiule Jules, protestă Laurian. Ce încerci să-mi faci tu mie?

Capitolul 3

Ziua următoare, la ora 8:07 dimineaţa, Laurian

îşi parcă maşina în curtea casei lui Keska Lathi. Capul îi era plin de gânduri negre despre unchiul Jules, George Miller şi toţi cei care o făcuseră să se simtă vinovată că nu a reuşit să-l convingă pe Keska Lathi să interpreteze în concert. Ea nu s-ar fi întors niciodată la această fermă din propria ei voinţă.

Era supărată în mod special pe Keska. Dacă el i-ar fi explicat, în final, într-o manieră civilizată, motivele refuzului său, această comedie ar fi luat sfârşit şi ea nu ar mai fi fost obligată să se întoarcă pentru o nouă încercare. Dar el lăsase să se întrevadă o amăgire fără speranţă. Simţul datoriei o determinase pe Laurian să încerce să creadă în această speranţă, în cazul în care ea ar însemna posibilitatea participării lui Keska Lathi la concert. Ea însă se îndoia de existenţa acestei posibilităţi.

Ceea ce o tulbura cel mai mult pe Laurian, era fiorul ce-i străbătea întreaga fiinţă, tăindu-i respiraţia, la gândul revederii cu Keska. Dar ştia că între ei nu va fi niciodată nimic, şi nu dorea să încurajeze o relaţie între ea şi acest bărbat temperamental. Nu era o femeie masochistă.

Pentru a diminua atracţia ce o exercita asupra lui Keska, se îmbrăcase într-o ţinută sport, mai puţin pretenţioasă. Purta o pereche de pantofi bleumarin şi o bluză albă cu broderie, strânsă în talie cu o curea. Din vanitate, se fardase totuşi foarte discret; îşi aplicase un uşor contur al ochilor, o urmă slabă de ruj pe buze şi doar un strop de parfum. Părul bogat şi negru şi-l

împletise într-o coadă, ce-i atârna pe spate, până aproape de mijloc. Un zâmbet amuzat îi străbătuse faţa când se gândise că şi-ar putea folosi coada ca pe o armă, dacă va fi nevoie.

Lăsând gluma deoparte, în mod cert, ţinuta ei era departe de a fi ademenitoare, aşa că opri motorul, deschise uşa şi ieşi din maşină.

George Miller se plimba de la un strat de flori la altul, în curtea din faţa casei, îmbrăcat deja într-un impecabil costum din trei piese.

— Bună dimineaţa, doamnă, spuse ca şi când se aştepta să o vadă. Ce dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

Laurian rămase nemişcată lângă maşină, răspunsul la salut transformându-se într-o şoaptă. Vibraţiile viorii ce răzbăteau din casă, îi luară răsuflarea.

Întreaga ei viaţă şi-o dedicase muzicii clasice, dar niciodată, ascultând o vioară, nu simţise atâta însufleţire. Muzica o învăluia ca o efemeră ţesătură de mătase, punându-i stăpânire pe suflet. Ecoul ei îi răscolea toate sentimentele. Şi Keska Lathi exersa doar game.

Trilurile păsărilor şi adierea vântului, mireasma florilor şi a ierbii umede treceau în neant acum, când asculta cu sufletul la gură şi cu inima bătându-i cu rapiditate, sunetul pătrunzător al viorii. Genunchii i se înmuiară când vibraţiile gamelor se transformară într-o melodie complexă în care Laurian recunoscu piesa „Nigun” a lui Bloch. Sunetul părea a fi o chemare căreia îi răspundea tot el nerăbdător, în singurătatea lui.

George traversă grădina şi se apropie de Laurian, dar ea nu-l observă decât când îi şopti.

— Puteţi să vă duceţi în studioul domnului Lathi, dacă doriţi.

Pentru o secundă, ea îl privi absentă, nereuşind să se rupă de vraja muzicii.

— N-aş vrea să-l deranjez.

— Sunt sigur că nu-l veţi tulbura; prezenţa cuiva scoate din el tot ce-i mai bun. Un talent ca al lui este lipsit de expresie dacă nu este audiat. El ştie asta.

Laurian dorea cu disperare să intre în casă să-l urmărească pe Keska Lathi şi să se bucure de acel incredibil sunet al viorii lui. Dar ezită, ascultând vrăjită câteva momente. Apoi spuse cu regret.

— Poate o să creadă că am venit să-l obosesc din nou cu concertul meu. Sunt sigură că nu sunt binevenită. Muzica o atrăgea precum cântecul unei sirene şi ea trebui să-şi încordeze toţi muşchii pentru a rezista tentaţiei de a intra.

George schiţă un zâmbet uşor.

— Nu vă fie teamă. Domnul Lathi nu va ezita să vă spună direct, dacă cumva nu doreşte să staţi acolo.

Atunci nu aveţi altceva de făcut decât să plecaţi şi nu se va întâmpla nimic rău. Eu cred însă că veţi fi binevenită.

După câteva momente de şovăire, Laurian urcă treptele verandei şi deschise uşa foarte încet. Odată intrată în casă, sunetul pur, înălţător al viorii se încolăci în jurul ei precum braţele unui iubit, îmbiind-o, sensibilizându-i fiecare nerv al

trupului ei.

Ţinându-şi respiraţia de emoţie şi cu inima bătându-i, gata să-i spargă pieptul, ea se îndreptă în linişte spre uşile deschise din partea cealaltă a camerei de zi. Oprindu-se chiar la intrarea în studio, Laurian aruncă o privire, cu ochii pierduţi, spre bărbat şi vioara lui.

Keska stătea pe scaunul lui, întors pe jumătate spre uşă, nesesizând prezenţa ei. În picioare purta o pereche de bocanci cu şireturi şi era îmbrăcat cu o pereche de blugi decoloraţi şi o bluză bleu descheiată la primii trei nasturi. Şapca de baseball şi mănuşile din piele, murdare de noroi, erau aruncate pe masă alături de o grămadă de partituri.

Subţiri şi distinse, degetele lui alunecau pe gâtul viorii încordându-se şi destinzându-se peste corzi. Nici mâinile care ţineau vioara, nici expresia de pe figura aristocratică a lui Keska nu puteau aparţine unui simplu fermier.

Emoţiile provocate de muzica ce ieşea din mâinile lui, îi schimbau uşor trăsăturile feţei, de la o frază la alta, uneori, chiar de la o notă la alta.

Conformaţia puternică a bărbiei părea fragilă în preocuparea lui. Buzele, uşor întredeschise, îi erau arcuite într-o expresie similară celei a unei pasiuni voluptuoase. Părul şaten-deschis, ce-i cădea în onduleuri pe frunte şi în jurul gâtului, părea la fel de însufleţit şi strălucitor ca şi muzica lui.

Profunzimea ochilor lui gri exprima emoţia puternică provocată de vibrațiile viorii.

Deşi, pe figura lui se putea citi pasiunea pentru muzica creată de el, fruntea încruntată şi sprâncenele uşor coborâte exprimau singurătate şi mâhnire.

De teamă să nu rupă vraja, Laurian asculta nemişcată, uitând pentru o clipă că acest bărbat îi producea atâta nelinişte. Ea devenise de bunăvoie, prizoniera legăturii eterice dintre Keska Lathi şi vibraţiile viorii lui.

Brusc, sesizând prezenţa lui Laurian, faţa i se lumină şi mâhnirea îi dispăru imediat. Fără a întrerupe seducătoarea piesă muzicală, el aruncă o privire blândă, pătrunzătoare, făpturii ei încântătoare. Ochii lui cercetători o învăluiră pe Laurian într-o caldă îmbrăţişare cu un impact aproape fizic, atingând-o uşor pe buze, pe umeri, pătrunzându-i în suflet.

Muzica lui Keska şi privirea ochilor săi, aveau asupra ei un efect mult mai puternic decât avusese vinul lui. Inima i se zbătea în piept de parcă ar fi vrut să fugă spre el. Ea aruncă o privire plină de admiraţie trupului înalt şi zvelt, umerilor laţi, măiestriei artistice a mâinilor sale.

Îndată ce sesiză în expresia gurii şi profunzimea ochilor lui chemarea, trupul lui Laurian răspunse imediat prin dorinţă. Dorinţa de a-l atinge, dorinţa de a se contopi cu acest bărbat şi muzica lui. Mintea ei, însă, era suficient de raţională pentru a reuşi să pună o barieră în calea acestei dorinţe năvalnice a trupului ei.

Atunci, întâlnindu-i privirea, el murmură, fără a pierde vreo notă din partitura muzicală.

— Nu.

Pentru o clipă lui Laurian îi trecu prin minte un gând nebunesc, că fusese un răspuns dat dorinţei evidente a trupului ei, respingând-o, şi inima îi tresări puternic. Apoi, ea realiză că fusese de fapt un nou refuz al lui Keska la propunerea de a interpreta la vioară în concertul de binefacere.

Oftând uşurată, ea se luptă să-şi controleze pornirile erotice faţă de el. Singura salvare ar fi, gândi ea să părăsească imediat acea încăpere, dar nu putea să se desprindă singură de vraja acelei muzici.

Suspinând, Laurian îşi ridică mâinile cu palmele în sus, într-un gest de exagerată resemnare, ca răspuns la refuzul lui. Când sunetul viorii trecu uşor peste pielea sensibilă a mâinilor ei, ea şi le retrase brusc, speriată.

În faţa gestului ei de resemnare, Keska zâmbi şi printr-o înclinare a capului îi făcu semn să se aşeze pe un scaun nu departe de el.

Vibraţiile corzilor viorii, sub arcuşul pe care el îl mânuia doar cu vârful degetelor, realizară o incredibilă transformare, trecând de la muzica lui Bloch la un trist şi pasionat cântec ţigănesc.

Laurian se lăsă uşor pe scaun. Muzica şi emoţiile îi provocară un tremur insuportabil în întreg trupul. Ridicându-şi privirea spre Keska ea-i citi pe faţă pasiunea înflăcărată dar, tot acolo, ea mai întrezări şi o licărire de amuzament şi o urmă vagă de desfătare.

Faptul că el găsea situaţia amuzantă îi dădu lui Laurian puterea de a da un răspuns ferm şi bine

gândit intenţiei de o seduce cu muzica lui, murmurând pentru sine. *Nu, domnule Lathi.* Îşi prinse cu mâinile coada de păr negru, bogat, o aduse în faţă, lăsând-o apoi să-i cadă pe piept. Asta ar putea să fie arma ei. Dar gestul fusese doar simbolic. Deşi intuia că nu era bine, ea se simţea tot mai atrasă de vraja acelui bărbat şi a cântecului lui de dragoste.

Ca un răspuns la reacţia ei tacită de respingere, ritmul muzicii se schimbă brusc, transformându-se într-un sobru cântec de doliu. Keska îi zâmbea aparent inofensiv. Apoi cu o puternică concentrare lăuntrică el reveni la „Nigun”, reluând piesa exact din punctul în care fusese întrerupt de Laurian.

Fără a-i distrage atenţia ea se relaxă uşor, pierzându-se treptat în muzica lui, în sunetul magic al viorii lui. Piesele pe care el le interpreta ca exerciţiu erau complicate şi necunoscute. Ele ar fi fost simple exerciţii tehnice plictisitoare în mâna altuia, dar Keska ştia să le dea viaţă şi strălucire.

Respectul lui Laurian pentru geniul lui crescu până la veneraţie. După două ore, când el îşi puse jos vioara şi arcuşul, singurul ei gând se îndreptă spre gestul criminal al lui Keska Lathi de a-şi ascunde talentul magnific într-o livadă cu meri.

Terminând exerciţiile, Keska îşi contractă toţi muşchii, se întinse cu forţă, atingând aproape tavanul cu pumnii, pentru a-şi readuce trupul la viaţă.

Apoi, relaxat, îşi luă şapca de baseball, îşi dădu părul de pe frunte pe spate şi şi-o puse pe cap.

Uitându-se la Laurian pe sub cozoroc, o întrebă cu accentul care o intriga.

— Deci, dragă Laurian. Ce părere ai?

Ea realiză imediat că el aştepta laudele care era convins că i se cuvin; sosise timpul aplauzelor şi felicitărilor. Dar ea se hotărâse să urmeze o altă cale în comportamentul faţă de Keska Lathi. Era limpede, lui îi făcea plăcere să se joace, deci ea trebuia să înveţe regulile jocului, sau să şi le facă pe ale ei. Zâmbind, ea ridică din umeri.

— N-a fost rău, pentru un fermier.

Pentru câteva secunde, faţa lui luă o expresie severă şi surprinsă, dar imediat, ochii îi străluciră pe sub cozoroc şi un zâmbet slab i se ivi pe buze.

— Asta poate să însemne că drăgălaşa Laurian a renunţat să-mi mai intre în graţii? murmură el mulţumit. Ochii îi scânteiau de satisfacţie. Legătura noastră pare să devină interesantă.

Ea făcu o pauză, minunându-se cât de abilă trebuia să fie pentru a şicana un bărbat atât de temperamental şi plin de el, dar era prea târziu pentru a da înapoi.

— Cred că aş prefera un simplu armistiţiu, deocamdată, spuse strâmbând din nas. De ce ai încetat să mai interpretezi în faţa publicului, Keska? Este o pierdere foarte mare pentru noi.

El o studie cu atenţie pentru un moment, apoi se ridică şi-şi îndesă mănuşile din piele în buzunarul de la spate, întinzând o mână spre ea.

— Hai să-mi vezi merii, Laurian.

Ridicându-se, ea îşi puse mâna în mâna lui, stăpânindu-se cu greu în faţa reacţiei ce i-o

provocau căldura şi strânsoarea degetelor lui.

— Nu ai de gând să-mi răspunzi la întrebare? îl întrebă ea în timp ce mergeau pe coridor spre camera de zi.

— Keska Lathi îţi va răspunde, dar nu ai să poţi să înţelegi dacă îţi voi explica aici, în casă. O conduse prin bucătărie într-o luminoasă grădină interioară.

O piscină mare, dreptunghiulară, de un albastru strălucitor, înconjurată de mese şi şezlonguri se întindea în faţa lor.

— Keska Lathi o duce foarte bine pentru un fermier, comentă Laurian sec.

El râse.

— Nu este necesar să ne întoarcem la primitivism, pentru a ne apropia de pământ.

Dincolo de piscină se afla o cabină mică fără ferestre, din spatele căreia, printr-un coş, ieşea o dâră subţire de fum. Arătând spre ea, el spuse:

— Sauna mea. O ţin permanent încălzită, gata pentru a fi folosită. Altfel n-aş fi un adevărat finlandez. El o fixă cu privirea. Ţi-ar plăcea s-o încerci?

Prin faţa ochilor îi trecu deodată imaginea lui Keska stând gol în baia de aburi, făcând-o să se simtă jenată. Dând repede din cap, ea zâmbi şi-i spuse:

— Am crezut că mergem să-ţi văd merii.

— Atunci, poate altădată, consimţi el, şi o conduse printr-o portiţă într-un câmp acoperit cu iarbă şi muştar sălbatic, înflorit, ce părea o mare de aur.

De partea cealaltă a câmpului se afla livada cu meri maturi şi noduroşi. Ei păreau dantelaţi, aşa înfrunziţi cum erau şi plini, de flori roz pal. Pomii erau plantaţi în şiruri simetrice iar mirosul pământului proaspăt grăpat dintre ele se amesteca cu parfumul florilor. Mireasma o învălui pe Laurian purtând-o parcă în altă lume, o lume necunoscută şi diferită, departe de realitate.

Ţinând-o de mână, Keska îşi croi cu greu drum printre trunchiurile copacilor, până când ferma dispăru în depărtare. Aproape de mijlocul livezii staţiona un tractor verde cu un cultivator cu dinţi de furcă ataşat în spate. Era cu motorul oprit şi Laurian realiză că fusese lăsase acolo de Keska, după-amiaza trecută, când se întâlnise cu ea.

Părea de neînţeles cum putea el să-şi folosească mâinile lui miraculoase la nişte munci atât de aspre, ca mânuirea tractorului şi cultivarea pământului.

— Asta faci tu? îl întrebă ea cu îndoială în glas, holbându-se la tractor.

Keska dădu afirmativ din cap şi scoţându-şi mănuşile din piele din buzunarul blugilor le puse pe scaunul tractorului.

— Asta face Keska Lathi. Dacă nu, buruienile vor creşte, şi precum lipitorile, vor suge substanţele nutritive din sol. Nu trebuie să-mi las merii să moară de foame, nu-i aşa?

— Dar, *de ce?* întrebă Laurian. De ce te autodistrugi?

— Mă autodistrug? repetă el iritat. Chiar nu poţi să vezi minunăţia de aici?

— Sigur, pot, dar…

— Fără dar. Vino să-ţi arăt locul meu preferat. Luând-o de mână, Keska o trase după el printre copaci, până când ajunseră în faţa unui pârâiaş ce se scurgea domol prin mijlocul livezii. Era adânc doar de vreun metru, dar clipocea cu veselie, împroşcând stropi de apă în jurul pietrelor din albie. Sunetul pe care-l scotea părea al unui tenor desăvârşit şi acompania trilurile ascuţite ale păsărelelor cuibărite pe ramuri. Keska se rezemă cu umărul de trunchiul unui copac şi-i aruncă lui Laurian o privire profundă, aşteptându-i reacţia.

Ea dădu afirmativ din cap şi zâmbi.

— Este minunat aici. Atâta linişte. Este un mic univers secret, nu-i aşa? Suntem singuri în el.

Un zâmbet de aprobare trecu pe faţa lui Keska, încreţindu-i uşor obrajii. Apoi, devenind brusc serios, spuse:

— În toată viaţa mea, înainte de a veni la această fermă, n-am cunoscut nimic altceva în afară de muzică şi vioară. Am aproape patruzeci de ani şi nu am avut nicio altă experienţă. Când…

Se întrerupse şi o studie un moment pe Laurian, cântărind-o din ochi. Se gândea probabil că n-ar trebui să aibă încredere deplină în ea, pentru că nu-şi termină ideea. În schimb, continuă:

— Toată viaţa am fost proprietatea altora, am aparţinut lumii întregi. Keska Lathi era un bun de preţ preamărit, lăudat, vândut şi folosit.

Laurian se uită în ochii lui gri cu o privire plină de compasiune.

— Înţeleg că viaţa ta a fost foarte bine

organizată, iar tu ai avut foarte puţină libertate. Dar nu este uşor să separi omul de talent. Face parte din el.

— Poate, spuse, făcând o scurtă pauză, apoi continuă. Cu aproape un an în urmă s-a întâmplat ceva ce m-a determinat să realizez că trebuia să aflu cine este cu adevărat Keska Lathi. O studie, căutând înţelegere. Chiar dacă nimeni altcineva nu poate, eu trebuie să cunosc omul din spatele viorii. Vreau să ştiu dacă are vreo valoare ca fiinţă umană.

— Este evident că există un om în spatele viorii, spuse Laurian cu sinceritate.

— Nu sunt sigur că este evident, răspunse el cu scepticism.

— Eşti sigur că vei găsi aici ceea ce cauţi? întrebă Laurian apropiindu-se de copac şi oprindu-se lângă el. Ramurile atârnau deasupra lor formând parcă un baldachin. O uşoară adiere de vânt provocă o ploaie de petale roz ce se abătu asupra lor. Răspunsurile la întrebările tale se află aici, în această livadă cu meri? insistă ea.

Suspinând adânc, Keska întinse mâna şi aplecă uşor o ramură pentru a privi un mănunchi gingaş de flori roz.

— Livada reprezintă doar un început. Cel puţin aici sunt mai aproape de pământ, din care izvorăsc toate. Îşi ridică privirea spre ea zâmbind. Posibil ca şi Keska Lathi să izvorască tot din pământ, ca un om împlinit.

Deodată, o albină se repezi spre ramura din mâna lui Keska aşezându-se pe mănunchiul de

flori. Laurian se dădu înapoi speriată şi pe jumătate înfricoşată. Ea era gata să fugă dacă insecta ar fi dat vreun semn de ostilitate.

Keska izbucni în râs şi întinse mâna cealaltă, trăgând-o pe Laurian mai aproape.

— Albina nu-ţi face niciun rău dacă nu o atingi. Ea are alte interese.

— Sper, spuse Laurian ezitând.

Ţinând ramura cu grijă pentru a nu deranja insecta, Keska îi cuprinse mijlocul lui Laurian, apropiind-o şi mai mult de el.

— Priveşte albina, murmură el. Vezi cum sărută floarea, cum o dezmiardă şi o iubeşte?

Laurian era relaxată, simţindu-şi trupul moale, în mâna lui. Coapsa îi era lipită de coapsa lui, iar pieptul aproape de inima lui. Suspinând cu tristeţe, ea urmărea visătoare cum albina dezmierda floarea.

Vocea lui Keska deveni gravă şi afectuoasă, când îi spuse:

— Ceea ce face albina acum este foarte aproape de un act sexual, nu crezi? Vezi cum penetrează floarea savurându-i dulceaţa? Braţul lui se strânse uşor în jurul mijlocului ei şi Laurian îşi cuibări obrazul în curbura umărului lui.

O căldură plăcută o invadă şi o puternică flacără de dorinţă izbucni în centrul trupului ei, în timp ce privea albina îmbrăţişând floarea şi cufundându-şi capul în miezul ei roz.

Buzele lui Keska atinseră uşor obrazul lui Laurian, plimbându-se pe pielea ei fină, iar mâna îi strânse şi mai tare mijlocul, lipind-o de trupul lui

puternic şi musculos. Şoapta lui suna ca o dulce dezmierdare.

— Crezi că floarea se bucură că este iubită?

Respiraţia lui caldă îi inundă pielea feţei însufleţindu-i fiecare por. Ea aruncă o privire plină de gelozie spre albină şi floare apoi ridicându-şi capul privi în ochii lui de culoarea argintului topit. În adâncul lor ea citi mesajul dorinţei.

— Cred că floarea trebuie să fie foarte fericită, şopti ea.

Buzele lui Keska îi acoperiră buzele, plimbându-se pe ele, şi gustându-le, căutând-o pe Laurian.

Înlănţuindu-i umerii cu braţele, ea îi atinse uşor pielea caldă a gâtului, trecându-şi apoi degetele prin părul lui bogat şi ondulat. Depărtându-şi buzele, îi primi sărutul, gustând dulceaţa gurii lui. Întâlnindu-i limba, ea îşi strânse şi mai mult trupul însetat de formele lui puternice. Corpurile lor se contopiră într-o îmbrăţişare strânsă, într-o singură fiinţă, împărtăşind începutul dragostei lor.

Keska dădu drumul ramurii cu grijă, pentru a nu deranja idila dintre albină şi floare. Apoi o cuprinse pe Laurian cu braţele, silind-o să rămână lipită de el. Dorinţa lui nu mai era un secret.

Mâinile lui îi mângâiau încet, cu sensibilitatea unui mare artist umerii, coborând cu febrilitate pe linia fină a spatelui ei. Buzele lui le explorau cu lăcomie pe ale ei, cerând tot mai mult, până când plăcerea îi cuprinse fiecare fibră a trupului, înfiorându-l.

Keska se îndepărtă un pic şi o privi. Laurian se simţea fără suflare şi vlăguită, conştientă fiind că

se afla în braţele lui şi îl dorea. Buzele lui pline se arcuiră într-o expresie de dorinţă şi, zâmbindu-i poznaş, îi şopti:

— Cred că albinei i-a plăcut la fel de mult să facă dragoste ca şi florii.

Laurian îi zâmbi. Respiraţia i se acceleră brusc şi ochii îi deveniră la fel de negri ca o noapte fără lună.

— Eşti frumoasă… atât de frumoasă, atât de deosebită, draga mea Laurian, şopti el, tonul lui melodios mişcând-o profund. El îşi plimba degetele experimentate pe nasturii bluzei ei, ridicându-şi sprâncenele întrebător.

Pentru ea, a face dragoste cu el nu intra în discuţie aşa că, din păcate, rămăsese un singur răspuns pe care i-l putea da.

— Nu pot, nu pot încă. Nu pot să fac dragoste cu un bărbat fără a-l iubi şi a avea încredere în el, şopti Laurian. Nu-l cunosc suficient pe Keska Lathi.

Cu un mare efort de voinţă ea încercă să se îndepărteze, dar Keska o ţinea strâns lipită de el. Neputând să se dezmeticească şi să-şi adune gândurile, Laurian îşi lăsă din nou obrazul pe umărul lui.

— Împreunarea dintre albină şi floare a fost un lucru natural şi frumos. Mâna lui lunecă uşor în jos, oprindu-se pe curba fină a şoldului ei, degetul mare mişcându-se ademenitor în cercuri mici. Ar putea să fie la fel şi pentru noi.

Suspinând adânc, Laurian ridică capul şi se uită la mănunchiul de flori de măr.

— Dar albina a plecat, nu-i aşa? Şi-a luat ce a dorit şi acolo sus a rămas o biată floare singură, cu nimic altceva decât amintiri, spuse ea şi se îndepărtă de Keska eliberându-şi coada din mâna lui.

Înainte de a o lăsa să se îndepărteze, el o sărută pe frunte, pe linia fină a obrazului, apoi pe bărbie.

— Albina este aceea care a avut cel mai mult de pierdut, şopti el, întristându-se. Dacă nu ai dorit o apropiere, atunci de ce te-ai întors la Keska Lathi?

Deşi Laurian ştia că era mai înţelept să fie precaută, se simţea dureros de confuză şi împiedicându-se la fiecare cuvânt, spuse:

— Am venit azi-dimineaţă aici ca să te ascult interpretând la vioară.

Cute fine de supărare îi apărură pe frunte şi între sprâncene, iar faţa lui păru deodată obosită şi rănită.

— Vezi? spuse cu o voce coborâtă şi apăsată. Acum ştii de ce am renunţat să mai cânt la vioară în concertul tău. Pentru ceea ce-mi faci tu mie, de asta Keska Lathi a devenit un simplu fermier. Pentru că şi atunci când te sărut, nu vezi în mine nimic altceva decât o anexă a instrumentului la care cânt şi a muzicii pe care o interpretez.

Se întoarse ofensat şi porni printre copaci.

Laurian se uita după el, încremenită.

— Keska… şopti ea.

Apoi, ea îşi reveni şi începu să alerge după el, strigând:

— Keska, eu nu te văd ca pe o anexă a viorii tale. Nu te-am văzut deloc aşa.

Ajungând la tractor, Keska îşi puse mănuşile din piele pe mâini şi spuse:

— Dar nici nu te-ai întors pentru că te-aş fi atras ca bărbat. Îndreptându-şi privirea spre ea, se săltă pe scaunul tractorului, ridicând mâinile înmănuşate. Tot ceea ce vezi la mine sunt aceste mâini care pot fi puse să interpreteze la vioară în concertul tău. Eram sigur că dacă te voi săruta, voi afla adevărul.

— Keska, tu m-ai testat? strigă ea, nevenindu-i să creadă. Cum ai putut?

Motorul tractorului porni, zgomotul lui acoperind orice răspuns ar fi putut el să-i dea. Laurian privea maşină grea îndepărtându-se, spintecând pământul în calea ei. Furia crescândă ce o cuprinse produse în interiorul ei o mică erupţie vulcanică. Keska Lathi a condus-o spre pasiune şi ea l-a urmat instinctiv. Căzuse în capcană, deşi ştiuse că aşa va fi din momentul în care l-a întâlnit.

Dar ceea ce o făcu pe Laurian să explodeze de furie, era faptul că el avea dreptate. S-a întors în dimineaţa asta pentru că fusese constrânsă şi numai pentru că voia să discute cu el despre concert. În rest, tot ceea ce s-a întâmplat, a fost neplanificat şi chiar nedorit. Laurian nu avea în niciun caz intenţia să-i cedeze acestui bărbat.

Furia şi frustrarea o determinară să treacă urgent la acţiune. Aplecându-se brusc, Laurian luă un bulgăre de pământ uscat şi-l aruncă înfuriată după Keska. Acesta însă lovi aripa tractorului, făcându-se bucăţele.

Zgomotul îi atrase atenţia lui Keska, care se întoarse surprins. Apoi, abordând un zâmbet fermecător, îşi mişcă într-o parte şi în alta degetele înmănuşate de la o mână spre ea. Deşi se întorsese din nou spre direcţia de mers a tractorului era clar că el râdea.

Cu ochii scânteindu-i şi cu nervii încordaţi la maximum, Laurian porni prin livadă strecurându-se printre copaci. Se dojenea singură pentru prostia ei, în timp ce traversa câmpul, îndreptându-se spre maşină.

Văzând-o venind, George Miller coborî din verandă pentru a o întâmpina.

— Nu spune nimic, George, îl somă ea. Nările îi fremătau ameninţător. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre Keska Lathi, niciodată.

— Înţeleg, doamnă, încuviinţă el cu simpatie, urmând-o la mică distanţă spre locul unde îşi parcase maşina.

— Este un om încăpăţânat, domnul Lathi al nostru, conchise el cu dezinvoltură, în timp ce ea se urca la volan.

— Demn de dispreţ, pufni ea.

— Înşelător.

— Înşelător? repetă ea şi rămase cu mâna pe contact, ridicându-şi privirea spre el, suspicioasă.

George îşi aranjă o şuviţă de păr ce-i căzuse de la locul ei.

— Domnul Lathi a luat decizia de a nu mai executa la vioară în concerte sub influenţa unei puternice emoţii. Acum se află în situaţia de a fi prins în propria capcană. Mândria, însă, îl

împiedică să se reîntoarcă la viaţa muzicală pe care o iubeşte atât de mult. Zâmbi în maniera lui rigidă. Este mult prea încăpăţânat, chiar şi pentru un finlandez.

— Ce emoţie puternică? întrebă ea.

— Nu sunt în măsură să vorbesc despre acest lucru, răspunse el.

Laurian porni maşina, băgă în viteză şi scoase capul pe geam pentru a se uita la el.

— Mi-e teamă că domnul Keska va trebui să iasă singur din această capcană. Eu am problemele mele.

În timp ce conducea maşina pe alee, deodată, vibraţiile muzicii lui Keska prinseră viaţă în memoria ei. Când şi buzele ei îşi amintiră de atingerea gurii lui, cele două amintiri, devenind tot mai vii, îi produseră o puternică emoţie şi un tremur uşor puse stăpânire pe corpul ei. Ea refuza să ia în considerare chiar şi posibilitatea de a se fi îndrăgostit de el, dar undeva în subconştientul ei, rămânea trează o umbră de îndoială.

Întoarsă în tabăra Bryant, Laurian se plimba cu paşi mărunţi prin biroul unchiului Jules.

— Nu pot să cred că am putut să fac aşa ceva, exclamă. Am aruncat cu un bulgăre de pământ după Keska Lathi. Acest bărbat, care te scoate din minţi, m-a adus în starea de a mă comporta ca un copil. Este umilitor.

Jules stătea în spatele unui birou mare plin cu hârtii, ascultând-o pe Laurian relatându-i o versiune bine cenzurată a celor întâmplate.

— Deci, el a hotărât să se descopere pe sine,

medita Jules, după ce ea termină.

— Sper să nu fie îngrozit de ceea ce va afla, spuse Laurian, cu ochii fulgerându-i.

Un surâs cu subînţeles se ivi pe buzele lui Jules.

— Poate că domnul Lathi nu este singurul care va descoperi ceva despre el însuşi.

Laurian se întoarse şi-l privi printre gene.

— Mie nu-mi place ce am descoperit despre mine azi-dimineaţă. Întotdeauna am fost mândră de calmul meu, dar Keska m-a făcut să-mi pierd echilibrul, pentru ca apoi să râdă de mine. Ea se plimba cu paşi mărunţi şi hotărâţi dintr-o parte într-alta a camerei, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii sclipindu-i.

— Ce ciudat, meditǎ Jules. Nu cred să te fi văzut vreodată atât de înflăcărată.

— Nu sunt înflăcărată, sunt furioasă.

— Oricum, râse el uşor. Poate că Keska Lathi nu este singura personalitate artistică schimbătoare, printre noi.

— Eu nu sunt înflăcărată, strigă Laurian. Când realizǎ cǎ ridicase prea mult tonul, îşi drese glasul, se aşezǎ şi-şi puse mâinile în poalǎ. Nu sunt înflăcărată, reluă ea încet. Numai că, Keska Lathi scoate din mine tot ce-i mai rău.

Unchiul Jules mută un teanc de hârtii dintr-o parte într-alta a biroului, apoi spuse:

— Mă întreb ce am putea face ca să-l convingem pe domnul Lathi să renunţe la hotărârea lui. Desigur, fără a-i şterbi din integritate.

— Mă îndoiesc că are ceea ce se cheamă integritate, bombăni ea, întunecându-se la faţă.

— Crezi că ar fi interesat să-i pregătească pe elevii noştri – de la vioară? îndrăzni el. Sau cel puţin să conducă o secţie sau două, vara asta?

— Intenţionezi să-i dai pe bieţii elevi pe mâna lui Keska Lathi? obiectă ea. Îi va demola.

— Poate, spuse Jules, trecându-şi degetele prin părul lui alb. Dar tu ai putea totuşi să-i sugerezi.

— Eu! exclamă ea, sărind în picioare şi începând să măsoare din nou camera cu paşi mărunţi. Nu am nicio intenţie să-l mai văd pe Keska Lathi vreodată. Simt că-mi pierd controlul în preajma lui.

— Aaa, asta este, murmură el. Aşa-i viaţa. Dar mă doare inima la gândul că lumea va fi lipsită de o muzică atât de frumoasă, dacă Keska Lathi nu va mai reveni, înţelegi?

— Da, înţeleg, spuse Laurian. Amintirea sunetului viorii lui îi producea încă fiori de plăcere. Ce nu pot înţelege, este cum un om atât de agasant, care te intimidează, poate interpreta o muzică atât de profundă. Refuz să mă mai întorc acolo, dar urăsc gândul că nu-l voi mai asculta pe Keska cântând.

La gândul că nu-l va mai vedea pe Keska, interpretând la vioară sau nu, inima i se strânse în mijlocul pieptului, de durere.

Un zâmbet exagerat de nevinovat se ivi pe faţa dolofană a lui Jules.

— Ce păcat că nu te poţi ascunde ca un şoricel într-un colţ din studioul lui, nu-i aşa? Aşa ai putea să te bucuri de muzica lui fără a fi nevoită să tratezi cu el.

Trecură câteva momente de linişte, timp în care Laurian, muşcându-şi uşor buzele, privi în gol visătoare.

— Mă întreb… spuse vag, gândindu-se la un şoricel micuţ, furişându-se în spatele lui Keska.

Capitolul 4

Trecură câteva zile până când Laurian cedă dorinţei de a-l asculta din nou pe Keska cântând la vioară.

Apoi, în secret şi cu mare grijă, ea îşi petrecu următoarele trei dimineţi delectându-se cu muzica lui pură, înfiorată la gândul că beneficia de ea cu ajutorul lui inconştient.

În fiecare dimineaţă în jurul orei opt ea îşi parca maşina la capătul aleii care ducea spre ferma lui, furişându-se până în faţa casei unde se aşeza sub fereastra deschisă a studioului de la parter.

Să asculte sunetul viorii ce-i tăia respiraţia, fără însă a-l vedea pe Keska, era insuficient dar Laurian nu dorea să braveze şi să rişte o altă ciocnire cu el. Oricum, ca de fiecare dată, şi acum ar fi ieşit pe locul doi.

Zilele treceau, ea relaxându-se şi bucurându-se de fiecare clipă a audiţiei ei clandestine, desfătându-se în sunetul muzicii din orele lui de practică, lăsând esenţa ei să o învăluie şi s-o poarte deoparte.

George Miller ştia că ea venea în fiecare dimineaţă şi nu obiecta. De fapt, se simţea amuzat de complicitatea lui, devenindu-i aproape un aliat,

atunci când îi oferise un şezlong pentru a sta mai confortabil.

Dar, de-acum aprilie era pe sfârşite şi vizita lui Laurian din cea de-a patra zi era ultima ei ocazie de a-l asculta pe Keska interpretând; era ultimul concert clandestin.

În mai puţin de o săptămână Tabăra Bryant trebuia să-şi deschidă porţile pentru sezonul de vară. Pregătirea taberei muzicale în vederea invadării ei de către tinerii muzicieni îi va ocupa tot timpul.

Bucătarii, profesorii, menajerele, gărzile personale şi directorii de tabără începeau să sosească azi şi de acum încolo fiecare clipă îi va fi ocupată.

Încălţată cu pantofi sport cu talpă din cauciuc, Laurian abia se auzea când păşea pe aleea din faţa fermei. Arăta zveltă şi plină de viaţă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi şi o bluză bleu pal.

Ea îşi ridică privirea spre casă şi zâmbi. Este exact ceea ce merita Keska, s-o distreze chiar el, după felul în care o manevrase. Nu simţea nici cea mai vagă umbră de vină când se aşeza pe şezlongul din faţa ferestrei deschise a studioului muzical.

El tocmai începuse să cânte şi structura complicată a operei lui Vivaldi o învălui pe Laurian, trezindu-i toate simţurile. După câteva momente însă, ea se încruntă uşor; interpretării lui astăzi îi lipsea ceva, deşi ea nu putea să realizeze ce anume. Poate că avea o zi proastă. Atunci, Laurian căzu pe gânduri; începu prin a se

întreba cum ar fi să-i acompanieze vioara lui Keska cu violoncelul ei. Chiar şi imaginaţia unei astfel de experienţe îi produse fiori de plăcere în tot trupul.

Deşi ea se pregătise să devină solistă, undeva, pe parcurs, încrederea în sine şi credinţa posibilităţilor ei i-au dispărut.

A cânta ca membru într-o orchestră era una, dar însuşi gândul de a apărea singură în faţa unui auditoriu o paraliza. Faptul că ştia că nu şi-a folosit întregul potenţial, era una dintre cele mai mari dezamăgiri din cariera ei.

Fiind sigură că nu va interpreta niciodată alături de Keska, renunţă la idee şi se relaxă, lăsându-se fermecată de frumuseţea muzicii executate de el. Ochii ei se îndreptară visători spre livadă.

Florile merilor îşi pierduseră petalele dar frunzele îmbogăţeau ramurile pomilor cu o dulce şi proaspătă culoare verde-argintie realizând un fundal minunat pentru muzica că se revărsa peste ei.

Mirosul crud al pământului şi al plantelor din jurul casei se îmbina perfect cu dulcea tonalitate a viorii. Laurian inspiră adânc, adulmecând mireasma ierbii proaspete, a florilor exotice şi parfumul florilor de tei.

— Tei! Îndreptându-se în şezlong, Laurian întoarse capul şi-l privi pe Keska în ochii lui încântători. El stătea pe vine; la câţiva paşi de ea, cu coatele sprijinite pe genunchi, zâmbindu-i cu îngâmfare.

— Bună dimineaţa, draga mea Laurian.

Aruncându-şi privirea spre fereastra deschisă, ea îşi ridică capul şi-şi concentră atenţia pentru câteva momente; nu era de mirare că muzica nu mai avea aceeaşi însufleţire.

Se întoarse apoi spre el şi-l întrebă cu timiditate.

— Este un disc?

— Evident, confirmă el rezervat.

— De unde ştiai că sunt aici?

Keska se răsuci cu graţie pentru a se aşeza lângă şezlongul ei. Era îmbrăcat într-un pulover tricotat, care se mula perfect pe umerii lui laţi şi pieptul musculos. Razele aurii ale soarelui i se reflectau pe păr scoţându-i în evidenţă faţa bronzată şi culoarea cenuşie a ochilor, îşi ridică genunchii şi-şi încolăci picioarele cu mâinile.

Când ajunse într-o poziţie confortabilă, el îşi ridică privirea spre ea, cu ochii scânteietori. Vocea lui era caldă, ca o dezmierdare.

— Voi şti întotdeauna când eşti aproape. Prezenţa ta vibrează în aer transmiţându-mi mesajul că drăgălaşa Laurian este aproape. Zâmbetul lui fermecător era parcă o chemare.

Laurian schiţă un zâmbet forţat; ori de câte ori omul acesta deschidea gura, din ea îi ieşeau cele mai ridicole afirmaţii.

Dar, ridicole sau nu, sângele începu să-i pulseze cu putere când îi întâlni privirea, iar expresia feţei i se îndulci în faţa ademenitoarei chemări din cuvintele lui. Apoi ea se încruntă şi spuse:

— George este un trădător. Mi-a promis că nu-ţi va spune că vin aici.

— George este un prieten de încredere a lui

Keska Lathi, spuse râzând cu încântare. Nu ţi-a trădat secretul, a făcut doar nişte aluzii. De ce nu ai intrat pur şi simplu în studio? El îşi flutură mâna de la scaun la fereastră. Ăsta nu ar fi fost necesar.

— Ultima oară când am fost aici, tu te-ai opus vizitelor mele, mai mult sau mai puţin.

Laurian refuza să se simtă jenată că fusese prinsă furişându-se în jurul casei lui, deşi era supărată pe ea însăşi.

În subconştientul ei, ea trebuia să fi ştiut de la început că era inevitabil să fie descoperită şi să se sfârşească aşa, stând acum aici, în faţa lui.

Dând din umeri ea adăugă:

— Îmi pare rău, dar totuşi îmi face mare plăcere să te ascult interpretând la vioară deşi m-ai făcut să înţeleg clar că te deranjează interesul meu în privinţa performanţelor tale. Trebuia să-mi satisfac viciul meu pentru muzică. Aşa că ce puteam face altceva decât să mă ascund?

Keska îşi plimbă câteva secunde privirea cercetătoare pe faţa ei, încercând probabil, să-i citească pe ea gândurile. Apoi se lungi pe iarbă, îşi întinse picioarele şi-şi, puse mâinile la ceafă, privind fix în depărtare norii pufoşi, împrăştiaţi pe cerul albastru.

— Puteai să-ţi cumperi un disc şi să-mi asculţi muzica mult mai confortabil. Nu poţi spune că există vreo diferenţă între interpretarea de pe disc şi cea reală şi astfel nici nu te-aş fi surprins acum aici.

— Mi-aş fi putut cumpărat un disc, fu ea de

acord, ascunzând faptul că avea deja toate discurile şi casetele înregistrate cu el.

El îşi ridică privirea spre ea.

— Atunci *de ce* te-ai întors aici?

— Chiar, de ce? răspunse ea, printr-o întrebare, mai mult pentru sine decât pentru Keska.

Îşi coborî privirea plimbându-şi-o peste trupul lui zvelt, peste umerii laţi şi pieptul puternic, peste linia îngustă a şoldurilor lui strânse perfect într-o pereche de pantaloni maro.

Poziţia picioarelor lui încrucişate îi scotea foarte bine în evidenţă masculinitatea. Dorinţele ei sexuale, stinse până nu demult, prinseseră viaţă de când îl întâlnise pe Keska, totul părând să-i iasă de sub control.

— *De ce* te-ai întors la Keska Lathi, Laurian? o întrebă el pătrunzându-i brusc în gânduri.

O relaţie între un bărbat şi o femeie trebuie să se bazeze pe ceva mai mult decât o necesitate biologică, altfel nu ar putea fi o relaţie adevărată.

— Unchiul meu, Jules, se întreba dacă ai fi de acord să predai lecţii de vioară elevilor noştri. Dacă nu te simţi în stare să interpretezi în concertul de binefacere, atunci poate te mai gândeşti şi-ţi sacrifici câteva ore din timpul tău pentru a-i pregăti pe elevi. Îndemânarea şi experienţa ta vor fi pentru ei de nepreţuit.

— Şi, pentru asta ai venit? Să-mi ceri acest lucru? o întrebă el cu scepticism.

— Da, asta îţi cer, pentru că ştiu că poţi să le transmiţi acestor copii o mare parte din cunoştinţele tale muzicale, răspunse ea cu

încăpăţânare.

Evitând să se uite la Keska, Laurian îşi coborî privirea spre degetele ei subţiri înlănţuite, aşezate în poală. Dar, chiar studiindu-şi mâinile ea nu se simţea în siguranţă, căci în imaginaţia ei îşi închipuia cum ar fi să-l atingă cu ele pe Keska.

Pentru o clipă, ea avu neplăcuta senzaţie că nu a reuşit să-l păcălească pe Keska aşa că, ridicându-şi privirea, adăugă moale:

— Unchiul Jules este convins că tu ai fi o comoară pentru Tabăra Bryant.

— De ce nu a venit unchiul Jules personal să-mi ceară acest lucru? întrebă şoptit, ridicându-se în picioare şi aplecându-se spre ea. El îşi ridică mâna şi cu un deget îi atinse braţul, plimbându-şi-l uşor pe mătasea bleu, argintie a bluzei ei.

Ea izbucni într-un râs nervos, pentru a ascunde reacţia provocată de gestul lui de tandreţe.

— Unchiul Jules nu este prost. El este suficient de deştept ca să trimită o nebună să-i rezolve problema asta murdară.

Coborându-şi privirea arzătoare pe pieptul lui, el murmură:

— Unchiul Jules nu este în pericol în preajma lui Lathi.

— Asta înseamnă că eu sunt?

Privirea lui îi dezmierda faţa.

— Asta depinde de ce înseamnă pericol în mintea ta. Te sperie pasiunea lui Keska Lathi pentru tine?

— Stilul tău personal de a glumi mă timorează, spuse Laurian ridicându-se în picioare.

Keska o prinse de mână şi-şi ridică privirea spre ea.

— Nu am glumit. Eşti o femeie deosebită, am simţit asta din prima clipă când te-am văzut. Cred că te iubesc, frumoasa mea Laurian. Îşi ridică sprâncenele privind-o surprins, ca şi cum declaraţia ar fi fost spontană şi neaşteptată chiar şi pentru el.

Laurian rămase fără grai, uitându-se în ochii lui, inima bătându-i cu putere. Apoi îşi aminti cât de serios vorbise el ultima dată despre legătura dintre albină şi floare, ca după aceea s-o supere atât de tare încât s-o determine la o reacţie atât de violentă, faţă de el.

Trăgându-şi mâna dintr-a lui, spuse cu o voce stranie:

— Sunt sigură că, Keska Lathi are foarte multe pasiuni. Nu în asta constă viaţa unui artist?

El se încruntă nedumerit.

— Este adevărat, am avut pasiuni de tot felul, dar niciodată una ca asta.

Laurian ştia că ar fi fost o nebună să-l mai creadă, aşa că se întoarse brusc, gata să o ia la fugă spre maşină.

— Ai fi de acord să-ţi sacrifici un pic din timpul tău pentru elevii noştri? îl întrebă ea cu disperare. Ai putea să-ţi alegi singur orele şi să predai aşa cum îţi place.

Keska sări în picioare, aruncându-i o privire total dezaprobatoare.

— Keska Lathi nu ştie nimic despre arta de a preda copiilor. Nu aş fi de niciun folos în şcoala

voastră.

El era atât de aproape, încât dacă ar fi întins mâna ea ar fi putut să-i atingă pieptul sau să-şi aşeze vârful degetelor pe buzele lui.

Băgându-şi cu grijă mâinile în buzunarele pantalonilor, ea se retrase îndreptându-se spre alee.

— Am crezut că vrei să înveţi ceva despre viaţă. Dacă doreşti, asta, atunci copii reprezintă cel mai bun început, mult mai bun decât livada cu meri. Ai avea foarte mult de învăţat de la ei.

Urmând-o, faţa lui se lumină deodată, ca şi cum ceva i se clarificase în minte.

— Vrei ca Keska Lathi să vină în tabără pentru a fi pe teritoriul tău. Asta vrei, nu-i aşa dragă Laurian?

— Nu, exclamă ea. Adică, da. Aş fi bucuroasă dacă mi-ai ajuta elevii.

Înclinându-şi capul într-o parte, Keska îi studie pentru o clipă faţa tulburată apoi îi întinse mâna.

— Sigur, n-ai să pleci acum. Vino să-mi vezi merii. Concepţia a avut loc deja.

— *Ce?*

Aruncându-şi capul pe spate el izbucni într-un râs zgomotos.

— Albina care, atât de serviabilă, a violat floarea şi-a însămânţat victima. Vino să-mi vezi fetuşii.

Era imposibil să reziste capriciilor lui, aşa că, Laurian îşi puse mâna într-a lui şi porni alături de el spre câmp.

Ridicându-şi privirea zări pe faţa lui un zâmbet triumfal, iar ochii lui sclipeau provocator.

— Eşti complet nebun, ştiai asta Keska? întrebă ea râzând.

— Se poate, dădu el din cap aprobator.

— Şi cum crezi tu că albina ta s-a împreunat cu floarea şi a fecundat-o. Se întâmplă să ştiu că albina nu este chiar un mascul. Albinele care polenizează florile, sunt femele. Masculii nu fac nimic altceva decât să trândăvească în jurul stupului.

— Bieţi nebuni, murmură Keska, luându-i mâna şi înlănţuindu-şi degetele cu ale ei. Din punct de vedere ştiinţific ceea ce spui tu despre albine, este corect, dar eu prefer versiunea mea.

— Şi eu, admise Laurian încet.

Sunetul viorii se pierdu în depărtare când intrară în livadă. Pătrunzând în intimitatea trunchiurilor noduroase ale pomilor, ei se plimbau pe sub baldachinul din frunze verzi-argintii al merilor.

Un stol de păsări migratoare, ce făcuseră un popas în drumul lor spre nord îi fermeca cu trilurile lor emoţionante.

Această atmosferă, ca şi apropierea acestui bărbat exotic făcură ca inima lui Laurian să-şi înteţească ritmul bătăilor.

Keska se opri lângă micul pârâiaş, în faţa copacului sub care se sărutaseră, trăgând în jos aceeaşi ramură pe care albina îmbrăţişase floarea.

Recunoscând-o, Laurian fu încântată să constate că interludiul lor fusese destul de important pentru Keska pentru a-şi aminti de el, chiar dacă se sfârşise rău.

— Vezi, spuse cu mândrie, atingând uşor vârful ramurii. Mărul lui Keska Lathi. Mărul nostru.

Un mic nod marmorat crescuse în locul florii. Staminele erau uscate şi negre la capete, ca nişte mustăţi de focă neagră. Ea se uită cu atenţie în locul pe care el îl privea cu atâta dragoste şi râse.

— Te porţi ca un proaspăt tată. Dacă aceştia sunt copii tăi, atunci de ce îi vinzi când cresc?

Keska râse forţat, dând drumul ramurii.

— Eu nu sunt un tată, sunt un tutore. Când merele ajung la maturitate, le lansez în viaţă, aşa cum trebuie să procedeze orice tutore cu protejatul lui.

Prinzându-i mâna, el i-o îndreptă spre şirurile de copaci din capătul livezii.

— Ai avut copii în timpul căsătoriei, Laurian?

— Nu, răspunse şi după o scurtă pauză îşi ridică privirea spre el, după care şi-o mută în zare. Soţul meu a fost ca un copil, el a fost singurul pe care l-am avut.

— Ţi-ai dorit un copil? întrebă Keska în şoaptă.

Ea suspină adânc.

— Da, mi-ar fi plăcut să am un copil. Îmi plac foarte mult copiii.

Keska nu-i răspunse şi Laurian nu rezistă curiozităţii ei privind viaţa lui particulară.

— Ai copii? întrebă ea.

— Acum nu mai am, spuse cu voce gravă, cute adânci încreţindu-i fruntea. Am avut odată, o fetiţă minunată. Ea era comoara mea.

Văzând că nu continuă, Laurian îl întrebă sfioasă.

— Ce s-a întâmplat?

Ridicându-şi capul, Keska o privi cu nişte ochi la fel de apăsători şi întunecaţi ca fundul unui ocean.

— O chema Melanie. Când avea puţin peste două luni a murit pe neaşteptate. Moartea sugarului, au numit-o ei. Pieptul lui se umfla şi se dezumfla în ritmul respiraţiei sacadate.

— Îmi pare rău. Laurian îi atinse mâna cu compasiune. Ce înspăimântător. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— A fost îngrozitor pentru soţia mea, spuse el încruntându-se. Era singură când s-a întâmplat. Eu eram, ca de obicei, într-un turneu, dăruindu-mă publicului. Din cauza obligaţiilor profesionale, nu eram niciodată acasă. Degetele lui se încleştară în jurul degetelor ei. Din cele nouă săptămâni cât a trăit fetiţa mea, mi-am petrecut cu ea doar zece zile. Vezi cum m-am amăgit singur?

Plimbându-se şi vorbindu-şi ei se treziră la capătul livezii. Keska scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi îndepărteze aceste dureroase amintiri.

— Dar este o zi mult prea frumoasă pentru a te gândi la lucruri atât de triste. Trecutul e trecut şi nimic nu-l mai poate schimba. El o trase pe Laurian după el. Hai cu mine sus pe deal, draga mea Laurian. De acolo vom putea privi peste ferma şi livada cu meri a lui Keska Lathi.

Tactul şi compasiunea o împiedicau pe Laurian să-i pună întrebările la care ar fi dorit răspuns. Oare moartea copilului a fost cauza care l-a determinat să se retragă?

Ce s-a întâmplat cu mariajul lui, s-a terminat cu un divorţ? Tăcută, ea urcă alături de el dealul abrupt.

Coasta dealului era plină de bolovani, buşteni putreziţi, stejari pitici şi pâlcuri de tufe de mure pline cu fructe pârguite.

Când ajunseră în vârful dealului se aşezară jos unul lângă altul, pe un mic petec de pământ acoperit cu iarbă, scrutând şi delectându-se cu superba privelişte pastorală ce se întindea în faţa lor.

Casa mare, albă, a lui Keska, plasată în mijlocul unui ocean verde de pomi fructiferi era minunat luminată de culorile vii ale straturilor de flori şi albastrul strălucitor al piscinei.

Valea ce se întindea pe câteva mile între casă şi livadă, se estompa la orizont.

Laurian inspiră adânc aerul proaspăt.

— Eşti fericit aici, în livada ta cu meri, Keska? întrebă ea privindu-l. Nu-ţi lipseşte deloc emoţia şi satisfacţia unei interpretări la vioară în faţa unui auditoriu?

O umbră îi întunecă pentru o clipă faţa, apoi dispăru imediat.

— Poate vreodată cineva să fie pe deplin fericit? întrebă ridicând din umeri nehotărât. Eu sunt mulţumit acum, că sunt aici, cu tine, scumpa mea Laurian.

Privind-o, ochii lui se înmuiară. Întinzând mâna, îi cuprinse obrazul cu palma iar cu cealaltă mână îi trase uşor linia fină a bărbiei şi curbura plină a buzelor. Întorcându-se spre ea, genunchiul lui se

sprijini de coapsa ei. La această atingere, lui Laurian îi ţâşniră vâlvătăi de dorinţă prin toate venele.

Cu respiraţia întretăiată, ea îşi întredeschise buzele, capitulând în faţa fascinantei sensibilităţi a mâinilor lui, a plăcerii intense pe care o deştepta în trupul ei.

Închizând ochii, Laurian îi simţea vârful degetelor fierbinţi plimbându-i-se uşor pe obraji, atingându-i pleoapele şi conturul rădăcinii părului de pe frunte.

— Eşti atât de frumoasă Laurian, şopti el.

Când deschise ochii, ea citi pe faţa lui că declaraţia fusese sinceră. Ea nu încercă să-l oprească când el îi atinse părul strâns în vârful capului, trăgându-i uşor agrafele şi părul negru şi bogat i se desfăşură pe spate.

Buzele lui erau întredeschise, iar privirea îi era intensă şi plină de pasiune în timp ce îi netezea părul lucios ce se revărsa în cascade negre pe umeri şi pe piept.

— Atât de minunată, iubita mea, şopti el, lipindu-şi de obraz o şuviţă din părul ei mătăsos. Un zâmbet gingaş şi ademenitor i se ivi pe buze, iar ochii îi străluceau plini de căldură. Eram mulţumit aici, în livada mea, până să vii tu, Laurian, spuse şi-i ridică părul cu amândouă mâinile, cufundându-şi faţa în parfumul lui.

Şovăind, Laurian îşi puse mâna pe capul lui, părul cârlionţat mângâindu-i palma.

— Şi eu eram mulţumită, Keska. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Respiraţia i se opri în gât şi

părea că nu mai are control asupra reacţiilor trupului ei.

Ridicându-şi capul, el îi zâmbi.

— Ţu ştii, dragă Laurian. Tu ştii ce ţi s-a întâmplat… ce ni s-a întâmplat. Dorinţa crescândă îi intensifică timbrul vocii şi el o strânse şi mai tare lângă el. Ceva atât de minunat… atât de deosebit.

Un geamăt ieşi din gâtul ei şi-şi încolăci braţele în jurul lui cufundându-şi faţa în curba caldă a umărului lui. Mâinile ei se mişcau cu febrilitate pe muşchii lui încordaţi de pe spate şi braţe.

Punându-i o mână sub bărbie, Keska îi ridică faţa şi-i atinse buzele cu un sărut plin de tandreţe, impregnându-i limba şi cele mai sensibile membrane ale gurii ei cu gustul şi dulceaţa gurii lui.

O tresărire de dorinţă îi cuprinse tot corpul şi ea se arcui şi mai strâns de trupul lui.

Fără să se oprească din sărut, Keska se întinse uşor pe iarbă trăgând-o pe Laurian cu el în înlănţuirea braţelor lui puternice. Trupurile li se atingeau.

El îşi împinse uşor coapsa între picioarele ei, muşchii lui încordaţi dezmierdându-i cea mai sensibilă parte a corpului ei. Dacă Laurian a avut odată voinţa de a-i rezista, aceasta a dispărut acum, când mâinile ei se mişcau cu febrilitate pe supleţea trupului lui, căutându-l şi cercetându-l.

Mâinile lui erau la fel de febrile ca şi ale ei, împreună având darul de a stârni dorinţă.

Keska îşi ridică capul şi se sprijini într-un cot

lângă umărul ei, privind-o şi zâmbind.

— Cred că mă doreşti aproape aşa cum am visat s-o faci, scumpa mea Laurian, murmură el. Nu-i aşa?

Buzele ei era umflate şi iritate de la sărutul lui şi mintea îi era trează şi foarte conştientă de coapsa dintre picioarele ei.

Zâmbindu-i jucăuş îi răspunse moleşită:

— Recunosc, mă gândesc la tine acum şi mereu. În fiecare clipă…

Unul din degetele lui se mişca uşor, descriind o linie nesigură în sus, pe gâtul ei, pe obraz, mângâind apoi grămada de păr mătăsos întins pe iarbă în jurul capului ei.

— De ce ai pătruns în casa lui Keska Lathi, în viaţa mea, să-mi tulburi liniştea? o întrebă el şoptit.

Ridicând o mână tremurândă, ea şi-o plimbă cu sfială pe părul aspru, abia perceptibil de pe maxilarele lui, pe pielea netedă şi bronzată a obrajilor.

Cu amândouă mâinile îi trase capul în jos şi-i sărută arcuirea fină a nasului ei aristocratic.

Apoi, îl privi în ochi râzând.

— Tu eşti acela care a tulburat liniştea, Keska Lathi. Intenţiile mele erau mult mai nevinovate când am venit la tine. Tu ai complicat totul cu vinul tău teribil şi glumele tale prosteşti.

— Dar nu am putut să-ţi rezist, Laurian. Asta trebuie să-ţi fie foarte clar. El râse şi se aplecă încet pentru a-i atinge cu buzele linia fină a gâtului şi pulsaţiile de la baza acestuia, sărutându-

i pielea catifelată, chiar deasupra primului nasture de la bluză.

Înlocuind degetele cu buzele fremătătoare, Keska îi descheie primul nasture apoi şi pe ceilalţi, până când rotunjimile sânilor ei plini, prinse într-un sutien din dantelă erau libere pentru el. Contactul buzelor lui moi şi fierbinţi cu pielea acestui loc intim îi produse lui Laurian senzaţii de nesuportat în tot trupul, coborând chiar până în cea mai sensibilă parte a lui, făcând-o să se sufoce în faţa intensităţii dorinţei.

Ridicându-şi capul, Keska îi cuprinse unul din sânii cu mâna. Degetele lui se mişcau uşor, circular, în jurul sfârcului întărit, prins în dantela subţire. Simţindu-i atingerea ca pe o flacără ce i se întindea prin corp, ea îl strânse cu putere de umeri. Respirând adânc, Keska se răsuci, aşezându-se pe spate şi prinzând-o cu braţele pe Laurian, o trase peste el. Cu faţa îngropată în părul ei, ce se revărsa ca o cascadă deasupra lui, el şopti:

— Dacă ai venit în casa mea şi în viaţa mea ca să mă vrăjeşti, scumpa mea, Laurian, atunci trebuie să-ţi duci treaba până la capăt.

Laurian îşi dădu părul într-o parte şi-l privi în ochi. Fiecare fibră din trupul ei, fiecare nerv, erau conştienţi de tăria formelor de sub ea.

Dar ceva în cuvintele lui suna a şiretlic şi un licăr de suspiciune apăru în mintea ei.

— Ce vrei să spui?

— Te doresc atât de mult, Laurian, îngerul meu, şopti el. Mâinile lui se mişcau cu febrilitate pe

şoldurile ei şi mai jos, pe rotunjimile feselor ei, apăsând-o cu putere peste bărbăţia lui. Fă dragoste cu mine, şi Keska Lathi va face tot ce doreşti, îţi va da orice… Îţi voi dărui dragostea mea… viaţa mea, şoptea el, accentuându-şi cuvintele cu sărutări excitante. Voi cânta la vioară pentru tine totdeauna, dulceaţa mea. Voi interpreta chiar şi în concertul tău, pentru tine… Voi fi profesorul elevilor tăi, pentru tine… Orice îmi ceri. Îi acoperi faţa, gâtul şi apoi buzele cu sărutări calde, stăruitoare.

Deoarece sărutările lui fierbinţi îi provocau atâta plăcere, iar trupul ei tânjea după atingerile lui, dorindu-l cu patimă, la început cuvintele lui nu se înregistrară în mintea ei, dar când o făcură, ea se dezmetici brusc, ridicându-şi capul. Pentru o clipă inima i se opri, începând să-i bată cu repeziciune, în faţa şocului produs de ofensa adusă.

— Tu crezi că?… începu ea şi se răsuci, eliberându-se din îmbrăţişarea lui.

— Laurian, stai, o rugă Keska, prinzând-o de mâini. Vino înapoi.

Ea îşi trase mâinile dintr-ale lui şi începu să-şi încheie nasturii bluzei cu degetele tremurându-i de uimire şi indignare.

— Doar nu-ţi imaginezi că mi-aş…

— Ce s-a întâmplat, iubirea mea? o întrebă el uşor, atingându-i mâneca bluzei cu vârful degetelor.

Sărind în picioare, Laurian începu să-şi scuture furioasă cu palmele iarba şi crenguţele prinse pe

pantalonii ei albi. Apoi, privi în jos spre Keska cu ochii fulgerându-i de mânie.

— Nu poate fi posibil să te gândeşti că mi-aş oferi trupul în schimbul serviciilor tale muzicale! Cum *ai putut* să sugerezi aşa ceva?

Ridicându-se în şezut, Keska întinse mâna spre ea.

— Laurian, şopti, ai înţeles greşit.

Ferindu-şi mâna de a lui, ea îşi strânse părul, şi-l răsuci şi-l lăsă pe spate.

— Nu am înţeles greşit. Ai spus că-mi vei oferi orice, chiar şi concertul, dacă fac dragoste cu tine! Nu există niciun muzician care să valoreze atât. Nici chiar Keska Lathi!

— Te rog ascultă-mă, spuse Keska, sărind în picioare.

— De fiecare dată când te-am ascultat, am avut numai probleme, replică Laurian furioasă. Îndreptându-se spre cărarea pe care urcară, ea porni în jos pe deal.

Keska o urmă, vocea devenindu-i şi lui iritată când îi spuse:

— Nu ai fost cinstită cu mine. De fapt, cred că nu este cazul să joci rolul ipocritei, Laurian Bryant. Poţi să negi faptul că ai fost trimisă la mine pe considerentul că o femeie aşa de atractivă îl poate seduce şi determina pe Keska Lathi să accepte să interpreteze în concert? Nu este prima dată când s-a încercat trucul ăsta cu mine.

— O-o-oh! explodă ea. Era înjositor pentru ea să recunoască că el avea dreptate. Era exact motivul pentru care fusese trimisă la el. Şi toată vina era

numai a ei. Fusese suficient de proastă ca să se ia după unchiul Jules şi conducerea taberei.

— Nu mă atinge, spuse trăgându-şi cu putere braţul din mâna lui! Du-te şi udă-ţi merii sau fă altceva, dar lasă-mă în pace.

El păşea în linişte, alături de ea, printre şirurile de copaci, cu capul, plecat, gânditor.

Pe neaşteptate, Laurian se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

— Aş fi făcut dragoste cu tine, pentru că am început să ţin la tine Keska, spuse ea cu patimă. De ce a trebuit să strici totul, fiind atât de suspicios şi repezit? Nu toată lumea este dispusă să se încline în faţa lui Keska Lathi pentru a obţine ceva.

— Ţii într-adevăr la mine? exclamă el surprins.

— Nu ştiu ce simt, ţipă Laurian, simţind că se îneacă. Când lacrimile îi invadară ochii, ea se întoarse brusc şi ieşi din livadă.

Keska o urme cu paşi mari.

— Vino în casă. Trebuie să vorbim.

— Nu, nu avem despre ce vorbi, refuză ea pornind spre aleea unde-şi parcase maşina.

— Când te întorci, Laurian a mea? întrebă el cu disperare, stând în capătul câmpului uitându-se după ea.

Laurian se simţea atât de confuză, încât nu-i putea răspunde fără a izbucni în plâns. Se întoarse brusc şi se îndreptă spre maşină.

— Te voi aştepta cu nerăbdare, Laurian, strigă el după ea. Trebuie să te întorci.

— Nu mă voi întoarce niciodată la această

fermă. Este mai bine pentru liniştea mea, răspunse ea. Trebuie că sunt mai slabă de înger, altminteri aş fi fost azi aici. Dar acum am recepţionat mesajul Keska Lathi. Nu mă pot aştepta la niciun fel de consideraţie din partea ta, aşa că nu voi mai reveni. Înainte că el să-i poată răspunde, ea sări în maşină.

După ce porni motorul, Laurian se întoarse şi se uită la Keska. El stătea în picioare, la jumătatea drumului dintre alee şi marginea câmpului, privind după ea. Soarele se reflecta în părul lui dându-i strălucirea aurului. Forma – dar mai ales atingerea – trupului lui vor rămâne mereu vii în memoria ei.

Stând şi privindu-l, Laurian realiză că împreună, corpul şi raţiunea ei, tânjeau după el. Cu toată împotrivirea ei, trebuia să admită că începuse să-l iubească pe Keska Lathi. El nu-i produsese nimic altceva decât confuzie, stânjeneală şi frustrare din primul moment când l-a întâlnit şi totuşi o puternică vrajă stăruia între ei. Cu toate că ştiuse de la bun început că trebuia să fie prevăzătoare, ea s-a lăsat prinsă în mreje, îndrăgostindu-se de un alt geniu muzical, egoist şi temperamental. Acest adevăr o şocă într-atât încât după ce băgă maşina în viteză, Laurian, explodând de mânie, începu să apese cu disperare pe accelerator.

— Doamne ajută-mă, murmură ea, pornind maşina şi îndreptându-se spre şosea. Pentru că nimeni altcineva nu putea s-o facă.

Capitolul 5

Următoarele două săptămâni Laurian a fost foarte ocupată, rămânându-i doar foarte puţin timp să se gândească la Keska Lathi. Din momentul în care elevii au început să sosească, aceştia îi consumau toată energia.

Strălucitori, cu personalităţi individuale, aceşti elevi au adus cu ei problemele şi emoţiile specifice adolescenţei.

Laurian lucra cu caractere de tot felul, de la tineri cinstiţi şi echilibraţi până la tineri cu un înalt spirit de răzvrătire. Ea trebuia să le facă faţă şi să rezolve stările conflictuale dintre colegi de cameră, să discute şi să trateze cu eventuali nostalgici sau cu puternice personalităţi creative.

Lui Laurian îi plăcea să lucreze cu aceşti tineri aflaţi în pragul maturităţii. În general, ea avea relaţii de apropiere şi prietenie cu elevii ei.

Chiar şi aşa, i-au trebuit două săptămâni încheiate pentru a-i tria şi a-i integra în rutina taberei Bryant.

Deşi avea numai câteva momente libere, când se gândea la Keska, Laurian nu putea să-şi stăpânească dorinţa de a se întoarce la fermă pentru ca, văzându-l din nou, să-şi verifice sentimentele confuze. În puţinul ei timp liber ar fi putut să facă asta.

Desigur gândul ăsta îi jignea amorul propriu suficient ca să se gândească că şi el ar fi putut să vină s-o vadă. În mod cert el nu ţinea la ea atât de mult cât susţinuse.

Dar ea îşi imagina că mândria era aceea ce nu-i

va permite niciodată lui Keska s-o caute, odată ce a fost refuzat. Un motiv în plus pentru a nu risca să se întoarcă ea acolo, îşi spunea.

Din nefericire, Laurian nu se simţise niciodată atât de atrasă fizic de un bărbat. Trupul lui musculos şi bine clădit n-o va mai chema niciodată, dar masculinitatea lui o tulbura profund.

Ea nu reuşea să-şi şteargă din memorie amintirea sărutărilor lui şi atingerea mâinilor care i-au provocat atâtea ore de insomnie.

În mod cert, nu putea ignora atracţia, fascinaţia pe care el o exercita asupra ei. Din nefericire, în adâncul sufletului său, Keska dorea să-i atragă simpatia. Ea ar fi dorit să existe o cale de a se apropia de el fără niciun risc din partea ei.

În prima dimineaţă a celei de-a treia săptămâni, de când plecase de la el, Laurian stătea tristă şi îngândurată ascultându-l interpretând la vioară pe cel mai talentat elev al ei.

Roger Oliver era un tânăr în vârstă de paisprezece ani, cu o claie de păr negru şi creţ, nişte ochi albaştri ostili, o gură obraznică şi supărăcioasă şi un caracter individualist.

Mâinile lui pe corzile viorii păreau ale unui înger, dar personalitatea lui era cea a unui vârcolac. Laurian îşi strângea pumnii cu putere pentru a se abţine să nu rupă partitura muzicală pe care o interpreta el.

Un talent ca Roger se năştea o dată la o mie de ani, poate chiar la un milion. El ar fi putut ajunge la faimă şi succes numai dacă ar fi permis să fie

îndrumat şi modelat.

Din păcate, părinţii lui i-au pus totul la picioare. Ei i-au inoculat ideea că era mult superior unui muritor de rând ca Laurian Bryant, astfel că el refuza să-i asculte sfaturile.

Ea asculta încruntată cum el mutila muzica lui Schubert. Tot ceea ce executa el, suna armonios şi dovedea talent, dar era departe de ceea ce Schubert a vrut să exprime muzica lui când a compus-o.

Roger cânta de parcă ar fi avut pică pe vioară şi ar fi vrut să se răzbune pe toată lumea.

Dar, cel puţin, nu-i vorbea lui Laurian. Sarcasmul lui verbal era chiar mai brutal decât interpretarea muzicii.

Lui Laurian, Roger îi amintea întrucâtva de Keska, deşi Keska aducea mai mult cu un vampir, care îşi seducea victimele pentru ca apoi să le sugă sângele, decât cu un strigoi care-şi arată colţii, precum Roger.

Întreruperea a fost mai mult decât binevenită, atunci când unul din profesori intră în sala de repetiţii, şoptindu-i lui Laurian:

— Ai un vizitator care te aşteaptă în biroul lui Jules.

Laurian se uită la Roger, îi ignoră privirea dispreţuitoare şi ieşi iritată pe uşă. Jules era plecat cu treburi aşa că biroul era liber toată ziua.

Ea intră pe uşa biroului, speriată de maniera de interpretare a lui Roger a muzicii lui Schubert, ce o urmărea inevitabil.

Dar interpretarea lui Roger, tabăra Bryant, toată

lumea chiar dispărură din gândurile lui Laurian când îşi văzu vizitatorul. Keska Lathi stătea zâmbind în faţa ei, privind-o cu ochii lui gri încântători.

Purta o cămaşă albastră de mătase cu o eşarfă bleu pal legată în jurul gâtului şi o pereche de pantaloni gri. Aparent el venise în calitate de muzician, mai mult decât de fermier.

Ea se întreba totuşi, amuzată, care era motivul pentru care venise în Tabăra Bryant – nu conta în ce calitate.

— Keska, spuse, sperând că el nu-i sesiza tremurul din glas şi nici ritmul alert al bătăilor inimii. Bună.

— Bună, Laurian, răspunse şoptind cu voce întrebătoare, nefiind sigur că era binevenit.

— Ce surpriză, spuse ea cu aceeaşi voce plină de curiozitate.

— Da, este o surpriză şi pentru Keska Lathi.

— Aaa…? răspunse ea moale, încheind acest început de conversaţie.

În liniştea care se lăsă, el îşi plimbă privirea pe trupul ei. Asta o făcu pe Laurian să se gândească că ar fi trebuit să fie ceva mai elegant îmbrăcat în acea dimineaţă.

Dacă ar fi ştiut că vine Keska, desigur nu s-ar fi îmbrăcat în şortul alb şi tricoul roz cu note muzicale presărate pe tot pieptul, chiar dacă aceea era aproape un fel de uniformă în tabără, atât pentru profesori cât şi pentru elevi.

Părul negru, strălucitor, era prins cu o fundă din satin roz într-o coadă bogată, adusă în faţă peste

sânul stâng. Când ea realiză că părul îi sălta la fiecare bătaie a inimii, îşi prinse coada şi şi-o aruncă peste umăr, pe spate.

— De ce ai venit, Keska? întrebă ea în final.

El îşi ridică amândouă mâinile în semn de neputinţă şi spuse cu tristeţe:

— Mi-ai lipsit atât de mult, iubita mea Laurian.

El îşi încruntă sprâncenele, îndreptându-şi privirea spre uşa prin care răzbătea muzica bizară a lui Roger, apei se întoarse din nou spre Laurian, întrebând-o:

— De ce nu te-ai întors la mine?

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă ea surprinsă.

— Mi-a fost, şi am venit să-ţi cer scuze. Comportarea mea şi cuvintele îngrozitoare pe care ţi le-am pus ultima oară când am fost împreună au fost incalificabile. Vrei, te rog, să mă ierţi? Expresia feţei lui era sinceră şi imploratoare.

Ca un semn de alarmă, inima lui Laurian începu să bată puternic, aproape să-i spargă pieptul. Când Keska începea să fie fermecător, atunci devenea irezistibil.

— Mă uimeşti, spuse cu precauţie. Oare scuzele nu reprezintă ceva ce nu face parte din caracterul lui Keska Lathi?

El îşi ridică umerii ruşinat şi-şi puse mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Mi-e ruşine să recunosc că aşa este, dragă Laurian. Dar tu ai făcut din Keska Lathi un alt om. Nu pot să suport să fii supărată pe mine. Nu pot dormi noaptea şi livada mea nu mai prezintă niciun interes pentru mine. Ochii lui gri erau de

neconsolat. Trebuie să mă ierţi.

Laurian se uită la el neîncrezătoare, complet încurcată.

— Nici eu nu sunt foarte mândră de felul în care m-am purtat în ziua aceea. Deşi el exagerase cu scuzele, ea nu putea să nu se simtă măgulită şi fericită.

Roger scotea din vioară sunete stridente în stilul lui personal şi pentru o clipă pe faţa lui Keska apăru o grimasă de nemulţumire.

Dar imediat se întoarse zâmbind spre Laurian.

— George nu mai vorbeşte cu mine pentru că te-am alungat. Este atât de supărat încât a plecat să-şi viziteze sora în Arizona. Şi el te iubeşte.

Cuvântul iubire o făcu pe Laurian să se înfioare şi îşi înfipse adânc unghiile în carne, gândindu-se că dacă îi va răspunde va fi o ocazie foarte bună de a ceda emoţiilor sale. Aşa că, spuse nervoasă:

— Cred că pot să te iert, dacă asta doreşti.

— Keska Lathi doreşte, spuse zâmbind bucuros, faţa luminându-i-se brusc. Făcând un pas înainte, întinse mâinile spre ea.

Dându-se înapoi, ea îşi ridică braţele pentru a-l respinge.

— Nu! exclamă. Te rog nu, Keska. Te-am iertat. Nu mai am niciun resentiment faţă de tine.

— Dar… El îşi ridică sprâncenele, mirat.

— Dar totul s-a petrecut prea repede între noi. Ea arătă spre braţele lui întinse. Lucrul ăsta trebuie să înceteze. Aşezându-se pe un scaun într-un colţ al biroului lui Jules, Laurian îşi încordă trupul şi-şi încolăci genunchii dezgoliţi cu braţele,

pentru a se împotrivi propriilor dorinţe.

Keska se apropie şi se aplecă spre ea. Un parfum plăcut se risipi în jurul ei.

— Dar de ce, Laurian? o întrebă el neliniştit. Spuneai că ai început să ţii la mine. Oare acest sentiment a murit?

Ea îşi ridică capul şi-l privi drept în ochi. Aceştia aveau o expresie exagerat de tragică şi Laurian bănuia că el intenţiona să o influenţeze. Oftând adânc, îl întrebă:

— Ce vrei de la mine, Keska?

— Vreau să fiu aproape de tine. Tu m-ai cucerit şi eu vreau să te iubesc, şopti. Nimic mai mult.

Cuvintele lui îi străpunseră carapacea în care se închisese cu sentimentele ei contradictorii, intensificându-i propriile dorinţe. Rugămintea din ochii lui o mişca profund. Privindu-i mâinile, pieptul i se umplu de dorinţă, amintindu-şi cum se plimbau pe sânii ei.

Chiar atunci, Roger execută un sunet trist şi muzica se opri brusc. Laurian îşi ridică privirea spre uşa deschisă a biroului gândind: Roger vârcolacul – Keska vampirul.

Apoi, se întoarse spre Keska.

— Dacă ţi-aş vorbi un pic despre căsătoria mea cu Andrew, poate ai înţelege de ce nu pot să am încredere în tine.

— Aş dori să te înţeleg, şopti el înclinându-se spre ea şi privind-o atent.

Roger începu din nou să cânte şi Laurian făcu o grimasă de dezgust înainte de a trage adânc aer în piept.

— Andrew era un pianist strălucit, începu ea. Ne-am întâlnit când eram amândoi studenţi la *Juilliard.* Ne-am căsătorit imediat ce am terminat facultatea. La început îl iubeam foarte mult şi credeam că şi el mă iubea în felul lui, între anumite limite. Făcu o scurtă pauză, amintindu-şi cât de tânără şi plină de vise era atunci.

Keska îşi sprijini cotul pe spătarul scaunului ei.

— Şi apoi? o încurajă el.

— Şi apoi, a fi îndrăgostit începuse să nu mai fie ceva nou pentru Andrew. Eu cântam destul de bine la violoncel şi el vedea în mine un fel de ameninţare pentru el. El dorea să fie cel mai bun şi singurul star în familie.

— Se simţea ameninţat? murmură Keska. Buzele lui schiţară o grimasă de nemulţumire la un sunet discordant de vioară ce venise dinspre hol.

— Aaa, nu cred, spuse Laurian. Nu Andrew. Era atât de plin de încredere în sine, că aproape plesnea. Atât de plin, încât nu era în stare să înţeleagă când nu corespundeam perfect ideii lui de perfecţiune. Când interpretam solo, critica absolut totul legat de mine, începând de la felul în care ţineam violoncelul până la modul în care interpretam muzica. Se lega până şi de prezenţa mea scenică.

— Nefiind sigur pe el, încerca să-ţi zdruncine şi ţie încrederea în tine, şopti Keska, privind-o în faţă. Trebuie să fii o excelentă violoncelistă dacă ai reprezentat o ameninţare pentru el.

— Poate era nesigur, spuse ea, după o mică pauză, apoi ridică din umeri. În orice caz, a avut

succes de fiecare dată când a încercat să-mi submineze încrederea în mine. După câţiva ani de convieţuire cu Andrew nu am mai avut curajul să susţin, vreun concert ca solistă. Era un geniu când era vorba să mă manipuleze sau să se joace cu sentimentele mele. Totuşi nu pot să-l condamn foarte tare, pentru că eram foarte tânără şi nu realizam. Spre sfârşitul relaţiei noastre, între noi nu mai exista niciun fel de iubire. Obligaţia mea se rezuma doar la a-i întreţine personalitatea lui Andrew.

— Îmi pare rău, spuse Keska, pentru că tu eşti o persoană deosebită şi meritai mult, mult mai mult, Laurian. Se încruntă pentru o clipă apoi o întrebă:

— Şi a murit?

— Da, într-un accident de avion, în drum spre unul din concertele lui. Mi-e ruşine să recunosc, dar acest accident m-a eliberat într-un fel. Luni de zile m-am simţit vinovată la gândul acesta.

— Dar, cu toată această eliberare, totuşi nu te-ai întors la ambiţiile tale muzicale.

Pentru câteva momente, Laurian ascultă sunetele grosolane ale muzicii executate de Roger. El avea o întreagă viaţă înainte şi ea aproape că-l invidia.

Schiţând un zâmbet, ea spuse:

— Era deja prea târziu să mă mai arunc din nou în competiţie şi-mi dispăruse chiar şi curajul de a mai apărea în faţa publicului, chiar dacă Andrew ieşise din viaţa mea.

Keska îi luă o mână şi i-o strânse între ale sale.

— Dar ai supravieţuit aceste nefericiri. Acum

pari o femeie foarte matură şi foarte puternică.

Laurian zâmbi şi privi în jos spre degetele lui bronzate, ce-i ţineau mâna ei, cu pielea nefiresc de albă şi atât de fină.

— Sper, spuse. Dacă acum sunt aşa, asta se datorează unchiului lui Andrew, Jules Bryant. Când a realizat ce s-a întâmplat între mine şi Andrew, el mi-a incitat interesul în această tabără şi în concertele de muzică simfonică. Lui îi datorez faptul că trăiesc acum… teoretic.

— Mă bucur că îl ai pe Jules, spuse Keska. Am o deosebită stimă pentru el. Trebuie să fie un om remarcabil.

— Este un drăguţ. Ţi-am povestit toate acestea pentru ca să înţelegi de ce nu mai pot să am încredere într-un muzician de renume. De ce nu pot să dau curs unei relaţii între noi, Keska. Nu pot fi o pereche potrivită pentru tine.

El îşi ridică sprâncenele şi făcu ochii mari de surprindere.

— Îţi imaginezi cumva că eu aş putea să-ţi stirbesc din personalitate pentru a-mi clădi propriul eu? Îi strânse puternic degetele. Eu nu mai trebuie să dovedesc nimic, Laurian. Eu sunt Keska Lathi.

Laurian se gândi câteva momente la ce-i spusese el, apoi zâmbi.

— Nu cred că pentru tine, pentru valoarea ta, mai poate exista vreun pericol, sau mă înşel? Oricum, tot ceea ce s-a întâmplat între noi de când ne-am cunoscut, s-a întâmplat mult prea repede ca să meargă. Vreau să te cunosc mai bine.

— Deci, vrei să-mi fi prietenă, înainte de a-mi deveni iubită, asta e? spuse Keska, ridicându-i mâna spre buzele lui.

Laurian îşi trase mâna. Părea posibil să accepte ambele situaţii când spuse:

— Nu mă deranjează să încercăm să fim prieteni.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Mi-era teamă că n-o să mai vrei să discuţi cu mine după ce te-am jignit, exclamă Keska, prinzându-i părul negru, strâns în coadă şi lipindu-l de buzele lui.

Laurian se întoarse brusc.

— Prieteni, Keska… Prieteni.

El râse provocator şi schimbă subiectul.

— Acum poţi să-mi spui şi mie cine interpretează la vioară? Îl desfiinţează pe săracul Franz Schubert. Le permiţi elevilor tăi o astfel de interpretare?

Laurian se strâmbă.

— Cel pe care-l asculţi tu, Keska, este Roger Oliver, cea mai preţioasă achiziţie a noastră. Este un puşti de paisprezece ani, incorijibil. Eu nu sunt de acord cu personalitatea lui, dar refuză să mă asculte.

— Paisprezece ani! Keska îşi ridică sprâncenele şi ascultă cu atenţie, o umbră de interes străbătându-i faţa. Băiatul pare să fie talentat. În ciuda tratamentului la care supune partitura, are un fel surprinzător de a atinge vioara.

Pentru câteva minute, Keska rămase ascultând. Încruntându-se, îşi freca gânditor degetul de maxilar.

Apoi îşi ridică privirea spre Laurian.

— Pot să-l văd şi eu pe acest tânăr rebel?

— Eşti invitatul meu, răspunse ea şi-l conduse prin hol spre sala de repetiţii, unde Roger îşi maltrata instrumentul.

Keska se opri chiar lângă uşă, cu capul înclinat într-o parte. Privirea îi era aţintită spre adolescentul neîndemânatic. Apoi, păşi uşor în cameră şi se aşeză pe un scaun, lângă el. Corpul tânărului violonist era tensionat de fascinaţie.

Imediat ce Roger sesiză prezenţa lui Keska, se încruntă şi lăsă jos vioara.

— Nu am invitat niciun auditoriu, spuse brutal, cu o voce în schimbare, specifică pubertăţii.

La tonul lui Roger, Keska îşi ţuguie buzele şi-şi îngustă ochii.

— Nici nu ai putea să inviţi o audienţă, replică el cu grijă. Eşti departe de a fi pregătit îndeajuns. Supărarea îi scotea şi mai mult în evidenţă accentul finlandez.

Laurian stătea sprijinită de peretele din fundul camerei, abţinându-se să nu zâmbească, privind la cei doi violonişti temperamentali înfruntându-se.

Roger îşi ridică bărbia.

— Cine ţi-a cerut părerea?

— Nimeni, şopti Keska dezamăgit, cu nările fremătându-i. Mi-am exprimat-o singur. Îl interpretai pe Schubert ca şi cum muzica lui ar fi fost compusă de Beethoven. Schubert este sensibil şi delicat, nu puternic şi cataclismic.

Furios, Roger îi aruncă lui Keska o privire plină de severitate. Deja era foarte nervos.

— Nu vrei să încetezi să mă mai înveţi să cânt la vioară? Cine te crezi tu?

Nările lui Keska se albiră pe margini. El sări în picioare şi cu o exagerată demnitate, exclamă:

— *Eu* sunt Keska Lathi.

— Şi ce dacă? pufni insolent Roger. Hai, şterge-o, curcanule!

Îndepărtându-se de perete, Laurian se repezi spre ei. Această confruntare avea neapărată nevoie de un mediator, sau un arbitru, se gândi ea.

— Roger! exclamă ea. Keska?

Niciunul nu-i dădu vreo atenţie. Faţa congestionată a lui Keska se albi de mânie.

Trupul i se încordă din cap până în picioare în limita celor 175 cm ai lui. Cămaşa i se întinse gata să-i plesnească pe pieptul umflat şi pe muşchii încordaţi ai braţelor.

Laurian îl simţea aproape vibrând de indignare. El îşi încleştă maxilarele ca şi cum ar fi vrut să-şi înghită cuvintele pe care dorea să le spună. Laurian îl prinse de braţ.

— Keska, poate…

— Am să rezolv eu asta, Laurian, scrâşni el din dinţi, ferindu-se de atingerea ei. Vocea îi era rece şi controlată când întrebă:

— Ai părinţi, Roger?

— Sigur că am părinţi. Nu m-a adus barza, răspunse Roger în batjocură.

Întorcând spatele, el ridică vioara şi şi-o sprijini de bărbie.

— Aş aprecia un pic de singurătate. Am de

exersat. Aşezându-şi şi mai bine instrumentul, luă arcuşul şi-l puse pe corzi.

Din doi paşi Keska fu în faţa băiatului, îi smulse arcuşul şi vioara şi le aşează pe masă, ignorând obiecţiile lui.

Prinzându-l pe Roger cu putere de mână îl împinse în hol şi apoi în biroul lui Jules, cu toate protestele lui vehemente. Laurian îi urma agitată.

Trântindu-l pe băiat pe un scaun, ridică receptorul telefonului şi-i ceru cu voce ridicată:

— Spune-mi numărul de telefon al tatălui tău.

Lui Roger îi mai scăzu ceva din bravadă şi-şi îndreptă privirea, destul de îngrijorat, spre Laurian, apoi spre Keska.

— O să-ţi pară rău dacă-i telefonezi tatălui meu. El îţi va spune unde să te duci.

— *Numărul,* şuieră Keska.

— Keska, spuse Laurian nervoasă. Poate n-ar trebui.

Keska, iritat, îi făcu semn să tacă şi clocotind de furie se uită la Roger. Fără tragere de inimă, Roger îi dictă numărul, mişcându-şi buzele, parcă în ritmul unui cronometru.

Din convorbirea telefonică care urmă, Laurian nu putu să audă decât ceea ce spunea Keska.

— Domnule Oliver, vă telefonez din Tabăra muzicală Bryant, în legătură cu fiul dumneavoastră, Roger…

— Nu, este bine. Nu a avut niciun accident…

— Din cauza comportării băiatului. De asta v-am telefonat. Este obraznic, necooperant şi nu respectă instrucţiunile. Nu cred că va fi posibil să

beneficieze de sezonul din anul acesta în Tabăra Bryant, dacă nu-şi va da silinţa.

— Cine sunt eu? Eu, domnule Oliver, sunt Keska Lathi.

— Mulţumesc, este foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Dar ceea ce mă preocupă acum este fiul dumneavoastră. Eu îmi sacrific din timpul meu pentru a-i instrui pe elevii din Tabăra Bryant în vara aceasta. Şi eu contez pe ajutorul dumneavoastră, în a-l convinge pe Roger că este în interesul lui să asculte când vorbesc cu el.

După ce dădu afirmativ din cap câteva secunde, Keska îi întinse receptorul lui Roger.

Partea lui Roger de conversaţie se rezumă la câteva „Dar, tati”, apoi o serie interminabilă de „Da, domnule”.

Terminând convorbirea, puse receptorul în furcă şi întorcându-se spre Keska, spuse mohorât.

— Îmi pare rău că v-am vorbit cum v-am vorbit, domnule Lathi. Nu am realizat cine sunteți.

— Nu ai dreptul să vorbeşti cu nimeni aşa cum ai făcut-o, indiferent cine ar fi, spuse Keska cu severitate, ridicând spre el degetul arătător şi zâmbindu-i.

Laurian îl urma amuzată pe Keska, care îl conducea pe Roger prin hol spre sala de repetiţii.

— Acum, spuse Keska, indicându-i băiatului un scaun, primul lucru pe care trebuie să-l discutăm este temperamentul acustic. Fără îndoială, tu ai o înclinaţie spre un temperament creativ. Dar trebuie să înveţi să te foloseşti de el cu cumpătare

şi responsabilitate, numai pentru a-ţi atinge scopul. Dacă vei simţi vreun impuls de a-ţi exercita temperamentul faţă de Keska Lathi din nou, să nu uiţi că am douăzeci şi cinci de ani de experienţă în plus faţă de tine. Eu mi-am perfecţionat originalităţile cu rafinament. Dacă te simţi în stare să intri în competiţie cu mine, Roger, ai toate şansele să ieşi pe locul doi de fiecare dată.

Laurian se uită surprinsă la Keska. Faptul că el nu-şi lua în serios propriile ciudăţenii, punea comportamentul lui bizar într-o cu totul altă lumină.

Cum băiatul se uita la el refuzând cu încăpăţânare să-i răspundă, Keska şuieră împăciuitor:

— Poate eşti amabil să cânţi din nou pentru mine ce ai selectat tu din Schubert.

Uşurat că dojeneala s-a terminat, Roger luă vioara şi arcuşul şi începu să cânte, în timp ce Keska îl asculta contemplativ.

Laurian ieşi tiptil în hol şi-l acostă pe primul profesor care trecea pe acolo.

— Repede, spuse. Strânge toţi elevii de la vioară care-ţi ies în cale şi adu-i imediat în sala de repetiţii. Keska Lathi va preda o lecţie.

Înainte ca Roger să-şi termine bucata, majoritatea elevilor de la vioară – mai mult de douăzeci şi cinci – intrară în sală aşezându-se în linişte pe scaune sau pe podea.

Când Roger lăsă jos vioara, Keska întinse mâna şi i-o luă.

— A fost foarte drăguţ, spuse. Ai talent, nu există niciun dubiu. Ocupă-te mai mult de tine, Roger, şi este posibil să fii apreciat. Dar este mai greu pentru tine să fii preţuit datorită deprinderilor tale proaste. Acum îţi voi arăta cum a înţeles Schubert să fie interpretată muzica lui.

Keska îşi ridică vioara la bărbie, poziţionându-şi arcuşul. Apoi, sesizând grupul de elevi care-l urmăreau cu sufletul la gură, o căută cu privirea pe Laurian şi se încruntă uşor la ea în semn de întrebare acuzatoare.

Ea îi zâmbi dulce.

— Ai spus că-ţi vei răpi din timpul tău vara asta pentru a preda elevilor din Tabăra Bryant. Eu te-am auzit. Ar fi fost păcat ca restul elevilor să nu poată profita de această lecţie cu Roger.

Keska o sfredeli cu privirea câteva secunde, şi un zâmbet de satisfacție i se ivi pe faţă. Îşi plimbă privirea, pe rând, pe fiecare figură a tinerilor nerăbdători, apoi uitându-se la Roger spuse:

— Keska Lathi vă va demonstra cum trebuie să sune la vioară muzica lui Schubert.

Sunetele clare, calde şi controlate, pe care numai Keska Lathi le putea scoate din vioară, inundară încăperea. Laurian urmărea cum resentimentul de pe faţa lui Roger se diminua. Respectul şi o uşoară invidie îi luară încet locul. După ce ascultă câteva minute, băiatul se apropie fascinat pentru a urmări şi cu mai mare atenţie fiecare tonalitate şi fiecare mişcare a mâinilor lui Keska.

Timp de două ore şi jumătate, Keska îi încântă

pe elevi. Pentru a-i tachina le dădu explicaţiile în limba finlandeză, arătându-se apoi surprins că au înţeles. Flirtă excesiv cu fetele. Conduse întregul grup de elevi într-o exuberantă interpretare a melodiei „Raindrops Keep Falling on My Head” înainte de a-i introduce într-o muzică mai serioasă. Sub masca unui zăpăcit, îl ghidă şi-l modelă cu subtilitate. În final, cu toată împotrivirea tinerilor muzicieni, invocând oboseala, Keska îi rugă să părăsească sala.

— Asta faci tu în fiecare zi? o întrebă el pe Laurian, după plecarea lor. Prăbuşindu-se pe un scaun, îşi întinse picioarele şi-şi frecă fruntea. Cum rezişti? Nu e de mirare că eşti atât de mică şi fragilă. Energia acestor tineri trebuie că te epuizează.

Ea râse şi se aşeză pe un scaun, lângă el.

— Eu nu depun un efort chiar atât de mare ca tine, Keska. Ei s-au îndrăgostit de tine.

— Au fost politicoşi, spuse el cu falsă modestie.

— Şi ţie ţi-a plăcut. Trebuie să recunoşti.

— Nu am făcut altceva decât să caut să nu frustrez nişte spirite tinere şi delicatețe, răspunse el, întinzând mâna pentru a i-o lua pe a ei. Trebuia să fiu politicos, după ce m-ai păcălit cu lecţia asta.

Laurian îi întinse încet mâna.

— Nu te-am păcălit. Erai atât de supărat pe Roger încât te-ai pus singur la colţ.

— Supărat! Keska Lathi nu se supără, niciodată. Nu am fost supărat.

— Atunci de ce aveai nasul roşu şi ţi se albiseră nările, întrebă Laurian, râzând.

Atingându-şi nasul cu degetul, Keska zâmbi forţat.

— Mă dau bătut. Poate am fost un pic supărat. Ochii îi străluceau. Vino să-mi vezi merii, Laurian. S-au făcut de două ori mai mari de când nu i-ai văzut.

Laurian deveni serioasă şi-şi mută privirea în altă parte. Era foarte conştientă de atingerea şi căldura mâinii lui pe a ei. Dacă s-ar duce cu el în locul acela izolat, ar însemna să se complice cu bună ştiinţă. Ar fi o nebunie să gândeşti că ei doi ar putea să-şi petreacă timpul împreună doar ca simpli prieteni.

Văzând că nu-i răspunde imediat, Keska murmură:

— Numai dacă nu vrei să fii văzută în compania unui „curcan”.

Laurian ridică privirea spre el surprinsă şi râse:

— Roger este simpatic, nu-i aşa?

Keska zâmbi.

— Pot să înţeleg ce simte – frustrare. Am trecut şi eu prin ceva asemănător la vârsta lui. Deşi eram pasionat de măreţia muzicii clasice şi de vioară, doream să fiu un star al muzicii rock, pentru ca toate fetele să mi se arunce la picioare. Un adolescent virtuos nu este primit cu înflăcărare printre semenii lui. Roger are mai multe probleme decât un tânăr obişnuit, fapt care-l irită. El are nevoie de afecţiune şi asta nu i-o poate oferi oricine.

Laurian îl privi pentru câteva momente.

— Mă impresionează că ai observat la Roger şi

umorul şi înflăcărarea.

— Atunci vino să-mi vezi merii, spuse Keska.

Keska şi Andrew erau două persoane foarte, foarte diferite, concluzionă ea. Ar fi nedrept să le compare, dar nu era încă pregătită să ia o decizie. Luându-şi mâna dintr-a lui, ea spuse:

— Poate o să-ţi văd merii în altă zi.

Ridicând teatral din umeri, el se îndreptă spre uşă.

Se opri pentru o clipă şi se întoarse spre ea, privirea lui invitând-o să-şi schimbe hotărârea şi să meargă cu el.

Gura îi tânjea după atingerea buzelor lui şi ea se stăpânea cu greu să nu fugă cu el. Formele lui zvelte, ochii lui gri mângâietori şi mâinile lui seducătoare formau o imagine ce-i transmitea flăcări de dorinţă în tot trupul.

— Trebuie să mă gândesc întâi, Keska. Trebuie să fiu sigură că iau cea mai bună decizie, înainte de a veni cu tine.

— Voi aştepta, draga mea Laurian, şopti el.

— Vei fi oricând binevenit în tabără pentru o nouă lecţie, Keska. Vino când doreşti. Te vom înconjura cu bucurie. Vocea ei era profundă şi tulburată. Aştept cu nerăbdare să te văd din nou aici.

El îşi ţuguie buzele.

— Vom vedea, spuse zâmbind şi dispăru pe uşă.

Laurian se aşează fără vlagă pe scaun tremurând toată în încercarea ei de a-şi potoli dorinţele.

Nu la mult timp după plecarea lui Keska, unchiul Jules intră în sala de repetiţii. Când o văzu

pe Laurian cu faţa îmbujorată şi cu ochii strălucitori, un zâmbet îi flutură pe faţă şi se aşează lângă ea.

— Interesant om Keska Lathi ăsta al tău, spuse. Fermecător, se spune. Când m-am întors acasă, am găsit întreaga tabără fascinată de prezenţa lui.

— Keska Lathi al meu… repetă ea visătoare.

Ochii lui Jules licăreau.

— Deci s-a întâlnit cu elevii noştri? Ai reuşit să-i expui problema noastră suficient de convingător?

— Presupun că da, aprobă ea, privind într-un punct fix.

— Cred că sezonul ăsta o să fie captivant, nu eşti de acord? spuse Jules, oftând cu încântare.

— Probabil, bătrân romantic ce eşti.

Laurian râse şi se ridică în picioare.

— Şi este posibil ca şi Keska să interpreteze la vioară în concertul din august? întrebă el.

— Nici nu mă gândesc să-i mai cer asta, spuse Laurian cu fermitate. Oricum, el ştie ce are de făcut fără ca cineva să-l bată la cap. Ar fi mai bine să încerci să găseşti pe altcineva care să interpreteze în acest concert.

Jules îi zâmbi lui Laurian cu blândeţe.

— Am câteva posibilităţi în minte. Dar cred că este mai bine să aşteptăm şi vom vedea ce va fi. Ce zici?

— Eu nu aş conta pe Keska, spuse Laurian, îndreptându-se spre uşa sălii de repetiţii.

Jules se încruntă pentru o clipă.

— Oricine s-ar întreba de ce Keska şi-a cumpărat o livadă cu meri aşa de aproape de

modesta noastră tabără. El ar fi putut să se stabilească oriunde în Oregon sau Washington sau în multe alte zone mult mai fertile din California dacă ar fi vrut doar să crească meri.

Laurian se opri brusc cu mâna pe clanţă. Câteva bănuieli îi treceau prin minte. Că retragerea lui Keska a fost bine gândită. Că îl interesa mult mai mult tabăra muzicală decât a lăsat să se vadă.

Ultima bănuială pe care însă refuza să o accepte era aceea că el s-a folosit de ea, ca să lase impresia că a fost forţat să acorde din timpul lui taberei Bryant. Apoi, ea gândi că suspiciunile ei erau incorecte.

— Încep să-mi doresc să fi fost secretară sau expertă în computere… sau afonă, spuse cu tristeţe. Atunci aş fi putut fi sigură că orice s-ar fi întâmplat între mine şi Keska, nu ar fi fost ceva strict profesional. Atunci nu l-aş fi suspectat că s-a folosit de mine şi nici el nu ar fi avut motive să creadă că mă interesează doar vioara lui. Totul ar fi fost mult mai simplu.

Unchiul Jules se ridică în picioare şi, traversând camera, îi puse lui Laurian mâna pe umăr.

— Tinerii sunt atât de grăbiţi. Linişteşte-te, draga mea. Lasă totul să decurgă în mod firesc.

Îmbrăţişându-l cu căldură, Laurian îi zâmbi şi spuse:

— Nu există un mod firesc la Keska Lathi.

Capitolul 6

Laurian stătu întinsă în pat, nereuşind să

adoarmă, cea mai mare parte din noaptea de după vizita lui Keska Lathi. Cum evenimentele din cursul zilei i se perindau prin faţa ochilor, o bună bucată de timp ea încercă să-şi explice atracţia ei puternică faţă de el.

Pentru că obsesia pentru Keska nu putea fi aşa de uşor de înţeles, îşi petrecu alte câteva ore de insomnie încercând să pună în balanţă, de o parte atracţia şi de cealaltă teama faţă de el.

Concluzia finală a fost aceea că de când îl cunoscuse pe Keska, viaţa ei, pe care în ultimii ani o considerase liniştită şi mulţumitoare, începuse să i se pară posomorâtă şi sterilă.

Noaptea se scurgea încet, oră după oră. Nu-i puteau distrage şirul gândurilor decât zgomotul apei curgătoare din râu şi foşnetul copacilor, ce pătrundeau prin fereastra deschisă.

Din când în când se auzea câte un ciripit al unei păsărele care părea să aibă şi ea probleme cu somnul. Poate că, încerca să se convingă Laurian, îşi făcea prea multe probleme în legătură cu vizita neaşteptată a lui Keska.

El îi vorbise de dragoste, dar i-au trebuit trei săptămâni pentru a da ascultare sentimentelor pe care pretindea că le avea pentru ea, aşa că se îndoia că dragostea lui era chiar aşa profundă. El probabil că avea în vedere alte interese meschine.

Întorcându-se de pe o parte pe cealaltă, Laurian îşi aranjă cămaşa de noapte, care i se răsucise pe picioare şi întinse cearceaful. Apoi îşi alungă din minte toate gândurile, spunându-şi că prea făcuse un munte dintr-un muşuroi de furnici.

Cu toate astea, creierul ei refuza să nu mai caute soluţii pentru rezolvarea problemelor ei, până când ea nu-şi ordonă cu fermitate să înceteze.

— Ascultă-mă, şopti ea iritată trupului ei neodihnit şi febril. Ca să trăieşti, îţi trebuie mai mult decât să-ţi satisfaci micile pofte fizice pe care le ai în minte. Keska nu stă acum treaz în patul lui, zvârcolindu-se şi tânjind după tine, aşa că uită.

Rostind aceste cuvinte, ea făcu o greşeală căci începuse s-o obsedeze imaginea trupului lui musculos şi bronzat stând gol pe cearceaful mototolit, întinzând mâinile spre ea.

Când, în sfârşit, Laurian reuşi să adoarmă, somnul îi fu tulburat de tot felul de vise erotice.

Se simţea foarte obosită când se trezi brusc, mult prea devreme, a doua zi dimineaţă. Pe jumătate adormită, că nu putea să înţeleagă ce a trezit-o la o oră atât de nepotrivită şi-şi îngropă din nou capul în pernă.

Când sunetul viorii îi pătrunse în subconştient, se ridică brusc, ciulindu-şi urechile. Să fi dormit prea mult? Oare elevii o aşteptau în sala de repetiţii?

Buimacă, ea îşi aruncă o scurtă privire spre ceas şi se trânti din nou pe pat. Era doar puţin trecut de ora şapte.

Care elev ar putea să facă atâta zgomot atât de devreme într-o dimineaţă de vacanţă? Probabil Roger.

Laurian ascultă cu mai mult atenţie. Era muzică, nu zgomot. Şi Roger nu ar cânta un capriciu de

Paganini. Pulsul i se acceleră pe măsură ce percepea tonalitatea.

Când sări din pat, toate gândurile şi incertitudinile ce o chinuiseră noaptea se transformară într-o puternică emoţie. Keska, era acolo. Venise la ea.

Cu mâinile tremurându-i, Laurian îşi dădu cu puţină apă pe faţă, se spălă pe dinţi şi se rujă. Apoi, îşi perie părul lung, negru şi şi-l prinse în creştet într-o coadă, cu o clamă mare, aurie.

O rochie albă, de vară, fără umeri, strânsă în talie cu o curea roşie i se păru a fi ţinuta cea mai potrivită pentru acea dimineaţă. Simţea cum un tremur uşor îi cuprindea genunchii.

Sfaturile pe care şi le dăduse în cursul nopţii, gândurile negre pe care şi le făcuse, nu mai aveau nicio valoare acum când Keska Lathi era aşa de aproape. Vibraţiile viorii lui din depărtare erau parcă chemările unei sirene, irezistibile.

Încălţată cu o pereche de sandale albe, Laurian coborî scările.

Se opri doar o secundă sau două în faţa uşii sălii de repetiţie, încercând să-şi şteargă de pe faţă expresia nătângă şi să-şi adune gândurile, fără succes în ambele cazuri. Apoi intră în cameră, închizând încet uşa în urma ei.

Keska nu sesiză prezenţa ei. El stătea pe un scaun, lângă o fereastră deschisă, foarte concentrat asupra muzicii pe care o interpreta.

O cutie goală de vioară era aşezată lângă picioarele lui. Acordurile muzicii lui o învăluiră şi o fermecară pe Laurian, care stătea nemişcată, cu

sufletul la gură, urmărindu-l.

Un tricou alb de tenis îi scotea în evidenţă tenul bronzat şi muşchii puternici. Părul destul de lung reflecta strălucirea razelor de soare. Faţa lui prinsese viaţă în vibraţiile emoţionate ale muzicii.

Este figura unui bărbat matur, gândi Laurian studiindu-l, a unui bărbat căruia nu-i este teamă să-şi exprime şi să-şi recunoască sentimentele, cum alţii nu o fac.

Durerea pierderilor grele suferite de Keska îşi lăsase amprenta pe fruntea lui brăzdată de riduri fine. Supărările şi frustrările îi săpaseră cute între sprâncenele frumos arcuite. Doar râsul îi estompa toate emoţiile încrustate pe figură.

Laurian sesiză la el o profundă sensibilitate ce-i cântărea emoţiile trăite şi un bine definit ego, care era normal la un bărbat talentat, având îndemânarea lui. Acea sensibilitate îi transmise lui Laurian un val de iubire ce-i străbătu tot corpul şi un zâmbet blând se furişă pe buzele ei.

Ca şi cum acel val s-ar fi întins, cuprinzându-l şi pe el, Keska sesiză prezenţa ei. Lăsându-şi jos vioara, îşi ridică privirea spre ea, zâmbindu-i.

— Bună dimineaţa, Keska, răspunse ea, străbătând încăperea şi aşezându-se pe un scaun alături de el, sprijinindu-şi mâna pe spătar. Sunt surprinsă că ţi-ai făcut timp să vii aici când ai atât de mult de lucru la fermă, îl tachină ea. Ştii ce oră este?

— Deci, Keska Lathi a sculat-o din somn pe leneşa Laurian, spuse el cu accentul lui plăcut. Am cântat fortisimo, dar nu ştiam exact cât de adânc

dormeai în camera de deasupra mea. El îşi îndreptă arcuşul spre tavan. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le aflu despre tine.

— Şi eu am foarte multe lucruri interesante de aflat despre Keska Lathi. Cum arată când doarme, este primul loc pe listă. La acest gând ea se încălzi de plăcere. De unde ştii unde este camera mea?

— Ţi-am spus că ştiu întotdeauna când eşti aproape, dragă Laurian, spuse el învăluind-o cu privirea lui caldă. Instinctele mele îţi caută compania.

Un tremur uşor o cuprinse şi spuse încet:

— Cred că ar fi mult mai simplu pentru tine să te foloseşti de o întreagă reţea de spioni ca sursă de informaţii.

— Şi asta, admise el, râzând forţat. Toţi cei din Tabăra Bryant au fost prietenoşi şi gata să mă ajute. În special unchiul Jules.

— Sunt sigură. Se pare că, Keska Lathi reuşeşte să convingă pe oricine să coopereze, replică ea, strâmbând din nas. Dar ce faci aici aşa devreme dimineaţa?

Keska îşi aranjă vioara sub bărbie, înclinându-şi uşor capul pentru a-şi sprijinii obrazul de ea şi, începând să cânte o scurtă melodie, spuse:

— Am constatat că această cameră are o acustică foarte bună, mult mai bună decât camera mea. M-am gândit că ar fi interesant să fac o comparaţie.

— Serios? întrebă Laurian, ochii negrii strălucindu-i neîncrezători.

Privirea lui se plimba cercetătoare pe formele ei

în timp ce interpreta încet o baladă sentimentală. Buzele lui schiţară un zâmbet.

— Sunt sigur că ştii şi tu că a face acelaşi lucru şi în acelaşi loc, zi de zi, devine plictisitor. Mai simţi nevoia de schimbare.

— Aşa o fi?

Ea îşi sprijini bărbia de dosul palmei, privindu-l în ochi.

— Aşa este şi am dreptate, murmură el. Este mult mai plăcut să exersezi aici. Un trist cântec popular răsuna din corzile viorii lui. Sunt aici atât de devreme pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu am putut dormi azi-noapte.

— Serios? întrebă Laurian, cu ochii zâmbitori. Ce ciudat. Mă întreb de ce?

— Mă întreb şi eu, spuse Keska, aruncându-i o privire mângâietoare. Ai auzit vreodată fabula cu greierele şi furnica?

— Probabil nu versiunea pe care ai să mi-o spui tu, spuse ea, punându-şi picior peste picior.

Trecând brusc de la un cântec pentru copii, Keska se încruntă şi-şi începu foarte serios povestirea.

— A fost odată o furnică foarte ambiţioasă care nu ştia altceva decât să muncească la fermă şi să hoinărească cu vioara. Ea se îndrăgosti de un frumos greier care gândea că ştie mult mai mult despre viaţă decât furnica. Spre disperarea ei, el nu făcu altceva decât s-o respingă. Keska se opri concentrându-şi atenţia spre muzica de dans pe care o interpreta.

După câteva secunde, Laurian pufni în râs.

— Asta nu are niciun sens. Care este morala fabulei? Dacă există vreuna.

— Morala este că dacă ambiţioasa şi îndrăgostita furnică şi-ar fi pierdut suficient timp cu drăguţul greier, ar fi descoperit secretul vieţii. Asta este morala, spuse Keska solemn, cu ochii scânteindu-i. Sper.

— Asta este o fabulă emoţionantă, spuse Laurian, dând din cap.

— Ştiu. Dar, după cum vezi, sunt aici, hoinărind cu vioara, spuse Keska, scoţând un scurt tril din vioară.

Apoi lăsă instrumentul în jos, pe lângă coapse.

— Vrei să mă acompaniezi la violoncel, Laurian? o invită el, aruncându-i o privire caldă, rugătoare.

Rugămintea lui fusese atât de serioasă şi neaşteptată, încât Laurian simţi un val de căldură cuprinzându-i tot trupul. Dând din cap, spuse cu vocea stinsă:

— Prefer să te ascult pe tine cântând.

— Ar fi drăguţ să cântăm în duet, spuse Keska încet, studiind-o cu atenţie.

— Da… Nu, sincer nu pot, răspunse Laurian, cu respiraţia întretăiată. Chiar nu pot.

— Nu-ţi fie teamă de Keska Lathi. Tu eşti egalul meu.

Cuvintele lui erau pline de promisiuni.

— Îţi mulţumesc pentru asta, răspunse ea, gata să accepte, dar înspăimântată şi foarte intimidată.

— Da, ar trebui să te gândeşti la asta, scumpa mea Laurian, pentru că mai devreme sau mai târziu, tu *vei cânta* cu mine. Vocea îi era gravă şi

enigmatică, iar ochii lui gri căpătaseră reflexe metalice şi o priveau provocator. Curând, Laurian.

Ridicându-şi vioara la bărbie, el începu din nou să execute măsurile complicate ale capriciului lui Paganini.

Sunetul mângâietor al viorii lui îi transmise lui Laurian fiori în tot corpul. Sau poate că aceşti fiori apăruseră în urma ultimei lui declaraţii; ea nu ştia sigur la ce se referise Keska când îi vorbise despre duet, la duetul vioară-violoncel sau la dragostea fizică. Dar se simţea excitată indiferent care ar fi fost înţelesul cuvintelor lui.

Laurian se lăsă furată de plăcerea de a-i asculta muzica. Relaxându-se, îşi puse cotul pe spătarul scaunului şi-şi sprijini obrazul în dosul palmei, privindu-l vrăjită.

Deşi Keska se retrăsese în muzica lui, privirea îi rămăsese stăruitoare pe faţa ei. Acordurile seducătoare ale viorii o învăluiau, invadându-i trupul.

Expresivitatea figurii lui o făcea pe Laurian să se simtă una şi aceeaşi fiinţă cu el, să-şi deschidă sufletul şi să-i primească emoţiile. Notele lui o transportau pe cele mai înalte culmi ale purităţii. Masculinitatea agresivă a notelor joase îi transmitea fiori în cele mai intime părţi ale trupului.

Laurian participa la bucuria lui Keska de a crea frumuseţe, la dorinţa lui arzătoare de a îmbunătăţi şi a rafina. Erau amândoi foarte încântaţi de triumful unui sunet perfect şi se întristau atunci când sunetul nu atingea perfecțiunea.

În cel mai mare secret, Laurian îl acceptase pe Keska în adâncul sufletului ei, şi se simţea o parte din el. El s-a oferit singur şi ea l-a primit cu bucurie.

Muzica dispărea încet din conştiinţa ei, ea concentrându-se asupra expresivităţii figurii lui. Sprâncenele lui negre se mişcau, schimbându-i expresia de la pasiune la întristare şi apoi la fericire. Buzele uşor întredeschise îi erau pline şi senzuale.

Laurian nu mai auzea sunetul viorii, aşa cum stătea şi-l privea pe Keska în ochi, admirându-i puternica forţă interioară.

Ochii, buzele, toată fiinţa lui erau la fel de vii ca atunci când el dorise să facă dragoste cu ea.

Ea îi privea bărbia şi obrazul cum dezmierdau vioara şi o cuprinse o dorinţă puternică de a fi şi ea mângâiată de ele. Îşi îndreptă apoi atenţia spre degetele lui subţiri ce se mişcau cu afecţiune pe arcuş şi pe corzi, îmbrăţişând vioara.

Suspinând uşor, ea îşi plimbă privirea plină de dragoste pe muşchii braţelor lui, care se contractau pe sub mânecile scurte ale tricoului.

Umerii îi erau laţi şi puternici datorită efortului fizic depus în jurul formelor aproape feminine ale viorii. Gulerul răsfrânt în jurul gâtului bronzat şi deschizătura în formă de V ale tricoului, lăsau să i se vadă pielea netedă a pieptului şi un început de păr creţ, bărbătesc.

Buzele ei se întredeschiseră în dorinţa de a vedea şi mai mult din acel trup, de a deveni cât mai intimă cu tot ce se ascundea sub hainele lui.

Brusc, Laurian realiză că el se oprise din cântat. Nu avea idee de când stătea fără să facă vreo mişcare, cu arcuşul pe corzile viorii. Ea îşi ridică privirea spre el.

Keska îi zâmbi cu tandreţe; buzele îi tremurau de pasiune iar ochii o priveau îmbietor.

— Mă bucur că draga mea Laurian începe să vadă omul din spatele viorii, spuse cu voce gravă, mângâietoare. Vezi tu, furnica a perseverat în hoinăreala ei şi acum îşi va găsi fericirea alături de cel mai frumos greier.

Laurian zâmbi la acea fantezie a lui. Cum dorinţa ei fusese atât de binevenită şi plăcută, ea nu simţea niciun fel de stânjeneală pentru că el a sesizat-o.

— Întotdeauna am fost foarte, foarte prudentă cu bărbaţii, Keska, şopti ea.

Punându-şi vioara şi arcuşul pe masă, el se ridică în picioare şi o prinse pe Laurian în braţe.

Când buzele lui se aflau doar la câţiva centimetri de ale ei, uşa camerei se deschise cu violenţă. Amândoi tresăriră intrigaţi, întrebându-se cine ar putea să fie intrusul care încerca să pătrundă în intimitatea lor.

Laurian îşi îndreptă privirea spre uşă şi exclamă gâfâind:

— Roger. Amândoi îi zâmbiră cu dezaprobare.

Băiatul se opri chiar lângă intrare, se uită mirat la ei, şi se încruntă stânjenit, înroşindu-se puternic. Părea că nu ştia cum să iasă din acea situaţie neplăcută în care intrase.

— Ooo… Cred că sunteţi ocupaţi. N-am vrut să

vă deranjez... dar v-am auzit cântând, îi spuse lui Keska cu vocea întretăiată. Ştiam că sunteţi dumneavoastră. Nu putea fi nimeni altcineva. Voiam să vă întreb ceva.

Roger îşi îndreptă privirea spre mâinile lui Keska ce o înlănţuiau pe Laurian, îşi drese glasul şi-şi şterse palmele de şortul lui kaki, şifonat.

— Cred că o să revin mai târziu... de vreme ce sunteţi ocupat.

Keska zâmbi forţat când Laurian se retrase din braţele lui. Apoi îi spuse lui Roger cu o voce baritonală.

— Nu e nevoie să pleci. Rămâi. Oricum ceea ce făcea Keska Lathi, poate să facă mult mai bine şi mai târziu. Îi aruncă lui Laurian o privire complice şi întrebătoare.

— La fermă, la mine? Când eşti liberă?

Ochii ei se fixară pe buzele lui tentante.

— De ce nu te plimbi un pic prin împrejurimile taberei, până îmi termin lecţiile? întrebă ea cu voce slabă. Voi veni la tine la fermă după-amiază, când termină elevii practică.

Keska schiţă un zâmbet.

— Asta se va întinde într-un milion de ani, draga mea Laurian.

Ea suspină şi se întoarse spre Roger.

— Ce voiai să-l întrebi pe Keska Lathi?

Roger urmărea cu interes interludiul romantic dintre cei doi care, gândea el, ar fi putut să-i folosească mai târziu.

Dar, el nu putea să audă decât crâmpeie din conversaţie, aşa că se uita la ei năucit, mărul lui

Adam mişcându-se în sus şi în jos, în timp ce înghiţea în sec.

Apoi, uitându-se la vioară îşi aminti brusc ce dorise să-l întrebe.

— Nu ştiu de ce nu pot interpreta muzica aşa cum o înţeleg eu? De ce n-ar fi interpretarea mea mai creativă? De ce trebuie să respect partiturile?

Laurian se îndrepta spre uşă, lăsându-l pe Roger pe mâna unui expert. Dar se întoarse dezaprobatoare când auzi răspunsul lui Keska.

— Poţi să interpretezi muzica aşa cum simți tu, Roger.

Înainte ca ea să poată protesta, Keska continuă:

— Poţi să cânţi cum vrei, dar toţi vor gândi că eşti lipsit de îndemânare. Vor crede că nu ştii ce faci şi că nu înţelegi muzica. Pe lângă asta, compozitorii care au creat această muzică, au avut o anumită viziune când au pus-o pe hârtie. Aceşti artişti de valoare nu mai sunt de mult în viaţă şi nu mai pot să-şi protejeze creaţiile. N-ar fi cinstit să le înşelăm şi să le denaturăm visele, nu crezi?

Roger se trânti pe un scaun cu privirea întunecată şi rebelă.

Keska îşi luă şi el un scaun, aşezându-se pe el într-o poziţie de felină relaxată. Îşi ridică sprâncenele.

— Dacă ai avea sensibilitatea necesară pentru a crea, ai putea să-ţi compui propria muzică.

Faţa lui Roger radia de încântare.

— Am, spuse aproape cu frică şi se trase spre marginea scaunului, strângând puternic cu mâinile vioara şi arcuşul.

— Nu prea cred, spuse Keska. Vrei să-mi cânţi una din compoziţiile tale?

— O să gândiţi că este a unui amator, răspunse băiatul, ezitând.

— Nu cred. Eu te apreciez.

Când Roger ridică vioara şi începu să cânte, Keska se aşeză mai bine pe scaun, foarte concentrat şi ciulindu-şi urechile.

Era ceva unic în muzica băiatului, ceva ce-o făcuse pe Laurian să se înfioare, şi-i tăie respiraţia. Pentru un moment, ea îl privi aproape cu stimă.

Muzica tumultoasă, emoţionantă a lui Roger, combinată cu blândeţea cu care Keska îl încurajase pe băiat îi umplură ochii de lacrimi.

După câteva momente ea părăsi camera, închizând uşor uşa în urma ei.

Ziua trecu în emoţii şi frământări, mai mari sau mai mici. Keska îşi petrecu timpul cu Laurian, împărtăşind din experienţa lui elevilor din clasele ei.

Cum ea îşi ţinea lecţiile dorind ca timpul să zboare cât mai repede, acesta parcă stătea în loc. De câte ori îi venea în gând ferma lui retrasă, faţa îi prindea culoarea florilor de meri.

După-amiază devreme, toţi elevii care formau orchestra, se întâlniră în sala de concerte. Era o orchestră discordantă, de începători entuziaşti.

Înainte să înceapă repetiţia, tinerii îşi acordau instrumentele cu mai mult zel decât ar fi fost necesar. Timpanistul execută câteva ritmuri de rock clasic. Trombonistii puneau „din greşeală”

coarne capetelor din faţa lor cu instrumentele lor.

Roger stătea îmbufnat în mijlocul violoniştilor, nemulţumit că o altă elevă, o fată mai mare, fusese aleasă prim solistă. Domnea o confuzie totală.

Keska stătea lângă Laurian, în mijlocul sălii, zâmbind forţat. Tinerii se uitau la unchiul Jules care bătea cu bastonul în podea încercând să capteze atenţia grupului zgomotos. Când, în sfârşit, bătrânul reuşi să facă linişte, elevii îşi îndreptară privirile cu seriozitate spre partiturile din faţa lor. Cântau destul de bine pentru începutul sezonului deşi, îţi dădeai imediat seama că mai mult de jumătate din ei nu ţineau tempoul.

— Când va avea loc concertul? o întrebă Keska pe Laurian, cu o voce scăzută.

— În august, răspunse ea.

— Crezi că vor fi pregătiţi?

— Avem la dispoziţie două luni şi jumătate să lucrăm cu ei. Vei avea o surpriză.

— Mi-e teamă că voi avea.

Chiar dacă cele două ore de repetiţii luaseră sfârşit, tinerii muzicieni rămaseră pe loc, şi o melodie armonioasă începu să prindă viaţă sub bagheta unchiului Jules. Keska asculta complet absorbit, zâmbind când muzica suna bine şi tresărind la fiecare notă discordantă.

După ce Jules le dădu liber, tinerii muzicieni înfometaţi, părăsiră sala de concerte cu o viteză incredibilă. Jules se alătură lui Keska şi Laurian, cu un zâmbet larg, provocator, pe faţa lui dolofană.

— Cu fiecare an tinerii aceştia vin cu o cantitate tot mai mare de energie stocată, spuse râzând. Am devenit prea bătrân pentru a le mai face faţă. Îi aruncă lui Keska o privire speculativă. Tu dirijezi, Keska?

— Am dirijat ocazional o orchestră sau două, admise el, dar aş intra în panică dacă mi-ai sugera cumva să dirijez *acest* grup.

Jules râse şi-şi trecu degetele prin părul alb.

— Prevederea este mama înţelepciunii, consimţi el cu prudenţă.

— Am sesizat că nu aveţi flautist, spuse Keska. O orchestră nu poate fi completă fără flaut.

Un aer ştrengăresc se instală pe faţa lui Jules.

— Ciudat că aminteşti acest lucru, spuse cu inocenţă. Laurian şi cu mine am discutat despre asta, nu cu mult timp înainte.

Făcându-se că nu înţelege semnificaţia din privirea lui Laurian, Jules continuă:

— De fapt, există o fată, o flautistă, din New Jersey, care a fost de acord să vină în tabără dacă o subvenţionăm. El suspină. Din păcate, banii pe care i-am strâns la ultimul concert, nu au fost suficienţi pentru a plăti şi biletul ei de avion. Trebuie să aşteptăm următorul concert pentru a ne mări fondurile. Ridicându-şi privirea spre tavan, adăugă cu tristeţe: Sperăm din tot sufletul ca venitul de pe urma concertului din vara aceasta să fie mult mai mare, astfel încât să ne punem pe picioare şi să putem satisface toate necesităţile elevilor noştri.

Laurian îl simţi pe Keska încordându-se pe

scaunul de lângă ea. Încrucişându-şi braţele pe piept, el privea fix înainte.

Liniştea din sala mare, goală, devenise apăsătoare şi Laurian începu să bată uşor din picior, iritată de acţiunea unchiului Jules. Nu ar fi fost surprinsă dacă interesul lui Keska pentru ea ar dispare după nenorocitele apropouri referitoare la concert.

— Asta-i viaţa, murmură Jules când văzu că nu primea niciun răspuns din partea lui Keska. Asta-i viaţa.

Laurian îi aruncă lui Jules o privire cu coada ochiului. El privea în gol, părând deprimat. Juca teatru foarte bine atunci când voia să obţină ceva.

Dar nici Keska nu era prost. Inspirând adânc, el întrebă:

— Acceptaţi o donaţie personală?

— Sigur, răspunse Jules, ridicând privirea spre el, necăjit că, Keska nu avea nicio intenţie să se lase manipulat. Dar nu trebuie să gândeşti că eu ţi-am sugerat vreo obligaţie financiară.

— Ştiu exact ce mi-ai sugerat, murmură Keska, cu o voce amuzată şi plină de respect, privind faţa onorabilă a lui Jules. Va fi plăcerea mea să-i plătesc biletul de avion flautistei, pentru a veni în tabără. Atunci voi fi cu conştiinţa împăcată.

Un zâmbet şiret îi lumină faţa lui Jules.

— Aşa… Eu am încercat, nu-i aşa?

Era evident. Keska se forţă să nu râdă.

— Da aşa e, spuse şi se întoarse zâmbind spre Laurian.

— Acum, eşti dispusă să-i admiri merii lui

Keska?

Ea încuviinţă şi-i dădu mâna, îndreptându-se amândoi spre ieşirea din sală. Ajungând la uşă, Keska se opri şi întorcându-se spre podium, o întrebă, ca din întâmplare:

— Aici va avea loc concertul?

— Ooo, nu, răspunse Laurian. Camera asta e prea mică. Vom folosi sala Centrului de Artă „Luther Burbank” din Santa Rosa. Este suficient de mare, mult mai sofisticată şi foarte frumoasă.

— Mmm-hmm, încuviinţă el ca şi cum ar fi fost familiarizat cu Centrul.

— De ce ai întrebat?

— Din simplă curiozitate, răspunse el scurt, întorcându-se spre uşă.

Înainte de a ieşi, el îi zâmbi şi-i făcu un semn cu mâna lui Jules ce părea ca un pigmeu stând în mijlocul sălii goale şi urmărindu-i plecând. Jules îi salută poznaş cu binecunoscutul lui umor.

În timp ce se îndreptau spre ieşirea din tabără, lui Laurian i se păru că Keska era mult mai interesat de concertul de binefacere decât ar fi vrut să arate.

Capitolul 7

Ajungând la fermă, Keska parcă maşina în faţa grajdului de lângă casă. Coborând, îi deschise portiera lui Laurian.

— Casa pare părăsită, spuse nervoasă, întinzându-i mâna. Este atâta linişte.

Un zâmbet discret, enigmatic, se ivi pe buzele

lui Keska, când îi spuse în şoaptă:

— Este părăsită. George este încă în Arizona şi menajerei i-am dat liber. Suntem singuri. Numai tu şi eu.

Când Laurian fu în picioare, Keska îi înconjură mijlocul cu braţele şi-i atinse gura cu un sărut uşor. Deşi buzele ei răspunseră atingerii lui, ea se simţea stânjenită şi tulburată. Gândindu-se cum se va sfârşi această intimitate, o cuprinse teama.

Îi trebuia mult curaj pentru a-şi dezvălui trupul, pentru a-şi alunga frica şi a se dărui complet acestui bărbat. Deodată i se păru că abia îl cunoscuse.

El era un străin pentru ea. Keska simţi brusc ezitarea ei.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, Laurian, şopti. Nu există nicio cerere în blândeţea acestei îmbrăţişări, doar afecţiune şi bucurie. Te iubesc foarte mult, spuse privind-o. Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, invitându-le stăruitor.

Zâmbind tulburată, ea se îndepărtă de el.

— Cred că erai foarte sigur dimineaţă că voi veni aici.

— Nu, Keska Lathi nu era sigur deloc, doar spera, spuse el răspunzându-i zâmbetului. Vezi, asta este o parte a farmecului tău, nu eşti maleabilă şi eşti imprevizibilă. Tu faci ca orice recompensă să pară mult mai preţioasă.

— Unde mergem? întrebă Laurian în timp ce el o îndepărta de casă.

Zâmbetul lui îi scoase în evidenţă dantura foarte albă, în contrast cu tenul bronzat.

— Înainte de a face orice altceva, trebuie să-i facem o vizită mărului nostru special.

— Să vizităm un măr! exclamă ea. Acum?

Keska o conduse pe Laurian pe câmp unde iarba de primăvară căpătase culoarea aurie a fânului.

— Vreau să te simţi bine cu mine, Laurian, spuse el cu seriozitate. Aşa că ne vom plimba puţin până te vei relaxa. Când doi oameni s-au aşteptat prea mult, cum este cazul nostru, ei pot savura cu mai mare plăcere momentul întâlnirii.

Un moment de linişte se aşternu între ei, apoi, ea îşi ridică privirea spre el.

— Îţi mulțumesc, Keska, şopti. Este foarte drăguţ din partea ta că înţelegi ce simt.

El îi strânse mâna şi se îndreptară încet spre livadă.

— Micuţa albină înfocată ne-a oferit un dar de valoare, rodul dragostei ei.

La amintirea albinei cufundată cu capul în miezul florii, scântei de senzualitate îi izbucniră în întreg trupul. Privindu-l pe Keska, ea zări scânteile reflectându-se în ochii lui.

— Se pare că ai un fel de fixaţie pe insecte, cu albinele, furnicile şi greierii tăi.

El zâmbi forţat, aprobând-o.

— Da, aşa se pare, nu? Dar trebuie să recunoşti că sunt nişte creaturi fascinante. Atât de mici şi gingaşe, ca tine, scumpa mea Laurian. Fără ele universul ar fi fost steril şi lipsit de viaţă aşa cum ar fi fost şi universul meu dacă tu m-ai fi respins. Datorită furnicilor, albinelor şi greierilor, pământul este verde şi plin de viaţă. Braţele i se

strânseră în jurul taliei ei. Ele sunt nişte fiinţe mici care trăiesc din instincte biologice.

Parfumul merilor dantelaţi din livadă se apropia tot mai intim de ei, învăluindu-i. El se opri şi-şi lipi uşor buzele de obrazul lui Laurian.

— Iar Keska Lathi este foarte interesant acum de instinctele biologice, şopti el.

Laurian suspină adânc şi-şi lipi obrazul de pielea caldă a gâtului lui, simţindu-i pulsul. Propriile ei instincte biologice se treziseră la viaţă. Ele începuseră să-i pulseze în vene într-un ritm de stacato, înfiorându-i pielea.

La atingerea mâinilor şi buzelor lui, Laurian nu se mai simţea stânjenită. Parfumul lui şi ritmul bătăilor inimii lui, pe care-l simţea în părul ei, îi îndepărtară orice fel de reţinere.

— Eşti sigur că vrei să-ţi vezi mărul chiar acum? întrebă ea insinuant.

Ca răspuns, gura caldă a lui Keska o acoperi pe a ei, explorând-o şi gustând-o. Laurian simţea cum se topea de dorinţă. Mâna lui i se înfipse în părul bogat, apoi coborî pe spatele ei, lipind-o şi mai tare de trupul lui. Când îşi ridică capul, ochii lui erau plini de dragoste.

— Mărul nostru a fost conceput în prima zi când ne-am sărutat, şopti el cu o voce emoţionată. Aşa că mărul este simbolul dragostei noastre, Laurian. Sigur că trebuie să-l vizităm. Trebuie să privim cum dragostea noastră ajunge la maturitate şi perfecţiune.

— Ce gând drăguţ, şopti ea, ridicându-şi privirea spre el cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Te iubesc,

Keska; declaraţia ei venea parcă din adâncul inimii. Oh, iubitul meu, te iubesc atât de mult.

O briză, ca o şoaptă, adie peste livadă legănând uşor crengile presărate cu fructe. Laurian nu ştia dacă zgomotul produs provenea din jurul ei sau era strigătul dragostei şi al dorinţei care se aprinseseră în interiorul ei.

Strângând-o şi mai tare în braţe, Keska îi acoperi obrajii cu sărutări dulci, apoi ochii şi gura. Îşi ridică capul, zâmbind:

— Trebuie să ne vizităm mărul pentru a-i aduce un omagiu bunului şi generosului destin care ne-a unit, şopti el.

Acum, la început de vară, pârâul avea mai puţină apă, care susura lovindu-se de pietre. Keska şi Laurian şedeau sub mărul lor noduros privind spre mişcarea captivantă a apei, conştienţi fiind doar de atingerea trupurilor lor. Mireasma solului proaspăt şi a merilor şi căldura razelor de soare îi învăluia.

Keska întinse mâna şi, prinzând creanga, o trase în jos. Mărul verde, perfect rotund, crescuse de mărimea unei nuci mai mari. El era prins de o codiţă de doi centimetri, singur pe ramura lui. Celelalte fructe crescuseră mai departe, lăsându-i lui locul de onoare. Sănătosul măr în miniatură crescuse viguros pe arborele vieţii.

— Mărul tău este frumos, spuse Laurian suspinând.

— Mărul nostru, insistă el.

— Mărul nostru este atât de frumos, şopti ea, gândindu-se la dragostea pe care o reprezenta el.

Stând în spatele ei, ţinând-o cu o mână de talie şi cu cealaltă ţinând creanga, Keska se lipi cu tot corpul de spatele ei. Inima începu să-i bată cu rapiditate simţind respiraţia, pulsul şi atingerea formelor lui zvelte.

— Atât de frumos! îi şopti el la ureche.

Ea întinse mâna şi atinse uşor, cu vârful degetelor, fructul mic şi delicat.

— Niciodată nu i se va întâmpla nimic mărului nostru, nu-i aşa? întrebă ea. Va continua să crească puternic şi sănătos, nu?

Când braţul lui Keska se strânse şi mai mult în jurul ei, lipind-o de trupul lui, ea se întoarse şi-l privi în faţă, întrebându-l în şoaptă:

— Nu-i aşa?

— Cum poate cineva să ştie ce se va întâmpla în viitor? murmură el. Noi trebuie să profităm de frumuseţea şi senzualitatea minutelor care ne-au fost dăruite… orelor şi zilelor.

— Nu pentru totdeauna? întrebă ea, o fărâmă de teamă cuprinzând-o. Dragostea abia înflorise şi nu putea să gândească că s-ar putea sfârşi.

Keska simţi teama din glasul ei.

— Am devenit prea serioşi, dragă Laurian. El dădu drumul crengii, privind-o cum revenea la locul ei. Mărul se legănă un pic apoi se aşeză în poziţia lui.

— Asta este ziua celebrării, nu a întrebărilor şi a prezicerilor.

El o întoarse cu faţa spre el şi-şi ridică sprâncenele mirat.

— Cred că ai devenit din nou încordată. O prinse

de mână, conducând-o în direcţia fermei. Keska Lathi vede în ochii tăi că eşti neliniştită, draga mea Laurian. Trebuie să încerci sauna mea şi toată această neliniște se va topi. Ochii îi străluceau când adăugă: Sau poate ţi-ar plăcea mai mult un pahar din vinul meu de mure.

— Doamne fereşte, nu! Cruţă-mă de vinul tău, te rog! spuse Laurian şi sângele îi năvăli în obraji la gândul de a-şi petrece un timp goală cu Keska, în saună. Dacă nu am de ales decât între vinul şi sauna ta, atunci aş prefera sauna.

— Asta ar fi fost şi alegerea mea, dragă Laurian, spuse el, accentul intensificându-i-se cu fiecare imagine sugestivă ce i se perinda prin faţa ochilor.

Apoi, el râse.

— Dar tu n-ar trebui să-i critici vinul lui Keska Lathi. Dacă nu ai fi băut atât de mult în prima după-amiază, atunci ai fi avut dreptul să mă pălmuieşti şi să pleci, ofensată şi îngrozită de un individ ca Keska Lathi. Ei părăsiră livada, mergând pe câmp spre casă. Sunt de acord, o provocă el. Ai fost şocată de mine când ne-am întâlnit prima dată şi numai vinul te-a determinat să rămâi.

— Nu-i adevărat, protestă ea. Nu am fost şocată.

— Nu te cred.

— Bine, ai fost groaznic. Te uram.

— Nu, tu nu-l urai pe Keska Lathi. Ţi-era frică de mine.

— Eram înspăimântată. Ce te-a determinat să te porţi în halul ăla?

Keska râse şi o conduse pe Laurian în curtea din

spatele casei.

— Nu am avut de ales. Erai atât de naivă şi serioasă, dar în momentul în care m-ai văzut, toţi hormonii tăi au început să ţopăie spre mine. În faţa unui compliment atât de minunat ce aş fi putut face decât să te tachinez şi să văd ce va urma?

Laurian îşi înăbuşi un zâmbet.

— Keska Lathi, cred că eşti, fără îndoială, cel mai îngâmfat şi nesuferit om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Ştiu, o aprobă el cu veselie şi se opri drept în faţa ei, gura lui fiind doar la câţiva centimetri de a ei. Un zâmbet ştrengăresc îi apăru în colţul gurii.

Laurian îşi puse un deget pe gura lui îmbietoare, râzând.

— Spre ghinionul meu eşti în acelaşi timp şi cel mai irezistibil bărbat pe care l-am cunoscut.

Zâmbetul ei dispăru când ochii lor se întâlniră, împărtăşindu-şi o puternică dorinţă.

— Sauna…? murmură Keska, cuvântul ieşindu-i de pe buze abia şoptit. El se dădu câţiva paşi înapoi studiindu-i rotunjimea sânilor, arcuirea şoldurilor şi supleţea picioarelor.

Laurian se simţea goală în faţa lui. Dar acum nu mai exista nicio ruşine, nicio rezervă, nicio inhibiţie, care s-o îndepărteze de Keska. Ea reacţionă cu toată fiinţa în faţa privirii lui seducătoare.

Citind în ochii ei dorinţa şi nerăbdarea, un zâmbet se ivi pe buzele lui Keska. Luând-o de mână, o conduse în mica clădire fără ferestre,

dincolo de piscină.

După ce el închise uşa, rămaseră faţă în faţă, în intimitatea unei mici anticamere, luminată doar de un mic bec galben. În încăpere se aflau doar un dulap pentru haine şi prosoape şi bănci din lemn aşezate de jur împrejurul pereţilor lambrisaţi cu lemn natur. Aburi fierbinţi pătrundeau din spatele unei uşi solide.

Cu respiraţia tăiată de emoţie, Laurian îl privea pe bărbatul din faţa ei. În semiîntunericul din anticameră, faţa lui părea exotică şi senzuală. Ochii îi erau întunecaţi, strălucind de dorinţă. Liniştea apăsătoare dintre ei evoca mult mai clar pasiunea ce-i mistuia decât orice cuvinte şi-ar fi rostit.

Inima ei începu să bată cu rapiditate când Keska îşi prinse tricoul cu mâinile, şi-l ridică uşor, scoţându-şi-l apoi peste cap. Cu părul ondulat ciufulit, el îl aruncă pe una din bănci şi rămase liniştit, urmărind reacţia ei.

Nu era nicio presiune sexuală în gestul lui, ci pur şi simplu el i se oferea lui Laurian.

Meritul lui consta în a-i oferi libertatea şi timpul necesare să-l cunoască şi să se decidă.

Cu buzele întredeschise, ea înaintă şi-i mângâie uşor pielea bronzată a pieptului lui musculos. Când palma ei luă contact cu părul creţ şi aspru, o senzaţie plăcută îi gâdilă mâna cercetătoare.

Ridicându-şi privirea, Laurian citi pe faţa lui plăcerea pe care i-o provoca atingerea ei. Zâmbind, ea îşi lăsă mâinile să rătăcească pe umerii lui largi, pe gât, pe gură, pe linia pometţilor

şi curba sprâncenelor arcuite, oprindu-se apoi în onduleurile părului lui castaniu-deschis.

Atât mintea, cât şi trupul ei, îl găseau perfect, dorindu-l. Perfecţiunea lui aprinsese o flacără în corpul ei, a cărei căldură depăşea în intensitate căldura ce pătrundea din saună.

Ca răspuns la excitaţia lui Laurian, privirea lui Keska deveni arzătoare. Mâinile începură să-i tremure când îi atinseră umerii goi, ca apoi să se mişte cu febrilitate în jos, deschizându-i cureaua roşie ce-i strângea în talie rochia de vară. Atingerea delicată a mâinilor lui o înfioră pe Laurian, care închise ochii de plăcere când el îi găsi şi-i deschise fermoarul rochiei.

Foarte încet, Keska ajuta materialul moale să alunece în jos pe trupul ei. Mâinile lui se mişcau cu delicateţe pe goliciunea sânilor, mângâindu-i, prinzându-i şi strângându-i uşor cu palmele pe măsură ce rochia îi cobora spre coapse. Aplecându-se, el îi sărută pielea dintre sâni savurându-i mirosul dulce.

Rochia îi căzu în cercuri albe în jurul gleznelor şi ea îşi scoase încet sandalele, atingând cu vârful degetelor podeaua caldă.

Keska o privea cu adoraţie şi admiraţie pentru frumuseţea ei, frumuseţe pe care ea nu ar fi bănuit că o are.

Cu mâini fermecătoare, instruite din fragedă copilărie să evoce puterea, el îi explora trupul, aducându-l la viaţă. Degetele i se delectau pe pielea fină, mângâindu-i spatele, oprindu-se puţin pe talia subţire, plimbându-se apoi în sus şi în jos

pe curba dulce a şoldurilor.

Atingându-i dantela fină ce-i acoperea cea mai intimă parte a trupului, el îi şopti:

— Eşti însăşi perfecţiunea, draga mea Laurian.

Apoi, el luă din dulap un prosop mare, galben, o înfăşură în el şi ridicându-şi privirea spre capul ei, îi scoase agrafa aurie lăsând părul bogat şi lucios să-i cadă ca un voal negru peste prosopul prins într-un nod deasupra pieptului.

Laurian se lipi şi mai mult de el, înfingându-şi degetele în pielea netedă a spatelui lui.

— Keska… Te iubesc, şopti. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine. Sunt… Doresc… Se întrerupse şi-şi cufundă faţa în curba fină şi caldă a umărului lui.

El îi spuse cu voce tremurândă:

— Sauna nu este o experienţă sexuală, dragostea mea. Este o pregătire spirituală pentru bucuria ce va urma. Este mai degrabă o experienţă religioasă şi tu eşti zeiţa pe care o venerez.

Laurian îşi ridică capul lipindu-se nerăbdătoare de pieptul lui.

— Eu nu sunt o zeiţă, iubitul meu, eu sunt doar o simplă femeie care te doreşte.

Buzele lui se plimbau chinuitor de încet pe buzele ei. Degetele lui descriau cercuri mici în jurul nodului prosopului.

— Prima dată când facem dragoste, trebuie să fie sublim, scumpa mea Laurian, îi şopti la ureche excitat.

— Aşa trebuie să fie, Keska, gâfâi ea. Chiar aşa

trebuie să fie. Te doresc, dragul meu.

Dându-se puţin înapoi, el îşi scoase pantofii, îşi dădu jos pantalonii şi-i azvârli într-o parte, fără niciun pic de jenă, apoi îi zâmbi poznaş.

— Sunt al tău, Laurian.

— Sunt fericită că eşti al meu. Sunt atât de fericită. Cu respiraţia întretăiată, ea aruncă o privire spre bărbăţia lui. Perfecţiunea trupului său excitat o făcu să se înfioare.

Fiecare muşchi îi era încordat. Chiar şi osatura trupului său era arcuită seducător. Talia lui era îngustă şi şoldurile plate. Şira spinării avea o linie perfectă, picioarele erau lungi şi acoperite cu păr fin iar şezutul înalt şi frumos arcuit.

Părul sârmos din regiunea pelviană şi forţa bărbăţiei lui făcură ca trupul ei să capituleze, fiind gata să-l primească. Felinitatea şi graţia corpului lui păreau să scoată la iveală delicateţea sexualităţii lui.

— Eşti magnific, Keska Lathi, şopti ea cu ochii strălucitori.

— Şi eu sunt doar un simplu bărbat, cu nevoile şi dorinţele lui, după cum poţi vedea din plin. Toate dorinţele mele sunt pentru tine, dulce Laurian, spuse zâmbind, înfăşurându-şi un prosop în jurul şoldurilor.

Deschise apoi uşa saunei şi în timp ce intrau, el se înclină uşor pentru a atinge cu buzele părul bogat a lui Laurian. Aerul umed care-i tăie respiraţia se îmbina plăcut cu focul ce-i mistuia trupul. În micuţa încăpere, lambrisată cu lemn natur, se aflau doar două rânduri de bănci late din

scândură şi un bazin mare cu apă.

Valuri de căldură se înălţau de pe suprafaţa dură a rocilor mari, aşezate pe un pat încins din metal, în fundul camerei. Laurian gândi că trupul ei difuza o căldură de aceeaşi intensitate.

Keska aruncă un pumn de apă peste rocile încinse şi vaporii fierbinţi inundară încăperea, învăluindu-le şi îmbrățișându-le trupurile. Norul alb îi apropie şi-i lipi unul de altul, deşi practic nu se atingeau.

Întinzând un prosop pe banca de jos, Keska o prinse pe Laurian de mână şi o îndemnă să se întindă pe spate. Luă apoi un alt prosop, i-l puse sub cap, în loc de pernă, şi se aşeză lângă ea cu şoldul lipit de coapsa ei, privind-o. Ochii lui erau plini de dorinţă. El îi atinse uşor părul, mângâindu-l şi netezindu-l în jurul capului şi al umerilor.

Norii albi de abur, ca nişte degete delicate, le dezmierdau trupurile. Laurian simţea că se topeşte încet în căldura şi pasiunea ce puseseră stăpânire pe ea. Ridicându-şi braţele, îl cuprinse pe Keska, iubindu-l. Dezvăluindu-şi nerăbdarea, ea îşi însuşea lecţia învăţată de la el – să profite de plăcerea fiecărui moment înainte de a trece la următorul.

Mângâindu-i umerii umezi de aburi, braţele puternice, croindu-şi drum cu degetele prin părul creţ şi moale al pieptului lui, Laurian începea să se familiarizeze cu pieptul acela bărbătesc plin de dorinţă ce urma să devină o parte din ea.

Inima îi bătea cu putere şi trupul îşi cerea

împlinirea.

— Iubitul meu, şopti ea, tu trebuie să fii un magician, un vrăjitor. Niciodată nu m-am simţit aşa… Niciodată nu am fost atât de vie.

Keska se aplecă spre ea şi-i zâmbi.

— Nu sunt niciun magician. Tu eşti aceea care m-ai vrăjit, deşi îmi jurasem să nu mai iubesc niciodată. Buzele lor se uniră, iar limba lui se cufundă în căldura gurii ei, explorându-i cele mai tainice şi sensibile locuri.

Când sărutul luă sfârşit, Keska se întinse şi mai aruncă un pumn de apă peste rocile încinse. Zgomotul produs avu în urechile lui Laurian efectul unei explozii, pierzându-se în clocotul violent al sângelui ei.

Keska se înfioră când îi trecu degetele tremurânde peste curbura umerilor ei, în jos. Atingerea lui o arse ca o flacără când îi atinse marginea de sus a prosopului, urcând apoi uşor pe sânii plini, explorându-i valea dintre ei.

El îi desfăcu nodul prosopului, dezvelindu-i trupul plin de dorinţă.

Foarte încet, ca cea mai agonizantă dezmierdare, el îşi strecură degetele mari pe sub elasticul bikinilor ei dantelaţi, trăgându-i în jos pe coapse, de-a lungul picioarelor. Ochii lui îi cercetau cu adoraţie feminitatea.

El îi exploră cu buzele şi cu limba fiecare părticică a trupului ei fragil şi gol. Laurian gemea cu frenezie, unduindu-se la fiecare senzaţie pe care i-o provoca atingerea lui.

— Atât de frumoasă, Laurian a mea… îi şoptea

Keska cu o voce melodioasă şi senzuală. Dulcea mea… Oh, Doamne. Te vreau, minunata mea Laurian. Eşti gata, iubita mea?

Mâinile ei se încleştară puternic pe braţele lui.

— Oh, da, Keska, gemu ea pierdută în dorinţă. Te rog, da… acum.

Keska o trase în sus, lăsând prosopul să-i cadă şi o ridică uşor în braţe. O purtă afară din saună unde o rafală de vânt răcoros şi proaspăt de primăvară le învălui trupurile încinse, trezindu-le la viaţă.

Cu repeziciune, limba lui cercetătoare îi invadă gura lui Laurian, ca o prevestire a împreunării ce avea să vină, în timp ce el o purta spre o mică pajişte catifelată, dincolo de piscină. Era o nişă ascunsă într-un colţ, între casă şi gardul viu. Livada cu meri ce înconjura grădina, le apăra intimitatea, iar cerul întunecat de seară, luminat doar de primele două stele strălucitoare, le era acoperişul.

Cu o mişcare plină de erotism, Keska o lăsă pe Laurian jos, aşezând-o în picioare. Cu respiraţia întretăiată, ea îl privea cum îşi dădea jos prosopul care oricum nu-i putea ascunde dorinţa pentru ea. Apoi, el o prinse pe Laurian de mâini şi o aşeză pe iarba moale şi parfumată. Ea se întinse pe spate cu mâinile încă în mâinile lui.

Keska se lăsă deasupra ei, lipindu-şi trupul de trupul ei. Apăsarea pieptului lui îl purtă pe al ei spre viaţă. El îşi împinse coapsa plin de dorinţă între picioarele ei. Gura lui înfometată îi prinse buzele, gustându-le şi savurându-le. În dorinţa lui

fierbinte, Keska îi murmura incoerent în finlandeză cuvinte excitante, dar Laurian ştia ce dorea el, de ce avea el nevoie.

Ca şi cum i-ar fi răspuns propriei dorinţe, parfumul senzual al trandafirilor din faţa casei se întinse acoperindu-i ca o cuvertură. Mâinile lui se mişcau cu febrilitate pe trupul lui Laurian, căutând şi descoperind ceea ce urma să fie al lui. Ea îl explora cu gemete ascuţite de pasiune. Când el îşi ridică trupul şi o pătrunse, ea îl primi cu disperare, dăruindu-i-se cu totul, fără nicio reţinere şi cu multă bucurie.

Melodia dragostei, pe care ei o cântau acum în duet, era un ritm la fel de vechi ca şi rasa umană, la fel de nou ca şi dragostea lor. Strigătele lor de împlinire fuseseră auzite doar de păsările adormite în cuiburile lor şi de greierii ocupaţi cu propriile lor strigăte de curiozitate.

După câteva minute, Keska se ridică şi o prinse pe Laurian în braţe. În timp ce o săruta cu pasiune, aproape cu veneraţie, el îi şoptea uşor cuvinte ce sunau cu atât mai romantic cu cât ea nu le putea înţelege.

— Te iubesc, dragostea mea, răspundea ea cu înflăcărare, sărutându-i gâtul umed. Apoi îşi ridică capul, şoptindu-i: Nu înţeleg finlandeza.

El o privi cu blândeţe.

— Tu ştii ce spun, minunata mea iubită Laurian.

— Poate, adăugă ea, atingându-i uşor buza de sus. Dar eu vreau să înţeleg toate cuvintele, aşa mi le voi putea aminti întotdeauna, aşa mi le voi putea înscrie în memorie şi în caietul meu de

evenimente incredibile. Spune-mi din nou totul în engleză. Părul ei lung şi bogat îi alunecase în şuviţe pe gât şi pe faţă. Ea îl răsuci şi-l aruncă peste umăr.

Keska i-l aduse din nou în faţă, peste piept.

— Am spus doar un singur lucru, că te iubesc mai mult decât ştiam eu că sunt în stare să iubesc. Am spus că eşti frumoasă, atât de excitantă şi pasională.

Laurian îi luă mâna şi-i sărută palma, apoi fiecare din degetele lui fermecătoare.

— Oh, Keska, şi eu te iubesc, exclamă ea, cuibărindu-şi capul la gâtul lui. Mă simt atât de plină de iubire şi de mulţumire încât cu greu le pot face faţă. Nu pot înţelege cum ceva atât de minunat ca tine mi-a fost dăruit tocmai mie.

Cu braţul strâns în jurul ei, el oftă fericit. După câteva momente, o întrebă.

— Câte evenimente incredibile ai trecute în caietul tău?

Ridicându-şi capul, Laurian râse uşor.

— Ăsta este singurul. Viaţa mea a început când l-am cunoscut pe Keska Lathi.

Luând-o pe după gât, el o trase în jos pentru a-i întâlni buzele.

— Keska Lathi nu are nevoie de un caiet pentru că drăgălaşa Laurian este ca un tăciune aprins în inima mea. Nu voi uita niciodată această zi, acest moment cu tine.

Se întunecase şi ei stăteau întinşi unul lângă altul pe iarba catifelată, mireasma trandafirilor plutind în jurul lor. Când mai multe stele începură

să strălucească, ei se ridicară pentru a se bălăci şi pentru a se juca în apa caldă a piscinei.

Laurian rămase cu Keska la fermă în noaptea aceea. Ea adormi lângă el într-un imens pat cu baldachin, încălzită şi ocrotită de braţele lui. Era mulţumită de viaţă şi nespus de fericită.

La un moment dat, în mijlocul nopţii, se trezi privind confuză în întuneric. Pentru câteva secunde nu-şi reuşi să-şi amintească unde se afla. Când se dezmetici, un val de tandreţe o inundă şi întinse mâna după Keska.

Dar el nu era în pat lângă ea. Era singură şi doar o boare din parfumul lui, mosc combinat cu tei, îi amintea că fusese acolo. Cuprinsă de nelinişte se ridică brusc în pat. Strângându-şi părul răvăşit, ascultă cu atenţie.

Casa era liniştită şi Laurian întinse mâna căutând întrerupătorul veiozei. Sărind din pat, ea îşi puse unul din halatele de casă ale lui Keska şi ieşi în holul de la etaj.

Chiar şi numai din instinct ea ştia unde ar putea să-l găsească pe Keska. Coborând scările cu picioarele goale, străbătu holul spre camera de zi, trecu pe lângă canapeaua de brocart şi se îndreptă spre uşile duble ale studioului muzical.

Înăuntru, o mică lampă răspândea o lumină galbenă ce se reflecta pe pian, pe medaliile şi discurile lui preţioase, dând străluciri de aur părului lui, umbrindu-i figura introspectivă.

Era îmbrăcat într-un halat scurt de casă, maro, strâns în talie cu un cordon. El stătea jos, desculţ, cu picioarele încrucişate, ţinând într-o mână

arcuşul pe care îl răsucea înainte şi înapoi între degete. Faţa lui era gânditoare şi privea încruntat minunata vioară aşezată pe masă, lângă el.

Câteva momente, Laurian stătu nemişcată privindu-l, neîndrăznind să-i strice brusc dispoziţia. Apoi, străbătu studioul, se aşeză în genunchi lângă el şi-i cuprinse mijlocul cu braţele.

— La ce te gândeşti, dragul meu? întrebă ea uşor.

Keska zâmbi, puse arcuşul jos şi-şi plimbă cu tandreţe degetele prin părul ei bogat, dezmierdând-o.

— Ai putea fi fericită dacă te-ai căsători cu un fermier, dragă Laurian?

— Nu-mi amintesc niciun fermier care să-mi fi cerut să mă mărit cu el, murmură ea, ochii strălucindu-i ca două diamante negre în lumina slabă.

El îi zâmbi sardonic.

— Acum există unul… dar ai putea fi fericită cu o astfel de viaţă monotonă şi liniştită?

Primul impuls al lui Laurian fusese să strige.

— Da, da. Apoi ezită şi-şi încruntă sprâncenele. *Ar putea* ea să fie fericită la o fermă? Viaţa ei a fost întotdeauna legată de lumea sofisticată a muzicii clasice. Aşa a fost şi a lui.

După câteva secunde, ea se uită stăruitor la Keska.

— Cred că întrebarea următoare ar trebui să fie dacă Keska Lathi ar putea fi fericit conducând o fermă.

— Te iubesc şi asta înseamnă că trebuie să-mi

găsesc fericirea la ferma mea, răspunse în timp ce privirea îi lunecă într-o parte pentru a se opri din nou pe vioara lui.

— Nu înţeleg, răspunse Laurian, strângându-l şi mai tare cu braţele.

Cuprinzându-i obrazul în palmă, Keska se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Spune-mi cum pot să aleg între inima şi sufletul meu, scumpa mea Laurian.

Ea privi în ochii lui gri câteva secunde.

— Nu pot, Keska. Un om trebuie să le aibă pe amândouă, nu-i aşa?

El ridică din umeri, strâmbând din nas.

— Cred că am devenit din nou prea serioşi, scumpa mea.

Apoi, mâinile lui făcură o minunată demonstraţie a geniului lui remarcabil explorându-i tainele trupului ei, umplându-l de viaţă. După câteva minute el o întrebă cu voce puternică şi catifelată.

— Poţi să te gândeşti la vreo cale de a te binedispune?

Laurian putea.

— Ăsta este un studio muzical, nu-i aşa? Atâta timp cât suntem aici, este de datoria noastră să executăm o frumoasă muzică împreună, nu crezi?

Keska făcu o grimasă dezaprobatoare la adresa jocului ei ostentativ de cuvinte. Şi, aproape instantaneu, atmosfera se înveseli, ei trecând la râsete şi chicoteli provocatoare.

Capitolul 8

Următoarele câteva zile, Laurian şi le petrecu într-un extaz continuu. Mare parte a zilelor şi le petrecea cu Keska în tabără, iar serile la ferma lui erau captivante şi voluptoase. Fiind absorbiţi de a se cunoaşte cât mai bine unul pe celălalt, pe căile cele mai intime, problemele legate de viitor au fost lăsate deoparte.

Laurian era foarte mulţumită de interesul crescând manifestat de Keska faţă de Tabăra Bryant. El venea dimineaţa devreme pentru a exersa la vioară. Apoi, ore întregi, îi instruia pe elevii ei.

Progresul real în maturizarea orchestrei îl încânta.

Sub influenţa lui, tinerii elevi ce studiau instrumentele cu corzi deveniră cei mai pricepuţi dintre toţi cei pe care-i avusese vreodată Tabăra Bryant. Cursurile lui Keska erau captivante şi interesante prin dezinvoltura lui, prin dragostea lui pentru muzică şi prin umorul lui ironic. Întotdeauna el manifesta un interes sincer pentru orice problemă a tinerilor muzicieni.

Orele lui Keska erau atât de fascinante încât elevii se împotriveau de fiecare dată când acestea se terminau.

— Cântă pentru noi, se rugau ei, încercând să-l reţină. De cele mai multe ori el ceda pentru că avea o plăcere deosebită în a-şi împărtăşi muzica, şi ştia să întreţină şi să distreze un auditoriu.

Laurian nu se plictisea niciodată să-l urmărească şi să-l asculte interpretând şi deseori se întreba de ce şi-a abandonat publicul când era

atât de fericit când îi oferea muzica lui.

Într-o dimineaţă, tinerii elevi avură o comportare mai deosebită, insistând şi implorând.

— Cântă pentru noi, doar o piesă… În entuziasmul lor pentru muzică ei îi reţinuseră pe Keska şi Laurian mult după terminarea orelor. Te rugăm… te rugăm… te rugăm, strigau ei în cor, înăbuşind refuzul lui Keska, de altfel foarte slab.

— Ce vreţi să-i faceţi lui Keska Lathi? gemu el. Voi mă terminaţi, mă îmbătrâniţi înainte de vreme. Ochii lui strălucitori nu dădeau însă niciun semn de îmbătrânire.

— Haideţi, strigară ei. Noi am cântat pentru dumneavoastră. Nu este cinstit dacă refuzaţi să interpretaţi pentru noi.

— Bine, bine, râse el, făcându-le semn să înceteze zarva. Sunt de acord să interpretez cu o singură condiţie. Ezită un moment, apoi arătă cu degetul spre Laurian. Voi cânta la vioară numai dacă talentata voastră profesoară mă va acompania la violoncel.

— Nu, Keska! şuieră ea, tremurând. Broboane de sudoare îi invadară brusc fruntea.

O îngrozea gândul de a cânta singură la violoncel, fără a fi acompaniată de o orchestră, chiar dacă auditoriul era format doar dintr-un grup de elevi. Şi în mod special nu cu Keska. Nu putea accepta ca el să găsească hibe în îndemânarea ei.

Laurian ştia că nesiguranţa şi teama ce o cuprinseră, erau nefondate, dar ele erau reale şi înspăimântătoare.

— De ce nu vrei să ne înveseleşti? o întrebă Keska încet după câteva momente. Cu pregătirea ta, eşti fără îndoială un muzician împlinit şi capabil. Toţi copii aceştia te-au auzit cântând cu o ocazie sau alta, aşa că îţi cunosc capacităţile.

— Dar… începu Laurian, aproape sfioasă în panica ei.

Era adevărat, cu diferite ocazii ea îşi demonstrase calităţile muzicale în faţa elevilor de la violoncel, dar asta era cu totul altceva faţă de a-şi măsura talentul cu al lui Keska Lathi în faţa unui auditoriu. Inima îi bătea atât de tare că aproape nu mai putea să respire.

Zâmbind forţat, ea dădu cu fermitate din cap.

— Ei vor să te asculte pe tine, Keska. Tu vei cânta pentru ei.

În sală se instală vacarmul, elevii insistând pentru duet. Toţi din tabără ştiau că între Laurian şi Keska exista ceva mai mult decât o relaţie profesională. Acest lucru le captă imaginaţia tinerilor care gândeau că muzica îi va uni şi mai mult pe îndrăgostiţi.

Keska stătea deoparte, urmărind-o cu atenţie pe Laurian acum, când ştia că nu mai avea nicio şansă, fiind obligată să cânte. Apoi, se alătură grupului de elevi, ridicându-şi şi el mâinile rugător şi convingător.

Laurian ştia că, dacă va continua să refuze, va face o enormă greşeala, dând un exemplu rău elevilor care erau în stare de orice pentru cariera lor.

Aşa că, dând din cap afirmativ, ea porni cu

picioarele tremurânde pentru a-şi lua violoncelul şi arcuşul.

Keska îi zâmbi încurajator, urmărind-o cu interes.

— Ce vrei să interpretezi?

Îndreptându-se spre pupitrul muzical, inima începu să-i bată cu putere şi respiraţia i se acceleră, în timp ce răsfoia partiturile. Privind fix spre duetul vioară-violoncel, avea senzaţia că i se ştersese din memorie absolut tot ce învăţase vreodată despre muzică.

În final, luă două foi şi-şi ridică privirea spre Keska.

— Kodaly? *Allegro Serioso?*

Pare a fi cea mai bună alegere, se gândi Laurian, căci momentul era într-adevăr „serioso”. Şi în plus îi era foarte cunoscută.

O cântase cu ani în urmă cu un violonist în şcoală şi ştia notele pe dinafară. I se puse un nod în stomac privind cum Keska dă afirmativ din cap. El ar fi fost de acord cu orice ar fi ales ea; ce avea de pierdut?

— Keska Lathi va trece şi prin asta, murmură el, în timp ce-i lua din mână partitura pentru vioară. Apoi, se tot învârti în jurul ei până ce ea îşi aranjă partitura pe stativ şi-şi luă poziţia pe scaun.

Netezindu-şi fusta, îşi ridică privirea temătoare spre el şi-şi aranjă nervoasă părul negru, strâns în vârful capului. Apoi, nemaiavând nimic altceva de făcut, îşi aranjă violoncelul voluminos şi lucios între genunchii depărtaţi. Când îşi sprijini gâtul lung al instrumentului de umăr, acesta părea că o

trage pe spate.

Foarte aproape de ea, Keska părea foarte important şi preocupat în timp ce răsfoia partitura cu ochii aţintiţi la distanţa dintre picioarele ei. Apropiindu-se şi mai mult, îi şopti:

— Este foarte greu să rezişti unei violonceliste, dragă mea, Laurian. Tu îţi prinzi instrumentul între genunchi ca şi cum ai îmbrăţişa trupul iubitului tău. Zâmbi insinuant, albul strălucitor al dinţilor lui contrastând puternic cu tenul bronzat. La fel de bine ai putea ţine şi trupul norocos al lui Keska Lathi. S-ar putea să fiu gelos pe violoncelul tău.

— Shhh! şuieră ea, ridicând privirea spre tinerii din sală. Ei stăteau şi-i priveau cu aviditate, dar nu putură auzi şoaptele lui sugestive.

— Du-te şi aşează-te, Keska. Noi *cântăm* în dimineaţa asta, nu facem nimic altceva. Nervozitatea ei crescu ca răspuns la remarcile lui fără sens.

Keska râse încet, apoi îşi luă un scaun şi se aşeză la câţiva metri de ea, privind-o drept în faţă. Apoi făcu o întreagă procesiune din aranjarea partiturii muzicale.

În final, îşi luă vioara, şi arcuşul, se aşeză pe scaun şi se tot foi până îşi găsi cea mai confortabilă poziţie, într-o cămaşă boemă de mătase şi pantaloni strânşi pe coapse, trupul lui zvelt se arcuia perfect în forma scaunului.

Genunchii îi erau puţin depărtaţi, iar tălpile picioarelor erau în spate, sub scaun. Chiar şi părul îi era uşor răvăşit în jurul urechilor şi pe frunte.

Laurian îl privi uimită. Ar fi dorit să se poată simţi şi ea la fel de bine şi de relaxată. Fiecare nerv al corpului ei era la fel întins ca şi corzile pianului. Articulaţiile degetelor ei erau albe din cauza forţei cu care strângea arcuşul.

Keska îşi aranjă vioara sub bărbie. Ochii lui gri îşi intensificară culoarea, privind visători.

— Gata? Era o invitaţie ciudată, senzuală.

Neliniştea lui Laurian crescu brusc, simţind ace de gheaţă în piept. Îşi fixă arcuşul pe violoncel şi-şi puse degetele pe corzile de la gâtul acestuia.

Mintea i se goli complet şi îşi fixă privirea pe notele de pe stativ. Apoi, cu un efort de voinţă, îşi strânse buzele şi dădu afirmativ din cap.

Violoncelul începu singur, cu o vibraţie profundă, emoţionantă, ca o chemare. Vioara lui Keska i se alătură ca un răspuns curat, înflăcărat.

Laurian făcu o pauză la comanda muzicii apoi îşi uni sunetele violoncelului cu cele ale viorii lui, încruntându-se concentrată.

Imediat ea ştiu că executa rigid, numai pentru a scoate notele corect, pentru a se combina cu Keska şi a ţine pasul cu el. Faţa i se crispă de ruşine.

Dar nu avea de ales, trebuia să meargă înainte cu această experienţa umilitoare, însă niciodată, dar absolut niciodată nu va mai lăsa să se întâmple aşa ceva. Continuând cu disperare, ea executa mecanic una după alta notele chinuitoare şi frazele păcătoase.

Deodată ceva îi atrase atenţia. Şovăind o clipă, pierdu câteva note apoi se adună şi-şi sincroniză

violoncelul cu vioara lui Keska.

Ridicându-şi privirea de pe partitură, memoria ei preluă conducerea, executând notele automat.

Ea se uită la Keska nevenindu-i să creadă. El schimbase brusc ritmul! Părea concentrat asupra muzicii, dar expresia inocentă a feţei lui spunea că o făcuse intenţionat. Cu bună ştiinţă el făcuse ca această încercare să fie şi mai grea pentru ea!

Era aproape imposibil de crezut că un om atât de dotat ca Keska Lathi poate fi atât de crud, se gândi Laurian, cu inima grea. Toate cuvintele lui drăguţe despre încredere nu mai aveau nicio valoare. Cum a putut oare să-i facă aşa ceva?

Apoi, el o făcu din nou; trecu într-un tempo mai lent cu câteva intervale. Deoarece nu mai era o aşa mare surpriză pentru ea, Laurian pierdu doar două note înainte de a intra din nou în ritm. Mânia ei nu avea margini. Îi va arăta ea că n-o poate intimida! Deşi era evident că se uita la el, Keska privea fix la partitura lui. Ea simţea că turbează de furie şi ochii ei negri aruncau fulgere în timp ce-şi îndreptă din nou atenţia spre *Serioso.*

Brusc duetul lor emoţional i se păru o înşelăciune, după ceea ce-i făcuse Keska. I se păru ridicol, când auzi chemarea seducătoarea a viorii lui.

Sfidătoare, Laurian îi răspunse ca un ecou cu glasul răguşit al violoncelului ei. Preluau conducerea pe rând, întâi unul, apoi celălalt, tot timpul alergând unul după altul, într-un joc al bucuriei.

Se vânau jucăuşi pe piscurile şi văile muzicii.

Dar Laurian ştia că, dacă l-ar prinde vreodată, el se va desprinde rănit.

Emoţiile îi cuprinseră subconştientul lui Laurian, care începu să stăpânească muzica. Mintea îi rămăsese însă trează şi în adâncul inimii ei era convinsă că el făcuse totul deliberat, pentru a o pune în dezavantaj şi a-şi bate joc de ea.

Urmărindu-l furioasă, ea sesiză, la un moment dat, pe figura lui aceeaşi expresie nevinovată pe care o sesizase a doua oară când el schimbase tempoul. Plină de satisfacţie, ea schimbă brusc ritmul.

Keska ridică privirea şi-i zâmbi, faţa lui exprimând satisfacţie şi încurajare. El strânse uşor din buze, mimând un sărut.

Aceasta o făcu pe Laurian să înţeleagă că muzica violoncelului ei era convingătoare şi plină de elan, şi tensiunea din trupul ei se evaporă. Keska nu intenţionase să o determine să nu reuşească.

El voise doar s-o şocheze pentru a-i îndepărta frica nejustificată de a cânta cu el în duet. Furia ei dispăru brusc când realiză că el fusese sigur pe talentul ei şi convins că ea va face faţă provocării lui.

Privindu-l pe Keska, o căldură plăcută îi invadă trupul relaxat şi se cufundă în plăcerea senzuală de a se lăsa în voia muzicii.

Serioso a lui Kodaly era o compoziţie generoasă, dându-le drepturi egale atât viorii cât şi violoncelului. Dominau când unul când celălalt, urcând şi coborând, chemându-se, răspunzându-şi

şi tachinându-se.

Uneori, vioara lui Keska căpăta elan pentru a se armoniza cu sunetul gutural al violoncelului ei, îmbinându-se cu sexualitatea lui. Atunci trilurile ei se înălţau pe cele mai înalte piscuri ale excitaţiei. Laurian o urma, susţinându-i tulburarea.

Alteori violoncelul prindea elan, vioara ascultându-i cântecul de sirenă, pentru ca apoi să-i răspundă insistent cu desfătare şi curaj.

Excitaţia creştea în muzica creată până când cele două instrumente se contopeau într-unul singur, în vârful unui turn, cufundându-se apoi în extaz. Vioara dădu un răspuns galopant ce prinse elan urcând într-un sunet înalt, perfect, plin de bucurie. Violoncelul o urmă, vestind împlinirea propriei pasiuni.

Atunci vioara scoase un sunet încântător atât de înalt, încât devenise aproape imperceptibil auzului. Violoncelul încheie cu un geamăt slab, desăvârşit.

Când sunetul dispăru, Laurian era îmbujorată şi plină de bucurie. Ea întâlni privirea caldă şi enigmatică a ochilor lui şi, pentru câteva momente, amândoi rămaseră nemişcaţi, cu arcuşurile pe corzi, fiind cuprinşi de aceeaşi emoţie puternică ca aceea pe care o simţeau de fiecare dată când făceau dragoste. Ei erau contopiţi într-o singură fiinţă.

Clasa izbucni în aplauze şi urale, spulberându-le starea de spirit. Keska puse vioara jos, se ridică şi le făcu semn să facă linişte.

El îi privi pe tinerii muzicieni cu severitate, apoi

spuse:

— Să ascultaţi tot ce vă spune minunata voastră profesoară. Laurian Bryant este o muziciană foarte talentată. El îi aruncă o privire furioasă şi semnificativă lui Roger. Acum fugiţi. Ieşiţi afară. Duceţi-vă să vă distraţi.

După ce zgomotoşii elevi părăsiră sala de repetiţii, el se aşeză în faţa lui Laurian.

— Am vorbit serios, spuse cu sinceritate. Eşti într-adevăr un muzician foarte dotat care-şi trăieşte muzica. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea uimită spre el. Îi studie, pentru câteva secunde, expresia feţei înainte de a-i răspunde cu nesiguranţă în glas.

— Nu, cred că nu ştiu. Mi-am pierdut încrederea undeva de-a lungul drumului.

Laurian nu se mişcase din loc de când se terminase piesa. Violoncelul era sprijinit între picioarele ei, iar arcuşul îi atârna într-o mână, proptit de genunchi. Tulburată şi năucită, ea încerca să înţeleagă ce se petrecuse între ei, ce se întâmplase cu ea.

Lăsându-se pe vine, Keska îşi puse braţele în jurul violoncelului şi-şi sprijini coastele de genunchii ei.

— Tu nu ţi-ai pierdut încrederea, scumpa mea. Ea a fost prezentă tot timpul, aşteptând doar să explodeze într-o muzică excelentă şi uimitoare.

— A fost doar o aparenţă, pentru că tu m-ai forţat să am încredere în mine. Râse şi-l lovi uşor cu arcuşul. Ai avut noroc că nu ţi-am dat în cap cu violoncelul, când mi-ai schimbat ritmul.

— Am avut încredere în tine, spuse el cu îngâmfare. De aceea mi-am permis să-ţi ofer o şansă. Expresia lui deveni serioasă. Trecutul este trecut, scumpa mea Laurian. Tu trebuie să laşi deoparte frământările şi nefericirile şi să-ţi trăieşti viaţa liberă.

— Da, spuse Laurian, dând afirmativ din cap. Este timpul să fac asta. Îmi este mult mai uşor acum, când tu ai încredere în mine. Apoi îl privi direct în ochi. Tu poţi să-ţi urmezi propriul sfat şi să pui capăt grijilor tale? Poţi să-ţi priveşti trecutul în faţă?

Keska se uită la ea prostit.

— Nu trecutul este problema mea. Viitorul este. Trebuie să-mi aranjez viaţa cu grijă pentru a mă bucura din plin de ea.

Un zâmbet forţat îi încreţi obrajii. Cu braţele în jurul violoncelului şi cu câte o mână pe fiecare din genunchii ei depărtaţi, el începu să-şi mişte uşor degetele în jurul coapselor ei.

— Am să-ţi spun ceva. Keska Lathi te va duce acasă la fermă şi te va lăsa să-ţi perfecţionezi stilul tău seducător de a prinde violoncelul între picioare. Te va ajuta dacă vei folosi trupul meu ca model.

Laurian râse uşor; mişcarea mâinilor lui de artist îi provoca valuri de căldură şi dorinţă.

— Deci tu crezi că trebuie să-mi îmbunătăţesc stilul, nu? Niciunul din ei nu se referea la violoncel sau la muzică.

Coborându-şi concentrat sprâncenele, Keska îşi strânse buzele şi se gândi serios câteva secunde.

Apoi şopti cu o voce catifelată.

— În ultimele câteva zile nu am simţit nimic altceva decât o mare admiraţie şi recunoştinţă pentru stilul tău.

El îi ridică mâinile la buze şi-i prinse uşor cu dinţii pielea fină din palmă.

— Dar chiar şi o expertă ca Laurian a mea trebuie să caute şi să pună în practică idei noi. Nu eşti de acord?

— Ah, sunt de acord din toată inima, murmură ea gâfâind, în timp ce el îi săruta cu tandreţe încheietura mâinii.

— Atunci, hai să-mi vezi merele, şopti Keska. George se va întoarce mâine aşa că asta este ultima noastră zi de libertate în „Grădina Raiului”.

Laurian se cutremură de plăcere când buzele lui pofticioase urcară uşor pe braţul ei, sărutându-i partea interioară a încheieturii cotului. Luându-l cu o mână de după gât ea se juca cu buclele lui, râzând.

— Nu ştiu cum poţi să spui aşa nişte lucruri caraghioase şi să le faci să sune atât de încântător.

Râse şi el şi ridicându-se în picioare îi îndepărtă violoncelul.

— Nu ţi-ai dat seama până acum? Keska Lathi este un talent. În timp ce sprijinea instrumentul de un colţ, se întoarse spre ea cu o privire morocănoasă. Realmente, Laurian, tu mă faci să fiu jenant de nesăbuit. Aşa că tu porţi toată vina pentru prostiile pe care le scot din mine. Vrei să-mi controlez vorbirea şi să încerc să fiu mai

conservator?

— Nu, categoric, nu, răspunse ea îndreptându-se spre ieşire cu mâna caldă şi nerăbdătoare în mâna lui. N-am cunoscut niciodată o „Grădină a Raiului”, până să te întâlnesc pe tine şi nu-mi pot permite s-o pierd acum.

Două zile mai târziu George Miller veni s-o viziteze pe Laurian în Tabăra Bryant. În limitele ţinutei lui demne şi a stăpânirii lui de sine, el păru entuziasmat s-o vadă.

— Arătaţi foarte bine doamnă, murmură.

— Şi tu, George, răspunse Laurian. Vizita ta este o surpriză. Sunt încântată că ai venit să ne vizitezi tabăra, doar dacă nu ai altceva în minte.

Ea îl privi întrebătoare.

— Oh, nu. Pur şi simplu simţeam nevoia să ies. Este prea multă linişte în ferma domnului Lathi.

— Îmi imaginez, murmură ea, neputând să se abţină să nu zâmbească. Nu fusese chiar atât de multă linişte cât lipsise George.

— Presupun că dumneavoastră şi domnul Lathi v-aţi rezolvat diferendele? întrebă el.

— Mai mult sau mai puţin. Un surâs rătăcea pe buzele ei.

— Am observat că dispoziţia domnului Lathi s-a schimbat în timpul vacanţei mele, o încercă el. Puteţi să-mi arătaţi şi mie tabăra şi împrejurimile ei, doamnă?

— Desigur, George, dacă vei înceta să-mi mai spui doamnă în loc de Laurian.

El îşi ridică privirea spre ea cu o slabă licărire în

ochi.

— Când voi putea să vă numesc doamna Lathi, voi renunţa la *doamnă.*

— De ce, George, asta sună ca şi cum ai fi un mijlocitor de căsătorii sau un Cupidon.

— Eu, doamnă? protestă el. Într-adevăr!

George păru foarte interesat de tot ce-i arătă Laurian prin şcoală. Apoi ei începură un tur al împrejurimilor.

Drumul pe care porniră era mărginit de arbori înalţi de sequoia şi urma curbura largă a râului tulbure. Parfumul tare al vegetaţiei umede şi al pădurii dimprejur plutea deasupra lor.

— Cum ai devenit asociatul lui Keska, George? întrebă Laurian după ce parcurseră o bucată din drum. Personalităţile voastre par a fi total opuse.

George zâmbi cu nostalgie.

— Când domnul Lathi a venit aici în ţară, eu lucram pentru o agenţie care se ocupa de promovarea tinerilor muzicieni. El venise din Finlanda foarte tânăr, foarte entuziast şi cu mari aspiraţii. La douăzeci şi patru de ani câştigase toate premiile în Scandinavia aşa că şi-a îndreptat privirea către lumea muzicii din Statele Unite.

— Şi restul este istorie, spuse Laurian, zâmbind imaginii unui Keska tânăr.

— El a fost un succes imediat în lumea muzicii clasice. Era ceva foarte palpitant şi euforic pentru el şi s-a aruncat imediat în marea aclamaţiilor cu energie şi pasiune. Entuziasmul i s-a strecurat uşor în raţiune şi el dorea să se autodepăşească, acceptând toate angajamentele oferite.

— Este un executant fantastic, spuse Laurian cu mândrie, întrebându-se din nou de ce abandonase.

— Aşa este. Dar relaţia noastră a survenit pentru că era singur şi avea nostalgia ţării natale, continuă George. L-am luat sub aripa mea protectoare, ca să zic aşa, şi ne-am împrietenit.

Laurian îi zâmbi. George nu era nici prea departe atât de rigid pe cât îi plăcea să arate, realiză ea.

— Mă bucur.

— Apoi, cu câţiva ani în urmă, când am suferit un atac de cord şi nu am mai putut lucra la agenţie, domnul Lathi m-a convins că avea nevoie de mine pentru a mă ocupa de afacerile lui. De fapt, el nu avea nevoie, dar prietenia noastră devenise destul de strânsă. În mod cert pentru mine şi îmi place să cred că şi pentru el. El este ca un fiu pentru mine, fiu pe care nu l-am avut niciodată. Sunt un norocos.

Laurian îi atinse uşor braţul.

— Şi Keska este norocos. El încearcă cu înverşunare să o ascundă, dar este un om foarte bun şi drăguţ, nu-i aşa?

— Într-adevăr, doamnă.

— Îi cunoşti familia? Are părinţi, fraţi sau surori?

George schiţă un zâmbet.

— Domnul Lathi este singurul copil, dar părinţii lui sunt nişte oameni foarte interesanţi. Mama lui a fost la vremea ei o balerină destul de bună, iar tatăl cânta la cornul franţuzesc într-o orchestră. Domnul Lathi şi familia lui sunt foarte iubitori, dar

ei par foarte – uh – schimbători. I-am auzit de câteva ori izbucnind în dispute şocante. Deşi, destul de bizar, totul se aplana în câteva ore, uneori chiar minute.

Laurian râse.

— Nu sunt surprinsă că sunt schimbători, având în vedere personalitatea lui Keska.

— Ţin foarte mult unul la altul.

— Mă bucur, spuse ea, cufundându-se în tăcere. După câteva minute, întrebă şovăitoare. I-ai cunoscut soţia?

George îi aruncă o privire scurtă, pătrunzătoare, apoi îşi aţinti privirea înainte spre drum.

— Da, o cunosc foarte bine.

— Cum este? Este drăguţă?

— Helvi este o finlandeză finuţă, liniştită şi destul de rezervată. Cât despre frumuseţe, eu nu sunt competent în astfel de aprecieri. Am o fotografie a ei, dacă vreţi s-o vedeţi. El îşi scoase portofelul din buzunarul de la şold, îl deschise la o fotografie prinsă sub o copertă de plastic şi i-l întinse lui Laurian.

Privind fotografia de aproape, ea simţi deodată împunsătura geloziei. Fotografia era făcută de un profesionist şi-l reprezenta pe Keska, mult mai tânăr, cu capul înclinat foarte aproape de capul unei femei încântătoare. Ea avea un păr frumos ondulat ce încadra o faţă de o frumuseţe clasică şi nişte ochi mari, albaștri, tiviţi cu gene lungi şi dese.

Dându-i înapoi portofelul lui George, Laurian îşi continuă drumul alături de el, lovind cu piciorul

pietrele şi frunzele din calea ei.

— Keska a iubit-o mult? întrebă în sfârşit.

— Nu pot să vă răspund la această întrebare, doamnă.

— Cum au ajuns la divorţ? Ea l-a părăsit pe el sau el pe ea?

— Nu sunt în măsură să vorbesc despre astfel de lucruri, vă rog să înţelegeţi. George îşi ridică privirea rugătoare spre ea, parcă scuzându-se. Trebuie să aşteptaţi ca domnul Lathi să vă vorbească despre asta atât cât consideră el.

— George, gemu ea dezaprobatoare.

— Va fi de ajuns dacă vă spun că sunt foarte fericit că aţi intrat în viaţa domnului Lathi?

— Cred că da.

El zâmbi şi-i puse mâna pe umăr.

— Trebuie să aveţi răbdare.

— Asta îmi tot spune şi unchiul Jules.

— Ah, unchiul Jules! Aş putea să-l cunosc şi eu pe acest om minunat?

— O să-ţi placă. Sunteţi acelaşi gen, spuse ea conducându-l înapoi spre complex.

El stătea în spatele biroului, cu faţa radiind de fericire ca şi când ar fi pus ceva la cale.

— Ei, draga mea. Ce surpriză că mă vizitezi. Te-am văzut foarte rar în ultimul timp.

— Treburi, treburi, spuse ea vioi. Despre ce aţi discutat ţu şi George Miller?

— Oh, despre muzică, amintiri, tabără, despre tine, statele lumii şi Keska Lathi.

— Despre concert?

— Despre concert doar în trecere.

— Unchiule Jules, nu-l bate la cap pe Keska cu concertul. Te rog.

— Trebuie să fie foarte dificil pentru un om cu firea lui Keska să renunţe la lumea muzicii care este viaţa lui. Trebuie că-i lipsesc mulţumirea recunoaşterii meritelor lui, bucuria expunerii talentului lui în faţa unui auditoriu, vuietul aplauzelor şi uralelor.

— Te previn, unchiule Jules. Nu te amesteca.

— Aaa, aşa. Uneori şi bătrânii sunt nerăbdători. Nouă ne-a mai rămas atât de puţin timp.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândesc la retragerea mea. Presiunea şi nebunia din această tabără au început să mă obosească. Vara asta va fi ultima pentru mine ca director.

— Oh, unchiule Jules, nu poţi să te retragi, strigă Laurian, îndreptându-se în scaun agitată. Nimic nu va mai fi la fel fără tine.

— Voi fi gata oricând, desigur, să dau sfaturi. Dar altcineva va trebui să preia răspunderile. El stătea cu coatele pe birou şi-şi ridică sprâncenele. Pot să contez pe tine că vei prelua conducerea la timpul potrivit?

Laurian ştiuse dintotdeauna că Jules dorea ca ea să preia conducerea taberei.

Ea iubea Tabăra Bryant aproape la fel de mult ca şi el, şi-i datora foarte mult acestui om drag care o ajutase după pierderea lui Andrew.

Dar acum umerii îi căzură brusc, întrebându-se cum se va încadra această schimbare în viaţa ei alături de Keska, care părea că va începe pentru

ea.

— După cum te frământi, presupun că nu eşti pe deplin încântată de oferta mea, şopti Jules.

— Sunt, începu ea cu ezitare. Dar Tabăra Bryant pur şi simplu nu va mai fi aceeaşi fără tine la conducere.

— Te-am instruit foarte bine, draga mea. Poţi să conduci cu multă pricepere.

— Este prea pe neaşteptate. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Laurian se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse şi zâmbi, un zâmbet slab de îngrijorare.

— A fost doar o sugestie, deci nu-ţi face probleme din cauza ei. Apoi, îşi flutură degetele ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de ceva. Apropo, tânăra flautistă soseşte mâine după-amiază, pe aeroportul din San Francisco. Poţi să-ţi faci timp s-o iei?

— Desigur, spuse ea. Mi-ar face plăcere. Poţi conta pe mine.

Dar poate oare unchiul Jules să conteze pe ea? se întreba Laurian în timp ce urca scările spre camera ei.

Tabăra Bryant însemna mult timp, efort şi alergătură. Ai o groază de obligaţii şi în timpul iernii; probleme organizatorice, griji financiare tot timpul, întreţinerea ei.

Laurian stătea în faţa ferestrei ei, privind la elevii exuberanţi ce alergau prin curte, întrebându-se cum va reuşi ea să îmbine munca la Tabăra muzicală Bryant cu dragostea ei pentru Keska, ce abia a înflorit.

Capitolul 9

Laurian stătea lângă Keska în spaţiul de aşteptare al Porţii 83, în terminalul lui United Airlines al aeroportului din San Francisco. *Boeing-ul 747* sosise, parcând atât de aproape de geamul de la etajul al doilea, încât ei se puteau privi în ochi cu piloţii. Când burduful fusese poziţionat pe partea laterală a avionului, ei se deplasară într-un punct de unde puteau observa şuvoiul pasagerilor care debarcau.

— Cum ai spus că o cheamă pe flautistă? întrebă Keska. Şi cum crezi că o s-o recunoaştem?

— O cheamă Patrice Hammond. Are treisprezece ani, părul roşu şi poartă în mâini o cutie pentru flaut. Nu cred că vor fi muţi pasageri care să corespundă acestei descrieri.

Nu erau. Doar una. În lumină, părul ei prinsese culoarea focului, iar aspectul exterior era ireproşabil. Având aproape un metru şi jumătate în înălţime ea avea un trup ce se situa undeva la mijloc între gingăşia şi prospeţimea copilăriei şi feminitatea şi rafinamentul femeii. În mână ţinea o cutie din piele pentru flaut.

Laurian făcu câţiva paşi spre ea.

— Patrice? Sunt Laurian Bryant şi sunt bucuroasă că ai putut să vii. Se îndepărtară de forfota mulţimii, aşezându-se deoparte, pe o latură.

— Ai avut o călătorie plăcută?

Fată îi adresă lui Laurian un zâmbet strălucitor,

puţin timid, şi-i răspunse cu o voce în schimbare, specifică adolescenţilor în creştere.

— Ooo, chiar nu-mi vine să cred că mă aflu aici! Nu am mai călătorit niciodată cu avionul. Aşa că mi-a plăcut. Vreau să spun *cu desăvârşire.* Ea accentuă cuvintele cu emfază.

Excitaţia ei nervoasă şi vioiciunea ei erau contagioase şi Laurian râse forţat.

— Mă bucur, spuse ea şi suntem foarte încântaţi că te afli aici. Nici nu ştii ce mare nevoie avem de un flautist.

Laurian îl prinse pe Keska de braţ.

— Patrice, acesta este Keska Lathi. A venit să ne ţină companie.

Keska îi întinse mâna şi Patrice şi-o puse pe a ei într-a lui.

— Sunt deosebit de încântat să te cunosc, spuse cu accentul lui plăcut şi-i atinse uşor degetele cu buzele.

Patrice îşi trase repede mâna şi se uită la el cu gura căscată. Trupul ei era foarte tensionat, îmbrăcat într-un tricou galben şi o pereche de blugi foarte strâmţi. Deodată două steluţe licăriră în ochii ei mari, căprui-deschis.

— Keska Lathi *violonistul?* exclamă ea.

— Mi-e teamă că da, admise el, ţuguindu-şi buzele.

Privindu-l cu ochii mari, steluţele i se transformară în adoraţie şi genunchii parcă i se înmuiară.

— Dar tocmai *îmi place* un violonist! Vreau să spun, mă dau în vânt după violonişti. Serios. Vreau

să spun *cu desăvârşire.*

— În cazul acesta, spuse Keska zâmbind, o să fii foarte fericită în Tabăra Bryant. Pentru că am o presimţire că vom găsi un violonist pentru tine. Avem violonişti de toate genurile.

— Oh, tu! exclamă Patrice, chicotind jenată, dar cu interes.

Laurian îşi ridică privirea spre Keska, în timp ce ieşeau din sala de aşteptare. Buzele lui erau strânse şi ea realiză că el se lupta să nu râdă. Ea îi făcu un semn cu cotul şi se apropie mai mult de el.

— Oh, tu! Iar ai nasul cu picăţele.

El se întoarse cu spatele exact înainte de a izbucni în râs. Apoi se grăbi s-o ajungă din urmă pe Laurian care păşea pe scările rulante în spatele lui Patrice.

— Săracul Roger, murmură ea. Nu are nicio şansă… vreau să spun cu desăvârşire.

Era aproape şapte seara când ajunseră în Tabăra Bryant. Laurian o instală pe Patrice într-una din locuinţele elevilor, o clădire aşezată aproape de râu de care o despărţeau câţiva arbori de sequoia. Clădirea era goală.

— Toată lumea este la un foc de tabără în seara asta, au o petrecere, îi explică Laurian. Acolo este şi colega ta de cameră, Sandy. Cred că o să-ţi placă. Cântă la oboi, deci veţi merge la ore împreună. Acum, dacă-ţi face plăcere, te voi duce la focul de tabără.

— În ordine, spuse Patrice şi coborâră amândouă scările pentru a se întâlni cu Keska.

Trecând pe lângă locuinţa lui Laurian, auziră

sunetul unei viori.

— Ăsta-i Roger, spuse Keska, oprindu-le. De ce nu este şi el la petrecere?

— Roger? întrebă Patrice, întorcându-se cu interes spre locul de unde venea sunetul.

— Da. Roger, îi sări Keska în ajutor. Un violonist. În vârstă de paisprezece ani, înţelegător, arătos şi foarte talentat.

— Keska! şopti Laurian înghiontindu-l cu cotul. Săracul Roger.

Steluţele începură din nou să strălucească în ochii lui Patrice în timp ce stătea şi privea fix în direcţia clădirii, ciulindu-şi urechile pentru a auzi muzica înflăcărată a băiatului.

— De ce nu mergem să vedem ce face acolo de unul singur tânărul violonist? întrebă Keska, ignorând-o pe Laurian care-şi dădea ochii peste cap.

Când intrară în imensa sală de repetiţii, Roger tocmai executa una din compoziţiile lui proprii, rebele şi chinuitoare. Părul lui castaniu era o claie de bucle ciufulite.

Purta o pereche de pantaloni scurţi şifonaţi şi o pereche de tenişi lăbărţaţi. Cămaşa îi era scoasă afară din pantaloni, punând în evidenţă trupul tânăr şi subțirel. Când fu întrerupt îşi lăsă în jos vioara şi o expresie meditativă şi supărată îi întunecă faţa.

Câteva minute, Patrice, se uită la băiatul neîndemânatic şi o schimbare uşoară se petrecu în trupul ei, cuprinzând-o o dulce moleşeală.

Înaintând, ea privea pierdută figura

temperamentală a lui Roger, când fata cu capul roşu se opri la câţiva metri în faţa lui, privindu-l cu ochi scânteietori.

Laurian stătea în spatele fetei.

— Roger, ea este Patrice Hammond, noua noastră flautistă. Tocmai a sosit.

— Prietenii mei *deosebiţi* îmi spun Patty, interveni fata cu o voce satinată, fluturându-şi genele în sus şi în jos.

Roger îi aruncă lui Keska o privire rugătoare. Deschise gura dar nu scoase niciun cuvânt.

— Ce interpretai? îl întrebă Patrice-Patty. N-am mai auzit-o niciodată, dar mi-a plăcut. Vreau să spun *forţa* ei. M-a zăpăcit. Întinse mâna şi-i atinse reverenţios vioara cu vârful degetului. Îmi *plac* violoniştii.

Ochii lui Roger erau complet inexpresivi, iar mărul lui Adam i se plimba în sus şi în jos în timp ce înghiţea în sec. Cu un efort considerabil el reuşi să articuleze.

— A fost… doar o compoziţie de-a mea.

Patty simţi că se sufocă, sclipirile astrale din ochii ei apărând şi dispărând în timp ce-şi flutura genele.

— Tu ai *compus-o.* Dar este *extraordinară.*

Ca prin farmec, ochii lui Roger reveniră la viaţă, difuzând lumini albăstrui. Trupul părea că i se lungeşte, aşa că el se înălţă cu cel puţin cinci centimetri peste fata care se uita uimită la el, cu ochii extaziaţi.

— Oh, bine, spuse cu vocea lui în schimbare. N-a fost nimic, doar ceva ce am aşternut eu pe hârtie.

— A fost cu desăvârşire minunată. Patty se aplecă înainte privindu-l drept în faţă. Oh! Îţi creşte *mustaţa!* Ador mustăţile.

Luminile albăstrui din ochii lui îi scăldau faţa lui Patty, în timp ce el, năucit, îşi plimba limba cercetător peste buza de sus.

Privind pe furiş, Laurian nu putu să sesizeze decât o umbră vagă deasupra buzei lui Roger. Dar era evident că el nu sesizase asta înainte.

Când îşi ridică privirea spre Keska, ea putu să vadă cum nările ei erau din nou pătate în alb şi roşu. El îşi ţinea mâna peste gură şi de fiecare dată când îl pufnea râsul, pe obraji îi apăreau cute adânci.

— Sadicule! şuieră ea.

Apoi, Keska spuse cu voce tare:

— Roger, noi eram în drum, o conduceam pe Patty la focul de tabără pentru a-i cunoaşte şi pe ceilalţi. Vrei să vii şi tu?

El dădu afirmativ din cap cu hotărâre, îşi puse vioara în cutie lovind-o uşor în semn de recunoştinţă şi afecţiune şi-şi îndreptă privirea spre Patty. Ridicând apoi din umeri spre Keska şi Laurian, spuse plin de încredere.

— Voi nu aveţi de ce să mai veniţi. Găsim şi singuri drumul.

Apoi se îndreptă spre adorata fată cu păr roşu. Deschizând uşa larg, cu ostentativă vitejie, el murmură în timp ce ieşea.

— Roger Oliver va avea grijă de tine… drăguţă Patty. Apoi închise rapid uşa între ei şi adulţi.

Laurian stătea cu mâinile încrucişate pe piept,

încruntându-se furioasă la Keska care se prăbuşi pe un scaun şi izbucni în râs.

— I-ai făcut un lucru oribil bietului băiat! spuse ea când el păru că şi-a recăpătat cât de cât controlul.

— Drăguţa Patty este exact ceea ce îi trebuie lui Roger. Ai să vezi. Temperamentul şi personalitatea lui Roger se vor stabiliza după ce ea îşi va flutura genele de câteva ori în faţa lui, spuse izbucnind din nou în râs.

— Fata asta îl va juca exact pe degetul mic. Ar trebui să-ţi fie ruşine în loc să stai şi să râzi ca un prost. Cum ai putut să faci aşa ceva când Roger se uită la tine ca la un tată? L-ai auzit ce-a spus? Ai putea chiar să-i urmezi exemplul. Ea rosti cu indignare: Roger Oliver va avea grijă de drăguţa Patty! Bunule Dumnezeu!

Keska inspiră lung şi adânc pentru a pune capăt amuzamentului şi-şi şterse ochii cu dosul palmelor.

— Şi eu sunt la fel de bombastic şi afectat de ea?

Acum, Laurian fu cea care izbucni în râs.

— Cu desăvârşire bombastic şi afectat, răspunse ea, ochii negri strălucindu-i. Vreau să spun, mă dau în vânt, îmi place… cu desăvârşire.

— La fel ca… *cu desăvârşire?* întrebă el cu accentul lui muzical, rânjind şi întinzând mâna după ea.

Laurian se aşează pe genunchii lui Keska, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui. Ochii lui prinseseră culoarea argintului viu când îşi atinse uşor buzele de ale ei.

— Vrei să mergem la focul de tabără? o întrebă el încet. Cred că toată lumea este acolo, nu aud pe nimeni în clădirea asta. Cred că este posibil s-o avem toată numai pentru noi.

Ea îşi ciuli urechile şi ascultă cu atenţie.

— Cred că ai dreptate. Şi mai cred că mă pot lipsi de petrecere fără nicio remuşcare. Am o idee mai bună. Există o sticlă de vin din mure negre în camera mea. Are un buchet minunat, ca şi cum l-ai fi făcut tu. Vrei să urcăm şi să gustăm din el?

Mâinile lui erau ocupate cu agrafa din părul ei strâns în vârful capului.

— Keska Lathi este întotdeauna amator de vin din mure, şopti el în timp ce părul răsucit în coadă căzu pe umărul ei. El îl desfăşură şi i-l întinse într-un voal negru peste piept. Luând o şuviţă între degete, o sărută şi şi-o puse deasupra buzei de sus. Ai fi înnebunită dacă mi-aş lăsa mustaţă?

Laurian râse şi scutură din cap, trăgându-şi părul din mâna lui. Ea îşi plimbă buzele pe gura lui, dintr-o parte într-alta, apoi îi sărută pe rând ochii, închişi, şoptindu-i la ureche.

— Ţi-ar lua prea mult timp până să-ţi crească mustaţa. Eu sunt înnebunită deja şi nu mai vreau să aştept.

Keska îşi îngropă faţa în masa de păr mătăsos şi parfumat. Buzele lui se plimbau pe gâtul ei, iar mâinile îi dezmierdau formele rotunde şi tari ale sânilor, presându-le prin bluză. Apoi, înfiorat, el se ridică, o îmbrăţişă şi o lipi de trupul lui.

— Hai să vedem ce este cu vinul din mure negre, scumpa mea Laurian.

Sărutându-se la fiecare pas, le trebui mult timp pentru a străbate casa pustie şi a urca scările până în camera ei unde înaintară încuind ușa după ei.

Mobila era acoperită cu huse din creton, iar o aplică aprinsă într-un colţ difuza o lumină slabă pe feţele lor nerăbdătoare. Un pat mare din alamă, acoperit cu o cuvertură, bleu, stătea în aşteptare.

Keska o luă în braţe pe Laurian, îi prinse buzele şi puse stăpânire pe ele. El explora teritoriul familiar de acum al gurii ei cu fineţea unui iubit care îi cunoaşte intimităţile şi ştie exact cum să-şi satisfacă femeia.

Poftele ei trupeşti explodară brusc când ea se lipi strâns de trupul lui şi simţi tensiunea musculară şi forma zveltă a masculinităţii. Mirosul slab de lavandă din camera ei îşi pierduse din valoare în faţa parfumului delicios şi irezistibil de tei şi mosc al lui Keska.

Sfârcurile lui Laurian se întăriră şi se treziră brusc la viaţă la atingerile şi dezmierdările lui; buzele îi erau moi şi tremurânde. O disperată pasiune se instală în pântecul ei; mişcarea mâinilor lui făcea ca aceasta să devină dureroasă şi presantă.

Când ea îi scoase jacheta sport şi-şi trecu mâinile pe formele tari şi netede ale spatelui şi umerilor lui laţi, muşchii şi oasele trupului ei părură că se pulverizează într-o dorinţă puternică.

— Mai vrei să bei vin? întrebă Keska respirând cu greutate. Degetele lui erau ocupate cu îmbrăcămintea ei. Când îi ridică bluza din dantelă

albă şi moale pentru a i-o scoate, el se aplecă, şi-şi plimbă uşor limba pe pielea fină dintre sânii ei.

— Ce vin? gemu Laurian în timp ce el îi deschidea fermoarul şi-i trăgea în jos fusta peste mătasea fină a bikinilor.

Lumina slabă din cameră avea reflexe aurii pe pielea lui bronzată. Părul castaniu cârlionţat forma un Y pe pieptul lui, întinzându-se de la un sfârc la celălalt, codiţa Y-ului pierzându-se în pantaloni. Îngropându-şi faţa în acest păr amăgitor ea îşi coborî mâna şi-i descheie pantalonii.

După ce el şi-i dădu jos, şi-şi scoase pantofii, ea îi mângâie cu pasiune mult râvnita captură de la baza Y-ului.

— Ah, scumpa mea Laurian, gemu Keska în părul ei negru şi bogat când mâinile ei îl cuprinseră şi-l dezmierdară. Buzele lui se mişcau cu frenezie pe pleoapele ei, în jos, pe gâtul ei, în timp ce mâinile lui febrile îi dădeau jos bikinii. Îngenunche apoi în faţa ei, şi o gustă centimetru cu centimetru cu limba lui lacomă şi cercetătoare.

El se ridică în picioare, o prinse de braţe şi o întinse pe pat. Îşi lăsă încet corpul în jos pentru a-l acoperi pe al ei, şi începu să se mişte, folosind fiecare muşchi, fiecare rotunjime, fiecare porţiune a trupului lui pentru a mângâia şi a stimula.

— Iubește-mă, scumpa mea, Laurian a mea, şopti el răsuflând greu pe gâtul ei.

Laurian îl primi în trupul ei strângându-l puternic cu braţele. Ea îl conduse spre o pasiune disperată care se uni cu a ei, amândoi mişcându-

se într-un ritm perfect până când atinseră punctul culminant, un sfârşit tumultos şi exaltat ce-i purtă către extaz, ca o simfonie.

Când furia delicioasă pieri, Keska se ridică şi o luă pe Laurian în braţele lui calde şi umede. Îngropându-şi faţa în mantia de păr întinsă pe pernă, o strânse atât de tare ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut să dispară de lângă el, ca şi cum ea ar fi fost un vis pe care el n-ar fi putut să-l păstreze. Cuvintele lui calde şi dezmierdătoare în limba finlandeză îi mângâiau gâtul şi umerii.

Ea nu avea nevoie să-l întrebe semnificaţia acelor cuvinte şi răspundea ca un ecou în limba engleză.

— Şi eu te iubesc, dragul meu; Keska al meu. Atât de mult, foarte mult.

El se întinse lângă ea şi tăcu pentru un moment, atunci ea simţi cum un spasm de râs trecu prin pieptul şi stomacul lui.

— Cu desăvârşire? întrebă el. Îl iubeşti pe Keska Lathi cu desăvârşire?

— Mă dau în vânt după el.

— Atunci cred că ar fi mai bine să bem un pahar cu vin pentru a sărbători.

— Nu este vin din mure, spuse ea. Este un vin bun Napa Valley ros.

Obrajii i se încreţiră când zâmbi.

— Trebuie să recunosc că m-am liniştit. Poate că vinul ăsta îi va aduce mai mult noroc lui Keska decât vinul din mure negre.

Laurian râse şi se ridică. Părul lung o acoperea până la talie ţinând loc halatului, în timp ce se

deplasa spre micul ei frigider de unde scoase sticla cu vin.
Turnă din lichidul roz în două pahare cu picior apoi se întoarse în pat şi se aşează lângă Keska.

Stăteau unul lângă altul, sprijiniţi de tăblia patului, goi şi fericiţi, sorbind din vin şi împărţindu-şi sărutări.

Laurian se uita la faţa lui Keska, niciodată mai fascinantă ca acum, cu expresia ei vioaie şi sprâncenele arcuite artistic.

Griul ochilor lui ieşea în evidenţă în mod emoţionant, datorită genelor negre cu care erau tiviţi. Ea îi atinse uşor curba fină a buzelor.

Apoi, ea îşi îndreptă privirea gânditoare spre degetele fine şi bronzate ale violonistului, strânse în jurul paharului lui şi-l întrebă cu curiozitate şi interes:

— Încă mai eşti fericit fiind doar un simplu fermier, Keska?

Ochii lui se întunecară iar cutele fine de pe frunte se adânciră. El nu răspunse câteva secunde, iar când o făcu se eschivă.

— Îmbrăţişează-mă, scumpa mea Laurian. Nu pune întrebări complicate într-un moment atât de plăcut ca acesta… îmbrăţişează-l pe Keska Lathi.

Punându-şi paharul pe noptieră, Laurian îl cuprinse cu amândouă braţele şi-şi sprijini faţa pe umărul lui puternic. Câteva momente nu scoaseră nicio vorbă, apoi ea îi şopti la ureche.

— N-am mai văzut mărul nostru de câteva zile, *Kes*ka. Îi merge bine? Creşte şi se maturizează dragostea noastră? era întrebarea ei sinceră.

— Este cel mai frumos măr. Trebuie să vii să vezi cum i s-a schimbat culoarea. Curând va fi copt, răspunse el zâmbindu-i cu blândeţe. Îşi plimbă apoi degetele prin părul ei bogat, îi mângâie şi i-l întinse peste piept.

Laurian îi prinse mâna şi-şi împleti degetele cu ale lui.

— Dacă dragostea noastră se maturizează, atunci poţi să-mi spui dacă îţi lipsesc interpretările la vioară în concerte, Keska. Te iubesc şi mă preocupă persoana ta. Nu trebuie să-ţi ascunzi sentimentele de mine.

El îşi coborî privirea în ochii ei negri, pătrunzători.

— Îmi lipsesc interpretările la vioară în concerte foarte, foarte mult, Laurian a mea, spuse cu o voce epuizată. Când nu interpretez, mă simt pierdut într-o lume străină. E ca şi cum o parte din mine ar fi moartă.

Strângându-şi braţele şi mai tare în jurul lui, ea îi şopti:

— Dacă simţi aşa, atunci de ce nu cedezi, Keska? Ajută-mă să înţeleg.

— Ţi-am mai spus că trebuia să învăţ să mă cunosc. Devenisem un singuratic, izolat în lumea mea, a viorii şi a muzicii, a concertelor care nu se mai terminau niciodată.

— Ţi-ai găsit fericirea şi împlinirea în livada ta cu meri? întrebă ea pe un ton de îndoială.

— Te-am găsit pe tine, scumpa mea, draga mea Laurian. Îşi ridică mâna spre buzele ei.

— Eu îţi sunt de ajuns, Keska?

— Tu eşti totul, iubirea mea.

Mâna lui era uşoară când îi dezmierda faţa cu părul. Dar sufletul îi era greu şi neliniştit.

Joia următoare, după-amiaza, Keska şi Laurian stăteau în sala de concerte a taberei, urmărindu-i pe elevii din orchestră, aşezaţi pe locurile lor, pregătindu-se pentru repetiţie. Unchiul Jules stătea în spatele podiumului ca un spiriduş, bătând cu bastonul în podea, încercând să facă linişte.

Când grupul gălăgios începu să se liniştească, Laurian se aplecă spre Keska.

— Mă întreb dacă drăguţa de Patty ştie să cânte la flaut? Mi se pare imposibil ca un artist talentat să se ascundă în spatele unei măşti atât de frivole.

El zâmbi.

— Mă îndoiesc că are vreo importanţă dacă ştie să cânte sau nu. Ea poate să susţină orchestra doar prin simpla fluturare a genelor.

— Şovinule! şuieră Laurian.

— Uită-te la Roger, spuse Keska, în loc de a-i da vreo explicaţie şi-i făcu semn spre podium.

— Bunule Dumnezeu, exclamă ea, şi-a pieptănat părul. Şi are o figură chiar plăcută.

— Un miracol, nu?

— Da, un miracol.

Nemulţumiţi, elevii deveniră atenţi și-și luară instrumentele. Bastonul lui Jules rămăsese câteva secunde suspendat în aer, apoi coborî brusc în semn de începere. Primele acorduri din Toamna-Allegro din *Anotimpurile* de Vivaldi răsunară în

sala mare şi goală. Fiecare elev îşi executa partea lui într-un ritm corect.

Pe măsură ce secvenţele se derulau, Keska devenea tot mai neliniştit. Îşi încrucişă picioarele, apoi le desfăcu şi le întinse în faţă.

Îşi încrucişă mâinile pe piept, apoi şi le împreună la ceafă. Se ridică în scaun prăbuşindu-se apoi la loc. În final el îşi aşeză mâinile în poală, privindu-și morocănos degetele împreunate.

Laurian îl urmărea contrariată. El părea nemulţumit de evoluţia orchestrei, dar pentru urechea ei suna chiar foarte bine. Deşi era sigură că el nu va fi de acord cu ea, spuse:

— Flautul lui Patty sună aproape eteric, nu-i aşa?

Dar răspunsul afirmativ dat de Keska cu capul, ea îl puse pe seama zăpăcelii lui, aşa că se lăsă din nou pe spate, ascultând cu şi mai mare atenţie, încercând să realizeze ce anume în sunetul orchestrei îl deranja.

Repetiţia luă sfârşit şi ei îi urmăreau pe elevi părăsind sala de concerte. După ce ieşiră toţi, Laurian se întoarse spre Keska.

— Ce părere ai despre orchestră acum? Merge bine? Mie mi s-a părut că sună aproape perfect.

Keska se ridică drept în scaun.

— Sunt excelenţi. Într-adevăr, foarte buni. Ar putea să susţină concertul şi mâine dacă va fi nevoie.

Laurian deschise gura pentru a-i răspunde, apoi o închise gânditoare. Îl privi cu coada ochiului. Deci concertul în sine a fost acela care l-a

deranjat. Ar fi posibil oare ca el să intre într-un moment de criză în procesul de autoevaluare? se întrebă ea cu simpatie.

— Hai la mine la fermă, o invită Keska, după câteva momente de linişte. Vocea lui era puţin tensionată. Vino să vezi ce culoare minunată are mărul nostru.

Se plimbau prin livadă, pe sub crengile încărcate cu mere. Acum, când iunie era pe sfârşite, fructele prinseseră o culoare aurie deschisă, străbătută de fâşii purpurii, fine, semn distinctiv al soiului Gravenstein.

Câteva mere căzuseră sub copaci, părând nişte bijuterii pe solul uscat. Albinele şi musculiţele de fructe roiau în jurul lor. Pământul şi aerul răspândeau un miros de vară fierbinte şi îmbelşugată.

Albia râului era aproape uscată, doar câteva firicele de apă susurau printre pietre.

Privindu-l Laurian deveni melancolică şi neliniştită.

Ea şi Keska stăteau sub copacul lor. El aplecă creanga cu mărul, mărul lor, şi-l atinse cu mâna.

— Vezi, este mult mai mare decât celelalte. E într-un loc privilegiat şi înfloreşte.

Melancolia lui Laurian dispăru în timp ce stătea înconjurată de braţele lui, admirând mărul, simbol al dragostei lor. Galbenul lui era mult mai intens şi mai strălucitor decât al celorlalte fructe, şi dungile mult mai roşii. El atingea de fapt perfecţiunea.

— Priveşte aceste două dunguliţe, spuse ea, atingându-le cu degetul. Au crescut una în jurul

celeilalte ca şi cum ar fi îmbrăţişate.

— Normal, spuse Keska, părând foarte încântat. Cine s-ar fi aşteptat la altceva? Mărul nostru este unic.

— Tu eşti unic, spuse Laurian zâmbind cu afecţiune. Ce vei face cu acest măr minunat când se va coace? Sper că nu va merge în piaţă cu celelalte. Urăsc ideea ca cineva să-şi facă suc din mărul *nostru.* Ea zâmbi privind în sus la el, tachinându-l.

— Nu vorbi cu păcat! exclamă Keska. Sigur că nu. Cred că-l voi turna în bronz şi-l voi păstra pentru totdeauna ca pe o amintire a acestei veri de neuitat şi a dragostei noastre.

El o sărută uşor pe ceafă, apoi se îndepărtă de ea şi dădu drumul crengii.

Laurian privi în sus la mărul care se legăna în codiţa lui, chiar deasupra capului ei. Ea încercă să treacă peste faptul că Keska vorbise despre dragostea lor la trecut.

Se plimbau prin livadă fără vreo destinaţie anume.

După un timp, Laurian îşi ridică privirea spre Keska.

— Ai iubit-o mult pe soţia ta? Ea trebuia să ştie ce s-a întâmplat pentru a putea înţelege motivele care l-au determinat să aleagă viaţa simplă de la ţară.

— Helvi? spuse cu voce gravă, ochii strălucindu-i. Dacă am iubit-o? El merse în tăcere câteva minute, cu privirea aţintită în pământ. Trebuia să fi avut grijă de ea. Este o femeie frumoasă şi

tandră. Am văzut-o când am fost în Finlanda. S-a căsătorit, aşa că acum suntem prieteni. Dar, dacă am iubit-o? El ridică din umeri în loc de răspuns.

Laurian se uită la el. Părea atât de tulburat, că se înfioră. Poate că încă o mai dorea pe Helvi.

— Îmi pare rău. Nu este treaba mea şi n-ar fi trebuit să-ţi pun o astfel de întrebare.

Keska se opri şi o privi intens.

— Sigur că este treaba ta. Tu trebuie să ştii ce fel de om este Keska Lathi. Vocea îi deveni şi mai gravă din cauza emoţiei.

Prinzând-o de mână începură să se plimbe din nou printre copacii plini de fructe.

— Când am intrat în lumea muzicii, ca solist la vioară, nu mai aveam timp de astfel de lucruri ca dragoste; apropiere sau prietenii. Călătoream când ici când colo, dăruindu-mă lumii care mă admira şi care dorea să-şi asculte muzica.

El făcu o pauză şi o privi cu atenţie pentru a se asigura că îl înţelegea.

— Poate că era obositor, dar era foarte excitant. Mă bucuram şi eram foarte mulţumit de viaţa mea artistică.

Laurian dădu afirmativ din cap, strângându-i uşor mâna.

— Înţeleg cum este. Am fost şi eu aplaudată o dată sau de două ori în viaţa mea.

— Succesul meu era euforic, dar mă simţeam singur chiar şi atunci când publicul mă aplauda şi mă aclama.

— Aşa că te-ai căsătorit cu Helvi?

— M-am căsătorit cu Helvi. Am întâlnit-o într-o

vacanţă în Finlanda. Este o persoană încântătoare, care ar putea să fie o soţie bună pentru orice bărbat. Ridică din nou din umeri. Dar nu ştie nimic despre lumea muzicii. I-a fost greu să înţeleagă călătoriile mele prin lume pentru a dărui muzică. Helvi dorea să fie o soţie bună, dar eu n-am fost lângă ea ca s-o ajut.

— Tu erai sigurul lucru care o interesa?

— Am despărţit-o de casă, de familie, de prieteni ca s-o aduc în Statele Unite. Apoi am lăsat-o singură, eu călătorind doar cu vioara mea. Ocazional, aveam o zi, uneori chiar o săptămână liberă şi veneam acasă la ea.

Keska merse în linişte alături de ea, câteva momente, lovind cu piciorul bulgării uscaţi de pământ din calea lui.

— Eram foarte reţinuţi, eu şi Helvi. Am trecut prin toate fazele căsătoriei. Am avut chiar şi un copil. Cu vocea tremurândă, el continuă: O fetiţă, care exista în mintea mea numai între concerte.

Laurian îl opri şi-l cuprinse cu braţele.

Keska privi în jos în ochii ei.

— Nu am fost prezent la naşterea copilului nostru – aveam concert la Chicago. Nu am fost prezent la moartea ei – concertam la New York.

— Îmi pare atât de rău, Keska.

El părea că nu aude.

— După ce am pierdut copilul, nu am putut să fiu cu Helvi pentru că aveam angajamente. Aşa că, ea a divorţat şi a plecat în Finlanda.

Laurian îl strânse şi mai tare cu braţele iar el îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor.

— De ce am renunţat la concerte? Am renunţat ca să caut să aflu ce-mi lipseşte… de ce am lăsat să se întâmple aşa ceva.

— Crede-mă, Keska. Nu-ţi lipseşte nimic. Eşti un om minunat, iubitor, sensibil. Mă întreb dacă lipsa ta de înţelegere are vreo legătură cu căsnicia ta.

Ea îl privi în ochii lui tulburi şi-l întrebă şoptit:

— Chiar ţi-ai pus în gând să te autodepăşeşti, Keska?

— Poate, răspunse încet. Dar mai mult vreau să arunc o privire introspectivă în sufletul meu. M-ai întrebat dacă am iubit-o pe Helvi? Să mă ajute Dumnezeu, nu ştiu. Nici măcar n-am cunoscut-o… nu ştiu cum este în interiorul ei, ca persoană, care sunt speranţele şi visele ei. Toate astea le-am lăsat să-mi scape din cauza preocupării mele pentru vioară.

Laurian îl lipi cu disperare de trupul ei, lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Oh, iubitul meu, spuse, şi se înecă, nemaiputând să continue. Existau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să şi le spună, însă nu era momentul. Dar cel puţin se crease un început.

Suspinând uşor, Keska o înconjură cu braţele şi o strânse atât de tare încât ea simţi că i se taie respiraţia. Apoi îşi îngropă faţa în umărul ei.

— Iată de ce Keska Lathi a ajuns un fermier. Aşa că sunt liber să te iubesc, draga mea Laurian. Niciodată, dar niciodată, nu te voi obliga să fii soţia unui violonist celebru. Dacă mă voi apuca vreodată din nou de vioară, îţi voi reda libertatea.

— Oh, nu, nu poţi face asta.

El îşi ridică brusc capul şi-i puse un deget de buze pentru a o opri.

— Tu nu ştii ce vorbeşti.

Ţinându-l strâns, Laurian îşi ridică privirea spre merele colorate în auriu şi roşu deasupra capetelor lor. În sufletul ei, Laurian ştia că această viaţă simplă şi liniştită nu era suficientă pentru a-l păstra pe Keska Lathi pentru totdeauna. Şi când va veni timpul, Keska va trebui să înţeleagă mai bine ce anume cerea ea de la o căsătorie.

Capitolul 10

A doua zi la ora şapte Laurian îl întâlni pe Keska în sala de repetiţii, lucru devenit deja obişnuinţă pentru ei. Ei începeau întotdeauna repetiţia ca un duet nostalgic de îndrăgostiţi. Asta o făcea pe ea să se simtă bine, să-şi aprecieze talentul şi să-şi întărească personalitatea.

A-l acompania pe Keska cu violoncelul ei devenise pentru Laurian o experienţă emoţionantă. Ştia că şi el simţea la fel. Era un interludiu zilnic ce-i apropia tot mai mult unul de celălalt.

Dar în acea dimineaţă situaţia era puţin mai specială, nervozitatea care începuse să-l cuprindă pe Keska era mai evidentă ca de obicei.

După ce execută o notă falsă sări în sus ca ars şi îşi trânti dezgustat vioara şi arcuşul pe masă. Faţa îi era roşie şi părea foarte iritat. Îşi lovi cu piciorul scaunul care se rostogoli pe podea.

Respirând agitat, trupul părea că nu-i mai

începe în bluza tricotată şi mai lovi o dată cu putere nefericitul scaun.

Speriată de izbucnirea lui, Laurian îl privi uimită. Îşi împinse violoncelul înainte şi se sprijini de el.

— Te simţi mai bine acum? întrebă ea.

— Nu, nu mă simt mai bine, răspunse el supus, ridicând scaunul cu picioarele. Apoi se aşează pe el şi-şi luă vioara.

— Ce se întâmplă, Keska? întrebă ea. Ce te nemulţumeşte?

El oftă adânc, apoi îi zâmbi.

— Nimic nu mă nemulţumeşte. Ridicând arcuşul, el reîncepu melodia de la nota executată greşit.

Laurian îşi aranjă violoncelul şi intră uşor în duet. După ce terminară compoziţia, Keska continuă să exerseze singur. Vioara lui transmitea o emoţie care era foarte aproape de o profundă disperare. Muzica o învălui pe Laurian cu o înflăcărare sfâşietoare ce părea să-i smulgă lacrimi din adâncul fiinţei ei, din suflet. Ea îi studie faţa şi citi pe ea frământările lui interioare.

Mai târziu, în acea după-amiază, după ce orele luară sfârşit, Keska o conduse cu maşina spre livadă. Nervozitatea îi sporise şi el conducea absent maşina cu viteză mare pe drumul îngust şi întortocheat al taberei.

Laurian răsuflă uşurată când el parcă în faţa casei.

— Eşti într-o dispoziţie excelentă, Keska, spuse ea. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine?

El ridică din umeri şi o ajută să coboare din

maşină, apoi îi zâmbi, scuzându-se.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, scumpa mea Laurian. Vine toamna. Probabil schimbarea sezonului i-a dereglat lui Keska Lathi ceasurile interioare.

— Ceasuri interioare! Pe cine crezi tu că păcăleşti, întrebă ea, pe jumătate ieşită din maşină. El o prinse de mână conducând-o spre livadă. Subiectul fusese abandonat căci după cum văzuse ea, îi era foarte greu să discute despre problemele lui.

Fructele mature, înghesuite pe ramurile copacilor se legănau în adierea uşoară a vântului. Din când în când câte un măr copt cădea pe pământ, făcând frunzele să foşnească.

Atmosfera era încărcată, aerul fierbinte al verii uscate californiene avea un miros de praf ce plutea apăsător peste livadă. Laurian şi Keska se plimbau printre copaci, pe sub baldachinul format din frunzele lor.

— Nu sunt aproape gata de cules? întrebă Laurian studiind merele căzute.

Keska se opri şi-şi ridică privirea spre crengile încărcate, ridicând din sprâncene.

— Da sunt, spuse iritat, tonul său sunând aproape ca o provocare.

— Îmi pare rău că am întrebat, spuse Laurian, strâmbând din nas.

El o prinse cu mâna pe după gât şi-i apropie obrazul de el.

— Tu trebuie să-l ierţi pe Keska Lathi. Nu sunt într-o dispoziţie chiar potrivită pentru o femeie

atât de drăgălaşă.

— Aş vrea să ştiu cum să te ajut, oricare ar fi problema care te frământă, spuse ea uşor, înconjurându-i talia cu mâinile.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Keska Lathi trebuie să-şi rezolve singur problema, spuse, atingându-i cu buzele pielea fină a frunţii.

— Aş dori să încerc.

— Tu eşti problema, scumpa mea Laurian.

— Eu nu vreau să fiu, dragul meu.

— Ăsta este exact motivul pentru care eşti o problemă. Tu eşti mult prea bună pentru mine. Keska râse, punând capăt discuţiei şi o prinse de mână pentru a-şi continua plimbarea printre copaci.

— Nu-ţi lipseşte Finlanda? întrebă ea încet, sperând să-l încurajeze şi să-l determine să discute despre grijile lui. Povesteşte-mi despre ţara ta natală.

El îşi ridică privirea spre peticele de cer albastru ce se întrezăreau printre ramuri.

— Finlanda este o ţară aspră şi foarte frumoasă care-mi produce multe amintiri nostalgice. Este întinsă şi acoperită cu păduri, lacuri şi râuri. Zâmbi. Mi-ar plăcea ca într-o zi să-ţi arăt şi ţie Finlanda, Laurian.

— Şi mie mi-ar plăcea.

— În Finlanda trebuie să munceşti din greu pentru a-ţi câştiga existenţa, de aceea noi finlandezii suntem atât de încăpăţânaţi şi egoişti. Ridică privirea spre Laurian. Uneori îmi este dor de părinţi şi de vechii mei prieteni pe care i-am

lăsat acolo.

Ajungând la capătul livezii, se aşezară sub ultimul măr dintr-un şir, privind vârful dealului scăldat în lumina soarelui şi tufele de mure pline de fructe purpurii.

Laurian se întoarse spre Keska.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci în Finlanda?

— Sigur că nu, spuse, dând cu piciorul într-un măr căzut. Asta este ţara mea acum, Statele Unite. Sunt un cetăţean naturalizat. California este acum statul meu. El îşi îndreptă privirea spre livadă cu o expresie neliniştită. Asta este ferma mea. Sunt fericit aici, încheie Keska sfidător.

Întâlnindu-i ochii gri, Laurian spuse:

— Atunci, dacă eşti atât de fericit, ce se întâmplă cu tine? Te comporţi de parcă unul din ceasurile tale interioare ar avea arcul prea strâns.

Keska tăcu, scrutând încruntat depărtarea. Ea intui explozia cu mult înainte de declanşare. Nările lui fremătau şi se albiră. Sprâncenele i se lăsară în jos. Faţa îi era trandafirie apoi deveni roşie ca focul. Trupul i se tensionă, pieptul i se umflă şi toţi muşchii i se contractară.

Brusc, el trase adânc aer în piept şi izbucni.

— *Dar sunt atât de plictisit!* Ecoul cuvântului *plictisit* se rostogoli peste dealuri, revenind apoi obsedant, – *lictisit… lictisit… lictisit.* Apoi, cu un gest teatral, Keska îşi azvârli mâinile înainte pentru a demonstra pe deplin cât de mare era plictiseala lui.

În gestul lui, Keska lovi puternic copacul,

zdruncinându-l. Laurian îşi acoperi capul cu mâinile. Merele cădeau ca o ploaie peste ei, lovindu-se de pământ cu zgomote înăbuşite.

Când spectacolul luă sfârşit, Laurian aruncă cu grijă o privire pe sub mâini şi strigă speriată.

— Keska! Eşti rănit!

Faţa lui era o mască de durere, în timp ce stătea aplecat, ţinându-şi încheietura mâinii drepte, mâna cu care îşi ţinea arcuşul, strâns lipită de piept.

— Ah, Dumnezeule, Keska, spuse Laurian tulburată, repezindu-se la el. Nu ţi-ai rupt încheietura, nu-i aşa?

Cu blândeţe, ea îi dădu la o parte mâna stângă şi îi cercetă mâna rănită. Articulaţiile de la degete erau jupuite şi sângerau. Dar, cea mai îngrijorătoare era pata roşie de la încheietură care începuse să se umfle.

— Te doare tare? întrebă ea văzându-i expresia feţei.

— Nu aşa de tare, răspunse Keska bravând. El îşi ridică mâna şi îşi muşcă degetele din articulaţii în sus şi în jos. Nu cred să fie vreun os fracturat.

— Pentru Dumnezeu, nu te mişca! exclamă ea. Nu trebuie să-ţi mişti niciun muşchi până când nu-ţi faci o radiografie şi nu o vede un doctor.

Gândul pe care ea îl avea în minte se putea citi şi pe faţa lui Keska – cât de vulnerabil era un muzician, întreaga lui viaţă profesională depindea de supleţea şi flexibilitatea mâinilor şi a articulaţiilor. Ochii îi erau tulburi şi întunecaţi în timp ce îşi privea încheietura rănită.

Cu foarte mare grijă, Laurian îi îndoi braţul stâng şi îi sprijini încheietura mâinii drepte de el, presându-i amândouă braţele cu putere pe piept astfel încât mâna bolnavă să stea nemişcată.

— Ţine-le aşa, ordonă ea. Să nu le mişti. Hai să ne întoarcem acasă.

Pornind spre ieşirea din livadă, Keska pufni într-un râs scurt.

— Este doar o vânătaie, Laurian, spuse el încercând să minimalizeze gravitatea accidentului. Atâta tevatură pentru o mică umflătură. Faţa lui bronzată era palidă, contrazicându-i remarcile indiferente. Vocea lui era mai groasă ca niciodată. Laurian ştia că încheietura şi mâna lui erau de o importanţă vitală pentru el.

— Fii liniştit, spuse ea, păşind cu greu, alături de el, printre bulgării de pământ uscat. Nu este momentul să faci pe masculul. Mică umflătură sau nu, trebuie să ajungem imediat acasă şi să chemăm un doctor. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să calci greşit şi să cazi pe mână.

Pătrunzând în coridorul liniştit al casei, Laurian strigă.

— George? Unde eşti? Keska s-a rănit la mână.

George ieşi imediat din camera de la etaj, îmbrăcat în cămaşă şi vesta lui fără nasturi. Dintr-o dată el îşi pierdu stăpânirea de sine.

— Bunule Dumnezeu! Este îngrozitor. Ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se la cotul lui Keska care-i susţinea cu grijă încheietura. El privea cu groază sângele şi umflătura.

— S-a lovit de un copac, explică Laurian. Îi voi pune comprese reci. Tu cheamă doctorul.

— Tot tărăboiul ăsta pentru o simplă vânătaie, spuse Keska, alb la faţă şi cu vocea tremurândă. Să ne uităm mai întâi la ea. Dacă nu este fracturată, nu este nevoie de niciun doctor.

Supărarea îl făcu pe George să se schimbe la faţă, înroşindu-se puternic.

— Keska! spuse furios. Nu mă face să-mi pierd răbdarea. Ţi-am suportat destule în ultimul an şi jumătate. Nu te comporta ca un neghiob!

Îl fixă cu privirea o secundă, apoi se îndreptă rapid spre telefon.

Keska se uita după el speriat, apoi se întoarse către Laurian.

— Cred că *ar trebui* să fiu îngrijorat, spuse el. Asta este prima dată când George îmi spune Keska.

După aproape trei ore, Laurian şi Keska ieşeau din camera de urgenţă a spitalului din Santa Rosa. Cum ea se tot învârtea în jurul lui, el sări pe scaunul pasagerului din maşina lui.

— Toată nebunia asta pentru o simplă vânătaie, se plânse el.

Laurian ocupă locul şoferului şi-şi ridică privirea spre Keska. El îşi muşca buzele şi Laurian ghici că fusese totuşi impresionat de atenţia ce i se acordase, dar era prea timid ca să-şi arate bucuria. Atitudinea lui o irita şi ea începu să tremure uşor, ca o reacţie a şocului provocat de micul accident.

— George are dreptate, nu te comporta ca un neghiob, se răsti ea, în timp ce întorcea cheia în contact şi porni maşina cu un vâjâit puternic.

Keska stătea pe scaunul lui şi-şi examina bandajul elastic, înfăşurat strâns pe încheietura mâinii drepte. O faşă albă foarte curată îi acoperea articulaţiile julite ale degetelor.

— Raze X, instrumente medicale, înţepături. M-am simţit ca un nou specimen biologic care fascinează. Ţi-am spus că au fost doar o umflătură şi o zgârietură.

Agitaţia de pe urma şocului se transformase rapid într-o puternică nervozitate şi ea îşi strânse puternic buzele pentru a nu reacţiona violent. Cum putea Keska Lathi să fie atât de nepăsător faţă de toată lumea? Conducând furioasă, ieşi afară din oraş şi se încadră pe drumul spre fermă.

— Nu am de gând să spun nimic, răspunse supărată, cu privirea fixată asupra drumului.

— Ştiu ce gândeşti.

Ea îi simţea privirea cercetându-i profilul.

— Nu mă gândesc la nimic. Mi s-a golit mintea.

— Te gândeşti că Keska Lathi ar trebui să fie conştient de faptul că trebuie să-şi protejeze mâinile valoroase.

— Tu ai spus-o, nu eu. Sunt mâinile tale, aşa că poţi să faci ce vrei cu ele. Laurian se uită la el, apoi din nou spre drum.

El era la fel de marcat ca şi ea. Amândoi trăiau reacţiile şocului de pe urma unui posibil dezastru. După câteva momente, ea adăugă scurt.

— Dacă te-ai hotărât să devii fermier, trebuia să

te aştepţi la astfel de accidente.

Keska lovi plictisit bandajul cu degetul.

— M-am săturat să fiu sclavul unor mâini asigurate pentru milioane de dolari.

— Atunci schimbă-le cu o altă pereche, spuse Laurian supărată. După câteva clipe, ea oftă, scuzându-se. Iartă-mă, Keska. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Dar, m-am speriat îngrozitor când ţi-am văzut mâna julită şi sângerândă. Şi acum mai tremur.

Întinzând mâna, el o mângâie uşor pe obraz.

— Eu sunt acela care ar trebui să-şi ceară iertare, scumpa mea Laurian. Şi Keska Lathi a fost supărat şi îngrijorat, recunosc. Făcu o grimasă. De dimineaţă am fost iritat şi nervos şi accidentul nu a făcut decât să-mi sporească această stare.

Laurian îşi aruncă privirea spre el şi-i întinse mâna cu afecţiune, apoi îşi îndreptă atenţia spre drum. După câteva secunde, spuse şoptit.

— Ştiu de ce eşti agitat. Amândoi ştim care este problema ta, Keska. De ce nu vrei să recunoşti? Dacă nu o faci, chiar ai putea să-ţi fracturezi mâna în nemulţumirea ta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el cu încăpăţânare.

— Ba da, ştii, Keska Lathi. Tu îţi doreşti să interpretezi din nou în concerte. Nu poţi să suporţi să stai departe de lucrul pentru care ai fost născut – să interpretezi la vioară.

Zgomotul motorului părea şi mai puternic în liniştea care se lăsă.

— Tu nu ştii ce-mi ceri, dragă Laurian, spuse el

în final cu vocea încordată.

— De ce nu încetezi să te mai chinui singur? întrebă ea ridicându-şi privirea spre faţa lui preocupată. Sunt de acord. Cea mai arzătoare dorinţă a ta este să fii din nou pe scenă. Să-ţi expui talentul în faţa unui auditoriu.

Trupul lui părea încordat ca un arc, el luptând să reziste reacţiei provocate de cuvintele ei.

— Dorinţa mea cea mai mare este să fiu cu tine, dragostea mea, răspunse el.

— Dar eşti cu mine, Keska, exclamă ea. Însă în acelaşi timp doreşti atât de mult să cânţi la vioară în concertul elevilor luna viitoare, nu-i aşa?

Nu primi niciun răspuns. Laurian intră cu maşina pe drumul spre casă. După ce parcă, opri motorul şi se întoarse spre Keska.

— De ce nu vrei să recunoşti că-ţi doreşti să cânţi în concertul elevilor? Ţi-ar plăcea să fii cu ei pe scenă. Ştii că-ţi doreşti asta mai mult decât orice pe lume.

— Greşeşti. El îşi ridică mâinile şi-şi lipi palma stângă şi vârful degetelor mâinii drepte de obrajii ei. Singura mea dorinţă este să te fac pe tine fericită. Asta este ceea ce-mi doresc mai mult decât orice pe lume, scumpa mea Laurian.

— Atunci, fă-mă fericită, insistă ea. Fii tu mai întâi fericit.

Culoarea argintului topit a ochilor lui se întunecă.

— Ai fi fericită dacă aş interpreta în concertul de binefacere?

Pentru o clipă inima ei încetă să mai bată. Apoi

îşi reveni şi spuse:

— M-ar face fericită, Keska, dragul meu. Pentru că ştiu că te-ar face pe tine fericit şi eu sunt fericită când şi tu eşti.

Brusc, trupul lui Keska se relaxă şi se destinse ca şi cum s-ar fi eliberat de o presiune sufocantă.

— În faţa atâtor fericiri, cum ar putea Keska Lathi să refuze? El zâmbi nesigur pe el. Voi interpreta la vioară în concertul de binefacere al Taberei Bryant.

— Ah, Keska, exclamă Laurian, prinzându-i mâinile într-ale ei.

— *Dar,* o întrerupse el. Dar! Voi cânta numai în concertul de binefacere. Atât. Keska Lathi va cânta numai în acest singur concert. Eu sunt doar un fermier, trebuie să înţelegi. Şi nu voi renunţa la asta. Şi nici la tine, scumpa mea Laurian.

Laurian dădu afirmativ din cap. Era totuşi un început şi ea era plină de bucurie.

George îi întâmpină la uşă, conducându-i în hol.

— Care a fost verdictul? întrebă plin de interes.

— Doar o vânătaie, răspunse Keska, alungându-i îngrijorarea cu un gest al mâinii. Peste o săptămână mă duc să-mi schimbe bandajul şi să-mi iau certificatul de perfectă sănătate. El stătea ţeapăn în hol, privind neliniştit şi morocănos.

— Ce noroc, răsuflă uşurat George.

— Aș dori să rămân să sărbătorim, spuse Laurian, dar trebuie să mă întorc în tabără. Are loc o şedinţă restrânsă în seara aceasta şi trebuie să fiu acolo. Ea îşi ridică sprâncenele întrebător spre Keska.

— Tu o să fii O.K.?

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse el, în timp ce o îmbrăţişa cu braţul sănătos înghiontind-o cu cotul spre uşă.

— Vrei să mă conduci acasă, George? întrebă ea.

— Cu plăcere, doamnă.

— Stai jos, sau mai bine nu încă, întinde-te şi pune-ţi mâna sus pe perne. Nu o lăsa să atârne, i se adresă ea lui Keska. El îi opri cuvintele cu buzele lui.

— Comprese cu gheaţă, îţi aminteşti, nu? spuse printre buzele lui.

— Îmi amintesc, spuse el nerăbdător. Fă-ţi probleme pentru şedinţa ta înainte de a-l trata pe Keska Lathi ca pe un invalid.

În mod cert, el avea ceva foarte important în minte. Chiar înainte ca Laurian să ajungă la uşă, Keska dispăru în camera de zi.

George o urmă afară în verandă dar amândoi se opriră brusc în faţa uşii. Îndreptându-şi privirea spre casă, ei auziră din studio sunetele gamei executate la vioară. Ele urcară într-un sunet înalt, ascuţit şi clar, apoi coborâră uşor într-un geamăt adânc.

— Keska a fost mult mai îngrijorat decât a lăsat să se vadă, nu-i aşa? spuse Laurian.

— Da, răspunse George. Talentul lui este foarte preţios pentru el.

— Cred că a fost atât de afectat de accident încât şi-a revizuit sentimentele, spuse ea încet. A fost de acord să susţină concertul de binefacere.

O expresie de uşurare se instală pe faţa lui

George.

— Sunt atât de încântat, spuse el cu recunoştinţă în glas.

Deodată, un lucru începu să-i devină tot mai clar lui Laurian. Keska va reveni la interpretările la vioară. O emoţie copleşitoare o cuprinse.

— N-are importanţă cât luptă el împotriva acestei idei, spuse ea, muzica şi vioara sunt cele mai importante şi mai emoţionante părţi ale personalităţii lui Keska. Ele au făcut din el omul excepţional, sensibil şi strălucitor care este acum.

— Faptul că îl accepţi pentru ceea ce este, doamnă, spuse George, zâmbind cu căldură, îl va determina să se accepte pe el însuşi.

— El a fost de acord să cânte numai în concertul de binefacere, spuse ea, dar cu timpul cred că va reveni asupra deciziei. Cum s-ar putea altfel?

În timp ce se îndrepta spre maşină, o uşoară nelinişte, ca o briză de aer rece, o cuprinse.

— Sper ca lucrurile să nu se schimbe prea mult între mine şi Keska, spuse încet, apoi râse alungându-şi îngrijorarea. Dar de ce s-ar schimba ceva între noi dacă el se va decide să se reîntoarcă la viaţa muzicală?

George dădu afirmativ din cap, încurajator, în timp ce în ochi i se putea citi propria îngrijorare.

Tabăra Bryant explodă în entuziasm la aflarea deciziei lui Keska de a cânta în concertul de binefacere. Elevii erau emoţionaţi de drama acestui mare om, – un artist ajuns la o înălţime la care ei puteau doar să viseze – se reîntorcea.

A interpreta într-o orchestră pe aceeaşi scenă cu

un violonist de talia lui Keska, era pentru ei o onoare şi un privilegiu. Ca urmare, ei îşi intensificară orele de repetiţii în grup sau individual. Profesorii erau entuziasmaţi şi profitau de avantajele acestui eveniment.

Keska exersa ca un sclav, ţinându-şi vioara într-un unghi foarte îndrăzneţ pentru a se acomoda cu mâna rănită. După o săptămână, bandajele îi fură schimbate şi spre norocul lui, nu rămăsese cu nicio sechelă.

Vestea apariţiei lui Keska Lathi în concert se răspândi cu rapiditate, apărând în toate publicaţiile de mare tiraj, provocând vâlvă în întreaga lume. Concertul deveni imediat cel mai important eveniment şi un succes sigur.

Săptămânile dinaintea concertului trecură într-o agitaţie continuă. Probele şi bucuriile în Tabăra Bryant fură la fel de previzibile ca în orice alt loc unde erau implicaţi tineri exuberanţi şi activi. Aceşti tineri erau diferiţi faţă de alţi adolescenţi numai prin faptul că posedau un talent muzical deosebit şi o predilecţie spre muzica clasică. În rest comportamentul lor era normal şi incidentele de zi cu zi apărură şi aici.

Laurian trebui să rezolve o întreagă varietate de probleme. Timpanistul orchestrei, un tânăr de şaisprezece ani, căzuse de pe cal. Din fericire el îşi fractură glezna şi nu mâna şi putu să-şi târâie piciorul în gips. Două tinere violonceliste intrară în conflict pentru un băiat, un trompetist, şi nu suportau să stea una lângă alta. Poziţia lor în grupul de violoncelişti al orchestrei trebui să fie

schimbată pentru a se afla la o distanţă cât mai mare una de cealaltă. Spre nefericirea lor, tânărul îşi pierdu repede interesul faţă de ele şi se îndrăgosti de o drăguţă clarinetistă. Cele două violonceliste, cu inimile zdrobite, doriră să-şi recapete locurile avute înainte pentru a putea plânge una pe umărul celeilalte.

Cum luna august se apropia rapid şi concertul era foarte aproape, Keska îşi petrecea tot timpul în tabăra muzicală, implicându-se în problemele interne ale taberei.

Îi făcea plăcere să dea sugestii privind selecţia orchestrei şi să-i asculte pe tinerii muzicieni interpretând. Din când în când chiar dirija orchestra, cu foarte mare îndemânare.

Îşi petrecea multe ore din timpul liber încurajându-i pe tinerii ambiţioşi ce studiau instrumentele cu corzi, dându-le informaţii preţioase despre metodologie şi tehnică.

Pentru concert Keska alesese câteva compoziţii scurte pentru vioară, dar cât se poate de complicate pentru a le interpreta în medalionul apariţiei lui. Ele urmau să demonstreze capacităţile lui Keska dar, fiind cât se poate de scurte, ele nu puteau copleşi eforturile orchestrei.

Serile, după ce îşi termina orele, Keska făcea dragoste cu Laurian. Era un partener devotat şi înflăcărat şi o încuraja pe Laurian cu mult mai multă tandreţe şi pasiune decât ar fi visat ea vreodată.

Cum sfârşitul sezonului de vară se apropia de sfârşit, Laurian se simţea tot mai în siguranţă şi

fericită.

Joi dimineaţă, în cea de a treia săptămână a lunii august, Laurian stătea în biroul lui Jules, zâmbindu-i.

— Keska este atât de emoţionat, spuse ea. A trecut un an şi şapte luni de când nu a mai suit pe o scenă pentru a cânta în faţa unui auditoriu. Perspectiva concertului de duminică îl face să se comporte ca un copil în seara de Crăciun.

Jules zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

— Putem să fim fericiţi şi mulţumiţi pentru tot ceea ce am realizat, nu-i aşa?

— Este doar începutul, spuse Laurian. El nu s-a hotărât încă să meargă mai departe de concertul Taberei Bryant. Dar eu am convingerea că va merge. Încruntându-se, adăugă: Nu cred că cineva poate să aprecieze cu adevărat tortura prin care a trecut el pentru a se ţine departe de viaţa pe care o iubeşte.

— Fiecare dintre noi care are într-un fel sau altul legătură cu viaţa muzicală, poate să înţeleagă, murmură Jules. Şi tu ai trecut prin propriile tale temeri privitoare la capacităţile tale, întrebându-te care este locul tău în viaţă. Eu ştiu că tu îl înţelegi.

— Keska m-a forţat să-mi privesc temerile în faţă. Am devenit de două ori mai mult femeia care eram înainte de a-l întâlni pe el. Este foarte convingător. Ea râse cu afecţiune. Pun pariu că va avea o prezenţă scenică minunată. Este un actor înnăscut, pe lângă un violonist strălucit. Un

cabotin, ca să fiu mai exactă.

— Aşa este el… Aşa este.

Laurian dădu afirmativ din cap.

— Un cabotin ca şi tine.

— Un cabotin! Eu? Cum poţi să spui aşa ceva despre unchiul tău Jules? El râse. Keska nu este azi în tabără?

— Nu. Preţioasele lui mere s-au copt şi vine cineva să le culeagă şi să le ducă la piaţă. El a tot amânat culesul până când orchestra şi concertul au fost puse la punct. Tot ce mai are de făcut este să le susţină moralul elevilor pentru a nu fi cuprinşi de temeri. Ea râse, strâmbând din nas. Asta putem să facem şi noi, aşa că el s-a decis să se ocupe şi de merele lui.

Jules zâmbi.

— Keska se comportă faţă de livada lui ca un tată îndrăgostit nebuneşte de copilul lui. Probabil va fi cuprins de un sindrom depresiv când merele vor fi plecate. Ochii ei negri se îmblânziră.

— Toate vor pleca, mai puţin unul.

Jules îşi ridică sprâncenele mirat.

— Unul?

— Tu nu poţi înţelege, spuse ea zâmbind ştrengăreşte, în timp ce se îndrepta spre uşă. Este ceva în legătură cu păsările şi albinele, lucruri de genul ăsta.

— Şi unchiul Jules nu ar putea să înţeleagă lucruri de genul ăsta? Tu crezi că am fost bătrân toată viaţa mea?

— Pun pariu că erai nemaipomenit la capitolul păsări şi albine, spuse ea dând afirmativ din cap.

Probabil că mai eşti încă. Oricum asta este prima recoltă a lui Keska, aşa că este foarte entuziasmat de ea. Poate că după recoltă îşi va scoate merele din minte. Ea deschise uşa şi ieşi, apoi se întoarse şi băgă capul pe uşă. Exceptând un singur măr.

Capitolul 11

După-amiaza următoare, Laurian primi un telefon. Ea ridică receptorul din biroul lui Jules, aşteptând nerăbdătoare să audă vocea melodioasă a lui Keska, spunându-i că i-a fost dor de ea.

În schimb, spre surprinderea ei, ea auzi:

— Bună ziua, doamnă. Aici este George Miller.

— George, spuse ea, degetele strângându-i-se în jurul receptorul. De ce o suna George? Nu o mai făcuse niciodată. Bună. Ce surpriză plăcută să-ţi aud vocea.

— Sper că nu v-am deranjat? Poate sunteţi ocupată.

— Nu sunt ocupată. S-a întâmplat ceva, George? S-a întâmplat ceva cu Keska?

— Oooo, nu… nu chiar.

— Ce vrei să spui prin nu chiar, George? S-a rănit cumva?

— Calmaţi-vă, doamnă. Vă asigur că nu este rănit.

— Bine, atunci *ce* este? întrebă ea.

— Nu sunt în măsură să mă amestec, până… spuse şi vocea i se schimbă.

— George! strigă ea. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Puteţi să vă faceţi timp şi să veniţi până la fermă, doamnă? Am impresia că domnul Lathi are nevoie de dumneavoastră.

Nu mai avea sens să-şi piardă timpul încercând să afle ceva de la el, aşa că spuse:

— Vin imediat.

— Foarte bine. La revedere, doamnă.

Laurian nu se mai opri să-şi schimbe şortul şi tricoul cu care era îmbrăcată. Îşi luă geanta şi fugi spre maşină.

Niciodată cele zece minute dintre Tabăra Bryant şi ferma lui Keska nu i se părură atât de lungi.

George o aştepta în grădină şi era foarte îngrijorat. Laurian sări din maşină şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Keska, George?

— Nu ştiu, doamnă, răspunse el, foarte afectat. Domnul Lathi nu a mai vorbit cu mine de ieri după-amiază şi pare să fie extrem de nefericit. A hoinărit prin livadă aproape tot timpul. Nu cred să fi mâncat la prânz şi nici nu am idee când a venit să se culce azi-noapte. M-am gândit că l-aţi ajuta dacă aţi discuta cu el, şi aţi putea să-l faceţi să se simtă mai bine.

— Sigur că da. Unde este? întrebă Laurian grăbită.

— Este încă în livadă. N-aş putea să vă spun cu certitudine în ce direcţie să o luaţi. Mi-e teamă că trebuie să-l căutaţi.

Laurian se întoarse şi începu să alerge prin iarba şi buruienile uscate de pe câmpul ce ducea spre livadă.

Merii o înconjurau în timp ce se îndrepta grăbită

de-a lungul şirurilor de copaci, pentru a cerceta mai întâi locul lor special.

Ajunsă sub copacul lor, inima încetă să-i mai bată. Keska nu era acolo.

Paradisul lor ascuns, care fusese dureros de frumos pe când era scăldat în roua primăverii, acum, spre sfârşit de vară, părea dur şi neprimitor.

Pârâul secase şi pietrele stăteau pline de praf în albia crăpată. Iarba şi buruienile erau uscate de soarele arzător.

Laurian ridică privirea. Mărul lor atârna pe crenguţa lui, mare, trandafiriu şi copt; dragostea lor, se gândi ea, trebuie categoric să fie în siguranţă.

Văzând mărul, o cuprinse un nejustificat simţământ de încurajare, dar asta n-o ajuta să-l găsească pe Keska.

Ea începu să se plimbe la întâmplare, printre şirurile de meri, de-a lungul livezii. Din când în când se oprea şi îl striga, stând apoi şi ascultând. Cum nu primea răspuns, îngrijorarea ei creştea.

Brusc o briză adie dinspre vest, răcorindu-i faţa transpirată, legănând uşor crengile copacilor. Câteva mere căzură pe pământ cu zgomote surde.

Laurian se opri, neştiind în ce direcţie să o apuce. Agitaţia se instală adânc în stomacul ei. Ea privi în jur printre trunchiurile noduroase ale merilor.

Câte un covoraş din mere era întins sub fiecare copac, cercuri de fructe stricate, cu nori de musculiţe înfometate rotindu-se în jurul lor.

Un miros înţepător de suc de mere se ridica dinspre merele aflate în fermentaţie. Privind de aproape, Laurian sesiză că alături de merele putrede existau şi mere proaspete, care fuseseră tăiate în două şi pus jos pe culoarul dintre şirurile de copaci.

Suprafaţa miezului lor devenise deja maronie. Ea nu putea să creadă că Keska şi-ar fi tratat preţioasele mere în felul acesta. Era un semn rău.

Stând şi uitându-se uimită la ele, deodată se încruntă. Ea observă ceva ce i se păru ciudat, o dâră mare de mere tăiate în două se întindea de-a lungul livezii. Ea o urmă plină de curiozitate.

Pe măsură ce înainta în diagonală, printre copaci, merele căzute pe jos erau din ce în ce mai proaspete şi miezul lor era alb şi zemos, aşa că ea grăbi pasul. După ce trecu peste încă trei şiruri de copaci, pe sub crengile încărcate cu fructe, ea îl găsi pe Keska.

Imaginea era complet dezolantă. Stătea pe jos sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac. Blugii îi erau prăfuiţi, bluza albastră de lucru şifonată şi umedă de transpiraţie. Cu picioarele îndoite, el îşi sprijinea coatele pe genunchi.

Un cuţit de buzunar i se legăna într-o mână. Razele soarelui ce pătrundeau printre frunze se reflectau în părul lui ondulat şi pe lama de oţel a cuţitului deschis.

O grămadă de fructe stricate era împrăştiată în jurul lui. Keska îşi ridică ochii spre Laurian cu o privire tragică şi neconsolată.

Laurian alergă de-a lungul culoarului ce

despărţea şirul de copaci unde se afla ea de pomul lui. Aşezându-se în genunchi între ghetele lui murdare ea îi cuprinse braţele cu mâinile.

— Ce este dragul meu? întrebă ea şoptit. Spune-mi ce s-a întâmplat, Keska?

El suspină adânc, dezamăgit.

— Fluturi de măr, răspunse.

Laurian meditǎ un moment sau două înainte de a repeta.

— Fluturi de măr?

— Fluturi de măr, repetă el ca un ecou, cu ochii trişti şi întunecaţi.

Ea se încruntă, căutând să înţeleagă, apoi îşi aşeză mai bine genunchiul dezgolit pe mărul uscat.

— *Ce este* cu fluturii de măr?

— Ouăle.

Laurian începu serios să-l suspecteze pe Keska că o luase razna. El nu părea să se joace cu cuvintele.

— Ouă? întrebă ea cu suspiciune.

El dădu afirmativ din cap şi suspină din nou.

O lungă şi apăsătoare tăcere se lăsă între ei, apoi ea spuse:

— Dacă asta este o altă fabulă cu insecte, nu ai decât să-ţi continui povestirea. Eu nu am de gând să te ascult.

— Nu este nicio fabulă, spuse Keska cu o voce melancolică. Din nefericire, este o poveste adevărată. Fluturii şi-au depus ouăle pe mere.

— Şi-au depus ouăle, spuse ea împăciuitor, şi-l mângâie uşor pe umăr.

Keska ridică un măr ce căzuse pe pământ chiar lângă el. Îl tăie cu cuţitul în două, exact pe la mijloc şi ridică cele două bucăţi cu suprafeţele zemoase la doar câţiva centimetri de faţa lui Laurian.

Ea se uită atent la ele câteva secunde, se strâmbă şi se retrase cu repulsie. Miezul mărului era mâncat şi plin de găuri maronii. Viermele care îmbolnăvise fructul îşi mişca convulsiv capul spre ea, tulburat de contactul cu aerul şi lumina.

— Viermi! exclamă Laurian dezgustată.

— Viermi. Merele lui Lathi au viermi, spuse el deprimat. Aruncând cele două bucăţi de măr, el îşi propti din nou coatele pe genunchi şi-şi sprijini bărbia pe unul din pumni. Cuţitul se legăna încet în cealaltă mână.

Fructele colorate în roşu cu auriu erau atât de frumoase atârnând pe crengile lor, deasupra capului ei. Dar chiar în timp ce ea se uita cu admiraţie la ele, un măr se desprinse şi căzu pe pământ, la câţiva paşi de ea. O pată maro, pe una din feţe, indica că viermele îşi făcuse ieşirea.

Ei nu i-ar fi trecut prin minte că merele căzute pe jos erau bolnave. În niciun caz toate, spuse ea refuzând să creadă.

— Experţii cu care am aranjat să-mi culeagă recolta, pretind că un procentaj suficient de mare este infestat, ca să le facă pe toate nevandabile, răspunse Keska. Merele mele sunt nişte gunoaie nefolositoare. El îşi închise cuţitul şi-l băgă în buzunarul blugilor.

— Dar, Keska, cum este posibil? Merele se

dezvoltau atât de perfect.

Laurian se apropie mai mult de el şi-i cuprinse umerii cu braţele.

— Noi le-am urmărit cum creşteau.

El suspină adânc şi-şi lăsă capul pe umăr, descurajat.

— Cu siguranţă Keska Lathi nu le-a urmărit suficient de atent în timp ce creşteau. Aveau nevoie de ceva chimicale sau spray-uri despre care eu nu am ştiut.

Laurian îşi strânse braţele în jurul lui, trecându-şi mâna pe spatele lui şi prin buclele lui ciufulite.

— Scumpule, şopti ea, nu este sfârşitul lumii. Va veni alt sezon pentru mere. Nu fii atât de supărat, dragul meu.

Keska îşi ridică capul şi o privi în ochi.

— Nu va mai fi un alt sezon, Keska Lathi nu ştie nimic despre mere. A fost o absurditate din partea mea să mă gândesc că aş putea duce o viaţă de fermier.

— Merele nu reprezintă totul, spuse ea, masându-i uşor muşchii încordaţi de pe spate.

Privirea lui Keska se plimbă uşor şi cu dragoste pe curba în formă de inimă a feţei ei, oprindu-se în ochii ei negrii.

— Nu, spuse, cu accentul lui finlandez. Merele nu reprezintă totul pentru Keska Lathi. Dar am avut atâtea speranţe…

Ei stătură tăcuţi câteva minute în timp ce Laurian îl dezmierda cu mâinile şi buzele. În final, ea îl scutură uşor.

— De ce nu mergi cu mine acasă să stai un pic în

saună? Asta te va face să te simţi mai bine, nu crezi?

— Nimic nu mă va mai face vreodată să mă simt mai bine, spuse el melodramatic, dar întinse mâinile pentru ca să-l ajute să se ridice în picioare.

— Te prosteşti, spuse. Ea şi-şi împleti degetele cu ale lui, în timp ce mergea alături de el spre fermă. La anul merele lui Keska Lathi vor fi perfecte.

— Nu vor mai exista mere pentru Keska Lathi la anul sau în alt an, spuse cu fermitate. A fost o prostie din partea mea să mă gândesc că-mi pot schimba viaţa.

Mergeau încet, lăsând în urmă fructele infestate şi putrede pe pământ. Laurian îi strânse mâna lui Keska.

— S-ar putea să nu mai ai meri, dar tu ai alte lucruri dragul meu: George, tabăra, toată lumea te iubeşte. O umbră de nelinişte îi străbătu faţa. Tu ai vioara ta. Ea îşi ridică privirea spre el. Mă ai pe mine.

Mâna lui Keska se strânse cu o putere aproape dureroasă în jurul mâinii ei, dar nu răspunse. Figura lui era o hartă a emoţiilor conflictuale, în timp ce se deplasau de-a lungul câmpului spre spatele casei.

Mica clădire în care se afla sauna, era încălzită, chiar dacă soarele de vară emana o căldură dogoritoare.

Un firicel de fum ieşea în onduleuri mici din coş şi se întindea de-a lungul apei strălucitoare a

piscinei, împrăştiind peste grădină un miros pătrunzător de lemn ars.

În micuţa anticameră a saunei, Laurian îşi dădu jos şortul şi tricoul. Ea îl urmărea pe Keska care îşi scoase cămaşa şi blugii şi apoi îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor.

De-a lungul verii ei deveniseră liberi şi fără reţineri unul faţă de celălalt, aşa că prosopul o intrigă. Părea un semn rău, ce prevestea că se vor ivi probleme serioase.

Simţindu-se bizar, goală şi vulnerabilă după ce Keska se acoperi, Laurian luă un prosop mare, se înfăşură în el, şi-l urmă pe Keska în camera mică, în aerul fierbinte.

Cele două bănci din saună erau suprapuse ca două trepte ale unei scări din lemn. Keska se aşeză pe banca de jos şi aruncă stropi de apă peste rocile încinse. Aburii izbucneau cu furie, invadând micuţa încăpere.

Laurian sări pe banca de sus şi se întinse pe burtă pe lemnul cald. Vaporii de apă se aşezară pe trupul ei, lipindu-se de ea ca o pătură.

Proptindu-şi cotul pe bancă ea îşi sprijini bărbia în pumn şi se uită în jos la Keska. El se lungise pe banca de sub ea.

Braţul îi acoperea faţa în aşa fel încât îi ascundea cea mai mare parte a ei. Singurul lucru pe care putea să-l vadă, era grimasa de nefericire a gurii lui expresive.

Nu era greu de ghicit de ce pierderea recoltei de mere îl afectase atât de mult. Nu era vorba de o pierdere financiară; el avea o grămadă de bani.

Frustrarea lui provenea din faptul că nu mai trăise experienţa unui eşec niciodată până acum.

Atâta timp cât el îşi direcţionase toată energia creativă şi întregul interes spre livada cu meri, acum nu te puteai aştepta ca ego-ul lui foarte bine dezvoltat să accepte cu eleganţă înfrângerea.

Lăsându-şi mâna în jos, Laurian îi atinse antebraţul bronzat ce-i acoperea faţa. Ea îl mângâie uşor şi-şi mişcă mâna în jos pe braţ, strângându-i încet degetele subţiri.

— Au fost doar mere, Keska, şopti ea. Nu fii atât de dezolat.

Pieptul i se ridică într-un suspin adânc.

— Dar erau merele lui Keska Lathi, spuse el.

— Ştiu. Ce curaj trebuie să fi avut acei fluturi şi viermi să-şi pună măcar un picioruş bolnav pe merele lui Lathi. Oare ei nu ştiau cu cine au de-a face? Nu au avut niciun pic de respect? îl necăji ea, sperând că va reuşi să scoată măcar un zâmbet de la el.

Keska îşi apropie mâna de a ei şi-şi îndepărtă braţul de pe faţă, privind-o în ochi. Nu era nicio urmă de zâmbet pe faţa lui.

— Fluturii de măr şi viermii lor reprezintă un semn.

— Ce fel de semn?

— Un semn că tot ceea ce mi-ai spus tu, după ce m-am rănit la mână, este foarte adevărat, scumpa mea Laurian. Eu sunt un violonist. Livada nu-mi este suficientă.

— Asta o ştie toată lumea, mai puţin tu, dragule, spuse ea.

Ochii lui erau întunecaţi şi visători, în timp ce priveau vaporii de apă învârtindu-se în jurul lor.

— M-am născut să cânt la vioară. Nu pot fi un om complet dacă nu îmi reiau cariera, dar mi-am dorit atât de mult să construiesc o altă viaţă pentru noi. Mi-am pus toate speranţele în fericirea mea cu tine, aici la ferma mea cu meri, care ar fi trebuit să devină tot mai înfloritori. A fost doar o dorinţă nerealistă.

Teama încolţi şi începu să se dezvolte, la auzul cuvintelor lui.

— Keska, spuse ea repede, noi ne vom găsi fericirea când tu te vei apuca din nou să cânţi la vioară. Atunci totul va fi altfel.

Apropiindu-i dosul degetelor de buzele lui, el le sărută cu tandreţe.

— Tu ştii că Keska Lathi te iubeşte mai mult decât însăşi viaţa? Scumpa mea, frumoasa mea Laurian.

Muşchii ei se tensionară, lipind-o de scândurile calde ale băncii. Deodată, ei i se păru că vaporii de apă îi apasă trupul cu greutate, creând o barieră groasă şi albă între ea şi Keska.

Teama se transformă uşor în nelinişte. Ştiu că mă iubeşti, Keska, spuse ea, vorbind prin pătura groasă de vapori ce părea că-i separă.

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Tu eşti totul pentru mine.

— Numai dacă aş putea fi, spuse cu tristeţe şi-i sărută palma, buzele lui moi şi fierbinţi alunecându-i pe pielea umedă.

— Îmi doream atât de mult să fim împreună, să

fim soţ şi soţie. Dar această catastrofă a distrus toate aceste planuri minunate.

Sprijinindu-se cu mâna de banca fierbinte, Keska se ridică şi foarte nervos, se îndreptă spre ieşirea din saună.

— Keska! strigă Laurian, protestând înspăimântată, în timp ce inima începu să-i bată cu putere. Coborî de pe bancă şi fugi după el.

Prosopul era trântit grămadă pe gresia colorată şi Keska stătea în echilibru pe marginea piscinei de dimensiuni olimpice.

Fiecare muşchi îi era încordat şi trupul lui zvelt, plin de masculinitate, era dureros de senzual.

Când se aruncă în apă, se întinse părând o săgeată cafenie ce se depărta de Laurian. Apa împroşcă aerul fierbinte al verii cu o explozie strălucitoare, emiţând sunete ascuţite ca de păsări, până la capătul câmpului.

Laurian îşi scoase prosopul, îl puse jos pe marginea piscinei şi intră în apa mai puţin adâncă. Respiraţia i se accelera pe măsură ce apa îi cuprindea trupul, simţind-o rece ca gheaţa pe pielea încinsă de la aburii din saună.

Ea îşi sprijini cotul de marginea piscinei şi-l urmări pe Keska cu îngrijorare. El înota cu înverşunare, vrând parcă să se autodepăşească şi să-şi alunge frustrarea. Ea îşi muşca buzele alarmată.

Trebuia să existe o cale pentru ca ei să-şi poată duce viaţa împreună.

Imediat, el încetă să mai înoate şi se îndreptă spre marginea piscinei. Se ridică şi se aşeză pe

gresia colorată lângă Laurian, îşi luă prosopul şi-şi şterse trupul ud.

Punându-i mâna pe genunchi, ea îl întrebă în şoaptă.

— Hotărârea ta, de a te întoarce la viaţa muzicală, nu trebuie neapărat să afecteze relaţia noastră, nu-i aşa? De ce ar trebui ca lucrurile să se schimbe?

— De când s-a aflat că voi cânta în concertul Taberei Bryant, am primit o groază de solicitări pentru a susţine concerte, la Casa Albă, Londra, Viena şi din alte părţi. Atâta timp cât nu pot fi fermier, voi accepta invitaţiile.

— Asta nu mă surprinde, Keska, spuse Laurian. Dar, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Keska Lathi şi vioara sunt un tot. Unul nu poate exista fără celălalt. Nu pot să mă forţez să fiu ceea ce nu sunt. El o privi cu intensitate.

— Înţeleg asta, Keska. Curând te vei simţi foarte amărât şi frustrat dacă nu te vei realiza, spuse ea cu tristeţe, apropiindu-se de el. Eu ştiu. O reîntoarcere la viaţa muzicală este ceea ce doresc şi eu pentru tine.

— În căsătoria pe care ai avut-o, ai suferit mult de pe urma unui soţ egoist şi foarte implicat în cariera lui. Mai mult sau mai puţin şi eu i-am provocat numai neplăceri şi nefericire soţiei mele. El o privi cu ochii trişti. Căsătorindu-te cu mine ai fi îngrozitor de nefericită.

— Keska, şopti ea, nu s-ar putea ca de data asta să fie altfel, pentru noi?

— Ai putea fi fericită când eu nu voi fi lângă tine

cea mai mare parte a timpului?

Laurian ezită un moment, uitându-se la el cu o privire arzătoare şi gândindu-se cum i-ar fi singurătatea. La început vioara a fost cea care a apropiat-o de el. Ea dorise ca el să cânte în concertul Taberei Bryant şi să se reîntoarcă la cariera lui. În prostia ei nu a realizat că această dorinţă le va afecta fericirea.

— Urăsc ideea de a nu te avea lângă mine, admise ea încet, apoi ridică vocea. Dar cum rămâne cu mărul nostru? Nu a crescut el atât de frumos? Dragostea noastră…

Keska aruncă o privire spre livadă apoi se întoarse spre Laurian. Ochii lui întunecaţi ca un cerc noros de iarnă erau scăldaţi în lacrimi.

— Mărul nostru este plin de viermi, scumpa mea Laurian. Nu aveam niciun drept să las să se întâmple asta, să-mi deschid inima în faţa dragostei tale. Eu ţi-am adus nefericirea.

Când imaginea unui vierme urât ce mănâncă din miezul mărul lor îi trecu prin minte, ea simţi cum pieptul i se strânge ca într-o menghină.

— Te iubesc, Keska, spuse ea cu disperare.

El dădu încet, afirmativ, din cap.

— Iar eu te iubesc mult prea mult ca să te oblig să duci viaţa pe care eu trebuie să o urmez. Nu îndrăznesc să-ţi ofer o viaţă de singurătate şi nefericire. L-ar distruge pe Keska Lathi să te vadă începând să mă urăşti pentru viaţa pe care eu trebuie s-o duc şi pentru vioara mea.

Laurian urcă treptele, ieşi din piscină, îşi luă prosopul şi-şi şterse trupul minion. Apoi se aplecă

spre el cu o privire lipsită de speranţă.

— Nu te voi urî niciodată, Keska Lathi. Niciodată.

— Laurian, scumpa mea, nu, spuse el şi se ridică în picioare. Îşi puse prosopul în jurul şoldurilor, şi-l înnodă într-o parte. Dacă aş putea să renunţ la dorinţa mea de a crea muzică şi a interpreta, aş face-o.

Ea clipi prin perdeaua de lacrimi.

— Dacă aş fi fost mai isteaţă şi aş fi privit înainte, te-aş fi lăsat înlănţuit de mizerabilii tăi meri, în loc să te încurajez şi să te fac să priveşti adevărul în faţă. Chiar nu există nicio cale de a fi împreună, Keska?

— Noi am trăit o viaţă de vis la ferma mea, vara aceasta. Dragostea pe care am împărţit-o, a fost foarte importantă şi dragă pentru mine, spuse el; cercetându-i faţa. Şi eu nu voi – eu refuz să permit ca acest vis să se transforme într-un coşmar pentru tine.

Luând-o de mână o apropie de el. Îi acoperi gura cu a lui. Înconjurându-l cu braţele, Laurian îl apropie de ea şi-i mângâie muşchii solizi. El îşi cufundă faţa cu disperare în curbura gâtului ei.

În final, el îşi ridică capul privind spre ea.

— Amintirile din vara asta vor fi pentru mine cea mai preţioasă comoară ce o voi păstra tot restul vieţii, scumpă Laurian. O comoară care mă va încălzi şi mă va tulbura totdeauna.

Lăsându-şi braţele în jos, el se desprinse cu blândeţe şi cu mare efort de voinţă din îmbrăţişare ei, îndepărtându-se cu paşi greoi.

Când el dispăru în casă, Laurian se îndreptă împleticindu-se spre saună cu ochii plini de lacrimi. Îşi îmbrăcă şortul şi tricoul şi-şi puse sandalele.

Când ajunse în casă şi trecu prin holul liniştit, George se ivi în uşa camerei lui.

— Ce se întâmplă, doamnă? o întrebă el când îi văzu faţa răvăşită.

— Unde este Keska? întrebă ea, cu o voce jalnică.

— Cred că este în studio.

— Oh, George, suspină ea. Cum voi putea trăi fără el?

Înainte ca ea să poată continua, vioara lui Keska inundă casa cu un sunet de jale.

Niciun compozitor nu-i scrisese această temă. Mâhnirea profundă din muzica lui venea din adâncul sufletul lui.

Vibraţiile emoţionante şi deznădăjduite îi rupeau inima lui Laurian şi un tremur uşor o cuprinse. Foarte încet, ea străbătu camera de zi şi se opri în faţa uşilor duble foarte bine închise. Suspinele dureros de dulci ale viorii lui o învăluiră, făcând-o să se simtă stingheră.

Laurian asculta perfecţiunea minunată a muzicii lui şi ştia că făcuse foarte bine determinându-l să se întoarcă la viaţa lui muzicală. Acela era locul căruia îi aparţinea el. Dar din cauza asta ea se cufunda în prăpastia care se deschisese între ei.

— Oh, Keska, suspină ea în faţa uşilor închise ce o despărţeau de el.

Lacrimile îi invadară faţa.

Muzica chinuitoare părea să devină din ce în ce mai intensă. Tânguirea deznădăjduită din vibraţiile viorii o emoţiona pe Laurian, umplând-o de durere. Dragostea pentru ea, care răzbătea din fiecare notă, o copleşea.

După câteva minute, George o prinse de braţ şi o îndepărtă de uşile duble, conducând-o în hol. Cu stângăcie el îi oferi o batistă de un alb imaculat, bolborosind cu compătimire.

— Ce a mai făcut neghiobul ăsta care scoate omul din fire? întrebă el.

— Keska nu este neghiob, George. El poate este dominat de talentul lui irezistibil, dar în acelaşi timp este tandru, sensibil şi foarte, foarte nefericit, spuse Laurian cu dezamăgire în glas. El nu poate fi egoist, dacă face ceea ce simte că este mai bine pentru mine.

Întorcându-se brusc, Laurian fugi afară şi sări în maşină. În timp ce se îndepărta, conducând încet, sunetul chinuit de jale al viorii lui Keska o urmărea pe tot drumul ce ducea spre şosea.

Emoţia din muzica lui îi spunea adio într-o mie de note clare, agonizante. După ce parcurse o porţiune de drum, ea nu mai putu să audă vioara prin geamul deschis.

Pierderea devenise reală şi realitatea era zdrobitoare.

Când ajunse în tabără, Laurian intră în clădire abia ţinându-se pe picioare. Amorţită şi şocată se închise în camera ei care brusc i se păru o celulă de închisoare. Legătura ei cu Keska se rupsese. Această realitate căzu pe umerii ei ca un jug.

Muzica pătrundea prin fereastra deschisă. Vibraţiile trompetelor, oboiurilor şi tobelor răsunau din clădirile învecinate, în toată tabăra. Sunetele instrumentiştilor cu corzi se strecurau uşor printre clădiri. Elevii repetau pentru concert.

Laurian dorea să nu fi auzit vreodată de acest concert, să nu fi existat pentru ea. Din cauza acestuia, Keska ieşise din viaţa ei.

Acoperindu-şi urechile pentru a nu mai auzi muzica entuziastă, se trânti pe patul pe care ea şi Keska făcuseră odată dragoste cu pasiune. Îngropându-şi capul în pernă, îşi presă urechile cu ea şi-şi strânse cu putere ochii, încercând să-şi alunge durerea.

Dar, o amintire îi revenea obsedant în minte. Imaginea unui minunat măr trandafiriu, rodul dragoste gingaşe dintre o albină şi o floare.

Mărul roşu-auriu, simbolul dragostei lui Keska, dansa înşelător în faţa ochilor ei închişi.

Cu o vedere pătrunzătoare, ca razele X, ea putea să vadă un vierme nesătul mâncând din mijlocul mărului, distrugându-i miezul dulce şi minunat, despărţind-o de Keska.

Laurian plângea cu disperare.

Laurian se trezi dimineaţa următoare, ziua dinaintea concertului, şi stând în pat, inima începu să-i bată nebuneşte.

Ea ascultă cu foarte mare atenţie muzica de vioară ce venea din camera de jos, apoi se uită la ceas. Muzica era a unui profesionist şi era doar 7:45, aşa că sigur trebuia să fie Keska care exersa.

Sunetul o surprinse întrucât Laurian nu se aştepta ca el să mai vină pentru exerciţiile lui de rutină după ziua dinainte.

Poate că s-a răzgândit, poate că există vreo cale de a fi împreună, se gândi ea. Apoi scutură din cap, căci ştia că nu era decât o dorinţă fără speranţă.

Amintirea despărţirii lor îi străpunse inima exact aşa cum cuţitul lui Keska tăiase merele stricate. Dar în pofida durerii, perspectiva de a-l vedea o înfioră.

Sărind din pat, ea îşi făcu toaleta de dimineaţă, apoi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni din bumbac galbeni şi un tricou alb cu dantelă în jurul gâtului ei gingaş.

Îşi perie părul şi şi-l legă la spate cu o panglică galbenă, apoi zbură pe scări în jos şi deschise uşa sălii de repetiţii.

Dar, chiar înainte de a năvăli în cameră, Laurian se opri brusc. De dezamăgire, pete negre începură să-i joace prin faţa ochilor. Trântindu-se pe un scaun chiar lângă uşă, ea spuse şocată:

— Oh, Roger, tu eşti, Patty…

Roger se opri din cântat exact în momentul în care Laurian deschise uşa. Îmbrăcat ca de obicei cu pantaloni scurţi şi un tricou, el stătea în centrul sălii şi se holba la ea încurcat.

El părea nedumerit de expresia de suferinţă de pe faţa ei pe care ea încerca fără succes să o ascundă.

Patty stătea lângă el, tânără şi proaspătă, îmbrăcată cu un tricou şi un şort verde pal. Părul

arămiu, înfoiat, îi încadra faţa, iar în mână ţinea flautul.

— Nu păreţi prea în formă, doamnă Bryant, spuse ea cu îngrijorare. Vreau să spun, într-adevăr.

Laurian dădu afirmativ din cap, zâmbind forţat.

— Sunt bine. Tu m-ai surprins, asta-i tot. Nu mă aşteptam să vă văd pe tine şi pe Roger aici atât de devreme dimineaţa.

Roger îşi târşâi picioarele pe podea.

— Îl aştept pe domnul Keska Lathi, spuse el. Vreau să-l întreb ceva despre o compoziţie la care lucrez. De obicei era aici la ora asta. Numai azi mai pot vorbi cu el pentru că mâine, imediat după concert, plec acasă. Vine azi, nu-i aşa? Ochii lui albaştri aveau o privire rugătoare.

Laurian simţi ca şi cum un cuţit i s-ar fi răsucit în piept şi-şi puse mâinile în poală privindu-şi încheieturile albe ale degetelor.

— Nu, nu cred că va veni. Îmi pare rău, Roger.

Patty sări în picioare, îl prinse pe Roger de încheietura mâinii şi-l trase după ea de-a lungul camerei. Se trânti pe un scaun lângă Laurian şi strigă.

— Oh, drăcia dracului. Voi aţi terminat, nu-i aşa? Aş *muri* dacă ar fi aşa.

— Este o poveste lungă, spuse Laurian, luptând să-şi înfrângă tulburarea din glas.

Strângându-şi vioara într-o mână şi arcuşul în cealaltă, Roger se aşează cu stângăcie pe marginea unui scaun.

— Se va întoarce vara viitoare, nu-i aşa? întrebă

el.

— Domnul Lathi a hotărât să se întoarcă la cariera lui muzicală, așa că va fi foarte ocupat. Laurian încercă să zâmbească. Tu ştii cum este, Roger. Exerciţiu, exerciţiu şi iar exerciţiu.

— Voi aţi terminat, nu-i aşa? spuse Patty, cu privirea unei femei versate în ochi.

Remarca ei de femeie care le ştia pe toate se transformă în compătimire.

— Oh, doamnă Bryant, îmi pare atât de rău.

Laurian se ridică. Nu mai putea să continue fără să o pufnească plânsul.

— Totul este în regulă, dragă. Voi fi bine. Unele iubiri pur şi simplu nu merg, asta-i tot.

Patty întinse mâna şi-l apucă din nou de mână pe Roger.

Ea îşi flutură genele agitată, în timp ce-l întrebă:

— A noastră va merge, nu-i aşa? Noi o să fim tot împreună când vom veni din nou în Tabăra Bryant, vara viitoare, nu-i aşa?

Roger dădu din cap, în semn afirmativ. Apoi, el se uită cercetător la Laurian, prins într-o situaţie care era departe de înţelegerea lui.

— De ce nu se mai întoarce domnul Lathi? întrebă el neajutorat. Nu mai ţine la noi? O umbră de suspiciune se ivi în ochii lui. Nu puteţi vorbi dumneavoastră cu el să se întoarcă în tabără vara viitoare?

Laurian îşi puse degetele peste buze pentru a le împiedica tremurul.

— Sigur că ţine la noi, Roger. Doar că trebuie să-şi urmeze propria lui viaţă. Tu ai progresat atât

de mult cu vioara, încât nu mai ai nevoie de domnul Lathi acum. De fapt, tu cânţi atât de bine, încât nici nu mi-am dat seama că erai tu, înainte de a intra în cameră în dimineaţa asta.

— Dar de ce v-aţi despărţit? întrebă Patty, întorcându-se la problema cea mai importantă. Nu-l mai iubeşti?

— Nu, nu este vorba despre aşa ceva, spuse Laurian, simţindu-se de parcă ar fi fost supusă unei probe.

Imediat, ei i se păru foarte important să găsească cuvintele cele mai potrivite pentru a le vorbi, unei fete impresionabile şi unui băiat vulnerabil, care tocmai pătrundeau în tainele efemere ale romantismului şi ale iubirii.

Ea se aşeză şi începu să explice cu grijă.

— Eu şi cu domnul Lathi ne mai iubim încă. Numai că el este un star şi este atât de solicitat încât nu-i mai rămâne timp pentru nimic altceva. El va călători mai tot timpul. Puteţi să vă imaginaţi ce înseamnă asta.

Laurian îi privi pe rând. Ei dădură afirmativ din cap. Ea continuă:

— Căsătoria reprezintă un angajament ce implică foarte multă înţelegere, chiar şi când doi oameni se iubesc. Fericirea nu apare printr-o magie. Aşa că, atâta timp cât noi am avea de petrecut foarte puţin timp împreună, eu şi cu domnul Lathi am hotărât să ne despărţim, decât să alegem şansa unei nefericiri viitoare.

Sprâncenele i se încruntară când ea realiză că explicaţia ei sunase neconvingător, că îi lipsea

ceva.

— Vreţi să spuneţi că, dacă domnul Lathi nu va putea să fie acasă, atunci nu vă veţi putea cunoaşte unul pe celălalt? întrebă Patty, clarificând totul.

Laurian răsuflă uşurată şi spuse:

— Exact. Asta am vrut să spun.

Patty se uită mult timp la Roger, studiindu-l pe el şi vioara din mâna lui.

El se întoarse spre ea cu o expresie de copil prost întipărită pe faţă.

Apoi, ea i se adresă cu hotărâre lui Laurian.

— Dacă eu aş iubi pe cineva, eu nu l-aş lăsa niciodată să plece de lângă mine. Aş merge cu el.

Pentru câteva momente se aşternu liniştea, timp în care Patty se uita cu ochii mari la Laurian, urmărind-o cu încredere, iar Roger privea prin ferestrele deschise, depăşit de toate aceste probleme care nu-i erau familiare.

În timpul acesta, Laurian privea în gol, gânduri noi şi speculative răsărindu-i în minte ca ciupercile.

— Ei bine, vorbim despre fapte deja consumate, murmură ea în final, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Ar fi mai bine să vă las să vă întoarceţi la exerciţiile voastre.

După ce părăsi sala de repetiţii, Laurian rămase câtva timp nemişcată în hol, gesticulând şi încruntându-se ca şi cum şi-ar fi organizat gândurile. Apoi, ea intră în biroul unchiului Jules.

Închizând uşa, ea se trânti pe un scaun, îşi încrucişă picioarele şi suspină adânc.

Jules stătea în spatele biroului său, într-o cămaşa viu colorată şi o vestă, lăsat pe spate, bându-şi cafeaua de dimineaţă.

Laurian ştia că el avea cel puţin o sută de detalii de ultim minut de care trebuia să se ocupe, întrucât tabăra urma să se închidă cât de curând, după concert.

— Ai câteva minute libere? întrebă ea.

— Întotdeauna am câteva minute libere pentru tine, draga mea. Ochii îi scânteiară ca şi când nişte secrete şi calcule i s-ar fi plimbat prin minte. Deşi am o întâlnire foarte importantă peste puţin timp. Suspinul tău atât de adânc vrea să însemne cumva că greutatea întregii lumi apasă pe umerii tăi?

— Da. Laurian se uită uimită la el o clipă, apoi îşi verifică ideea verbal.

— Am de gând să călătoresc în jurul lumii cu Keska.

— În jurul lumii! Jules îşi ridică sprâncenele surprins.

— Poate că el n-o să vrea să mă ia cu el, adăugă ea cu ezitare în glas.

— Este mult prea devreme dimineaţa pentru ghicitori, îşi exprimă el nemulţumirea.

— Keska îşi va relua cariera. A primit invitaţii să concerteze peste tot în lume.

— Dar asta este minunat! exclamă Jules. El făcu ochii mari la Laurian. Nu-i aşa?

— Daa-a. Presupun…

— Dar?

Laurian îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

Apoi, clipi de câteva ori şi-şi șterse lacrimile cu dosul mâinilor.

— Nu pot să suport ideea de a fi despărţită de el, încheie ea şovăitoare.

Jules se întinse în faţă şi-şi puse jos ceşcuţa de cafea. Plescăi din limbă de câteva ori şi spuse cu compătimire în glas.

— Tinerii trebuie să treacă peste astfel de nefericiri, altfel… El ezită ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, apoi se răzgândi. Nu se poate face nimic?

Încruntându-se, ea îşi lovi dunga pantalonilor galbeni cu vârful unui deget pentru a îndepărta un fir de praf, şi spuse încet.

— Azi-dimineaţă am auzit un lucru foarte înţelept din gura unor copii. Ei se întrebau de ce îl las pe Keska să plece singur.

— Aaa, aşa…?

După câteva momente de tăcere şi gânduri, Laurian îşi ridică privirea spre el.

— Ceea ce m-a făcut să mă gândesc că este de datoria mea să fiu cu Keska tot timpul pentru a-l împiedica să devină prea entuziast şi să se aventureze în cine ştie ce, ca livada lui cu meri, sau să accepte prea multe angajamente. El are nevoie de cineva să-i organizeze itinerariul, cineva căruia să nu-i fie frică să ţipe la el dacă este nevoie.

Jules îşi ridică sprâncenele.

— Şi Keska a fost de acord ca tu să-i organizezi programul?

Laurian se încruntă îngrijorată.

— Nu am discutat încă despre asta. Ideea mi-a venit chiar în momentul ăsta. O să mă mai gândesc la asta. El probabil n-o să fie de acord pentru că are nişte idei foarte drăguţe şi bine definite despre cum ar trebui să fie o căsătorie.

— Asta nu mă surprinde. Mentalitatea europeanului, nu-i aşa?

Laurian ridică privirea spre el şi dădu afirmativ din cap.

— Dacă vreau ca el să accepte ideea ca eu să călătoresc cu el, atunci eu trebuie să vin cu argumente foarte tari. Aşa că trebuie să mă gândesc la foarte multe. Motivul pentru care am venit azi la tine, este că am vrut să văd cum îţi sună această idee. Oh, unchiule Jules, se văită Laurian şi, sărind în picioare, se aşeză pe marginea biroului lui şi-i luă mâna. Mă simt atât de vinovată. Tu ai făcut atâtea pentru mine şi acum, când ai mai multă nevoie de mine, eu te părăsesc. Ştiu cât de mult îţi doreai ca eu să preiau conducerea taberei.

El zâmbi.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Am mai multe soluţii în minte. De fapt, chiar aşa ceva… El lăsă fraza neterminată.

Laurian bănui că el inventează ca s-o facă să se simtă bine. Simţindu-se vinovată, i se puse un nod în stomac când văzu cu câtă bunătate îi minimaliza obligaţiile faţă de el.

— Ador Tabăra Bryant şi elevii noştri, ştii asta, spuse cu o voce jalnică. Dar îl iubesc pe Keska atât de mult. El este totul pentru mine, unchiule

Jules. Crede-mă.

Jules îi strânse mâna cu blândeţe.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, draga mea. Lucrurile se rezolvă uneori într-un mod ciudat.

— Ce vrei să spui? întrebă ea precaută.

— Nimic care să te îngrijoreze pe tine, draga mea, spuse el şi se ridică de pe scaun.

Laurian se uită la el un moment, apoi ridică din umeri.

— Pot să folosesc telefonul tău? Vreau să-l sun pe Keska să-i comunic că vreau să vin la fermă să discutăm.

Ea ridică receptorul.

Jules puse un deget pe furcă.

— Lasă-l pe Keska să fiarbă în suc propriu până după concert. Dacă el se simte la fel de nefericit ca tine, va fi cu atât mai receptiv la sugestiile tale dacă îl mai laşi o zi. În cazuri din astea trebuie să speculezi orice. Nu-i aşa?

Laurian căzu un pic pe gânduri, uitându-se la telefon, apoi îl privi pe Jules cu suspiciune. Se gândi că precis ştia ceva, dar nu voia să-i spună.

— Tu ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Ce aş putea să ştiu? întrebă el. Ştiu doar că în timpul cât sunt eu plecat la întâlnire am nevoie de tine aici în tabără. Cineva trebuie să-i îmbărbăteze pe tineri noştri muzicieni acum când sunt în aşteptarea zilei celei mari de mâine. Deci poţi să-ţi permiţi să-i oferi unchiului Jules această zi, ce zici?

Faptul că ea intenţiona să plece din Tabăra Bryant, fără un gând pentru unchiul Jules, o făcu

să se simtă suficient de vinovată ca să accepte să rămână.

Deşi, întreaga ei fiinţă – mintea ei, inima şi trupul ei – doreau să zboare spre Keska.

În tot cursul zilei, Laurian se gândi din toate unghiurile posibile la planul ei de a călători cu el.

O eventuală concluzie ar fi fost aceea că unchiul Jules avea dreptate. Dacă ar vorbi cu Keska a doua zi, după concert, el ar fi atunci într-o stare atât de euforică, în urma interpretării la vioară, încât ar fi deschis la aproape orice. Spera ea.

Capitolul 12

Ziua următoare, duminică, era o zi senină, însorită şi foarte călduroasă. Concertul era programat pentru ora două după-amiaza.

Laurian se sculă devreme pentru a-şi petrece timpul cu tinerii muzicieni care se adunaseră în jurul taberei, agitaţi şi plini de trac.

Ei ţinură ocupaţi toţi profesorii şi tot personalul pentru a-i consola şi a le adresa cuvinte de încurajare. Emoţiile lor urcau şi coborau ca un tăvălug.

Nici Laurian nu se afla într-o stare mai bună. Acum îşi dorea din suflet să-l vadă pe Keska cântând, pentru ca imediat să se simtă dezolată, imaginându-şi-l părăsind-o pentru totdeauna.

Cu puţin timp înainte de prânz ea se furişă să se îmbrace pentru eveniment, fiind foarte preocupată de cum va arăta.

Îşi făcu un duş şi se îmbrăcă cu cea mai drăguţă

lenjerie de corp a ei. Îşi împleti părul neted şi lucios, de culoarea abanosului, într-o cosiţă deasupra frunţii, iar în părţi îşi prinse câte un pieptene strălucitor, bătut cu pietre preţioase. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia mai putu să se machieze.

Pulverizându-şi un parfum din flori pe încheieturile mâinilor, pe gât şi între sâni, Laurian spera că mireasma îl va ameţi pe Keska, care va fi de acord cu planul ei.

În fond, parfumul florii de măr o sedusese cu succes pe albină. Cu tristeţe, ea îşi aminti că mărul conceput din împreunarea dintre albină şi floare zăcea acum în suferinţă, vătămat şi lipsit de viaţă.

Tot restul vieţii ei va fi un nesfârşit deşert, plin cu mere putrede, dacă planul ei nu va funcţiona, dacă ea şi Keska nu vor putea găsi o cale de a fi împreună, gândi Laurian.

Îşi alesese o rochie mulată pe corp din crep moale, strălucitor, de culoare albastră. El o plăcea în albastru, îşi prinse la gât un laţ de aur, ce-i atârna peste decolteu până la valea dintre sânii ei frumoşi.

Încălţându-se cu o pereche de pantofi asortaţi, ea îşi luă geanta, gata să-l înfrunte pe Keska cu frumuseţe şi demnitate. Ea refuza să dea ascultare şoaptelor ei interioare menite să o tulbure.

Inspirând adânc, Laurian coborî scările pentru a arunca o ultimă privire asupra echipei din orchestră, asupra băieţilor îmbrăcaţi în costume negre şi a fetelor emancipate îmbrăcate cu fuste

lungi negre şi bluze albe.

Acum, când mai rămăsese atât de puţin timp până la concert, ei se cufundaseră într-o linişte apăsătoare. Ea ştia cum se simţeau pentru că propriul ei stomac se strânsese într-un nod de mărimea unei ghinde.

După ce tinerii muzicieni împreună cu instrumentele lor grele urcară în autobuz, Laurian sări pe scaunul pasagerului din maşina unchiului Jules şi porniră în urma ultimului autobuz, afară din tabără.

Centrul de Arte *Luther Burbank* situat în partea de nord a oraşului Santa Rosa, era construit în stil spaniol, cu pereţii din stuc şi acoperişul acoperit cu ţiglă roz-aprins. În faţa corpului principat care adăpostea sala de concerte, era aşezată o sculptură înaltă.

După ce autobuzele îi lăsară pe tinerii nervoşi cu instrumentele lor în spatele sălii, Laurian şi ceilalţi profesori îi conduseră într-o cameră spaţioasă unde ei puteau aştepta ora când trebuiau să urce pe scenă.

George Miller veni în cadrul uşii privind cu interes activitatea febrilă. El îi întâlni privirea lui Laurian şi-i zâmbi.

— El este aici? întrebă ea în şoaptă, după ce se apropie de el.

— Este sus într-un din vestiare şi este în aceeaşi stare de agitaţie ca şi aceşti tineri. Zăpăceală, degete tensionate şi isterie. George zâmbi, strâmbându-se. Eu mai bine mă duc să o încurajez pe „prima donna” noastră.

Şi lui Laurian i-ar fi plăcut să o încurajeze pe această „prima donna” specială, dar nu era timp. Drept care, ea îi potoli pe tinerii muzicieni agitaţi, îi alinie şi-i conduse pe culoarul strâmt spre scenă.

După ce şi ultimul elev dispăru după uşă, Laurian şi ceilalţi profesori răsuflară uşuraţi şi se duseră să-şi ocupe locurile din primul rând.

Sala de concerte era încântătoare, mare şi liniştită, capitonată cu lemn strălucitor, deschis la culoare, având scaunele tapisate cu catifea. Avea o capacitate de 1500 de locuri şi toate erau ocupate. Exista şi un număr destul de mare de spectatori care stăteau în picioare. Mulţimea emoţionată a iubitorilor de muzică clasică fremăta de nerăbdare discutând deschis, răsfoindu-şi programele şi tuşind.

Tinerii muzicieni stăteau pe o scenă expusă pe toate părţile, mai puţin spatele. Ei umplură sala imensă cu zgomotele provocate prin acordarea instrumentelor.

Două camere de televiziune erau plasate în faţa scenei, în aşteptarea mult doritei reîntâlniri cu Keska Lathi.

Laurian stătea în sală în stânga podiumului care era centrat în faţa spaţiului liber, pe scena unde Keska Lathi urma să facă minuni cu vioara lui. Nu erau mai mult de douăzeci de picioare distanţă între el şi întreaga lume care fremăta nerăbdătoare. Păreau ani, nu doar două zile de când ea îl văzuse ultima oară.

În sală luminile se micşorară. Elevii încetară să-şi mai acordeze instrumentele. Lumina ce cădea

peste scenă deveni mai strălucitoare. Spectatorii se liniştiră. Pentru câteva momente, sala rămase nemișcată într-o linişte mormântală.

Apoi Jules Bryant apăru din fundalul scenei şi se îndreptă spre podium în costumul lui negru convenţional, ţinând în mână bagheta.

Laurian trase brusc aer în piept, şi toţi muşchii i se tensionară în timp ce îl privea pe Keska urmându-l pe Jules de-a lungul spaţiului dintre membrii orchestrei. Odată cu apariţia lui, mulţimea dezlănţuită izbucni în aplauze şi strigăte de bucurie. Zgomotul era asurzitor. Laurian însă nu-l auzea. Ochii ei, urechile ei, întreaga ei fiinţă se armonizau cu acel unic bărbat, Keska, care se deplasa pe scenă cu mersul lui graţios şi degajat.

El arăta neînchipuit de bine în fracul negru, simbolul lui profesional. Jacheta fracului i se mula perfect pe talia zveltă. Ea adora fiecare perlă care ţinea cămaşa albă şi apretată lipită de pieptul lui. La gât avea prins un papion alb. Ea se uita cu dragoste la mâinile lui subţiri ce ţineau vioara, arcuşul şi o mică cutie albă.

O dorinţă chinuitoare îi invadă trupul în timp ce-i studia faţa. Sprâncenele lui, frumos arcuite, maxilarele puternice şi nasul lui aristocratic erau luminate de reflectoare. Luminile dădeau străluciri de aur părului lui ondulat în jurul gulerului şi al urechilor.

Un zâmbet larg şi plin de încântare îi înflori pe buze, adresat spectatorilor exaltaţi şi plini de viaţă. Ochii lui, minunaţii lui ochi argintii, erau luminaţi de veselie. Când îşi aruncă privirea peste

marea de figuri din sală, ochii lui atingeau parcă fiecare persoană în parte.

Pentru o oră sau două Keska urma să aparţină acelei mulţimi dezlănţuite. Laurian realiză imediat că ei reprezentau subzistenţa lui. Ea nu s-ar supăra să-l împartă cu ei dacă şi-ar putea face şi ea măcar o nişă în viaţa lui.

Va accepta el oare planul ei de a-l însoţi în călătoriile lui? Pe măsură ce privea la bărbatul magnific şi formidabil de pe scenă, acest lucru i se părea din ce în ce mai puţin posibil.

Aplauzele nu încetară când el îşi luă locul în stânga podiumului, chiar în faţa elevilor de la vioară. Dar acum ochii lui Keska o căutau pe Laurian. Ei se opriră pe ea cu o privire melancolică ce părea aproape o atingere. Ochii lui îi mângâiară faţa, unindu-i, ca şi cum un val de energie ar fi străbătut distanţa dintre ei.

El îşi lăsă privirea în jos şi se aplecă pentru a-şi pune mica cutie sub scaun. Apoi Keska se aşeză la loc, îşi puse vioara şi arcuşul pe genunchi şi-i zâmbi lui Jules care stătea în aşteptare.

La semnul lui Keska, Jules se întoarse spre public şi-şi ridică bagheta pentru a face linişte. Treptat, aplauzele încetară.

— Bine aţi venit, prietenii mei – prieteni vechi, prieteni noi, părinţi ai minunaţilor noştri muzicieni, spuse Jules în microfon. Păreţi deosebit de bucuroşi să ascultaţi modesta noastră orchestră în după-amiaza aceasta. Faţa lui trandafirie strălucea. Desigur, înţeleg bucuria dumneavoastră având în vedere apariţia ilustrului

domn Lathi. Și noi suntem emoţionaţi. A fost un privilegiu pentru tinerii noştri muzicieni din Tabăra Bryant să beneficieze de experienţa lui, în vara aceasta.

Laurian îşi lăsă ochii şi sufletul să rătăcească pe Keska în timp ce Jules era ocupat cu descrierea taberei muzicale şi a principiilor ei de funcţionare.

Dar îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jules când îl auzi spunând:

— De când am ştiut că aceasta va fi ultima mea vară ca director al Taberei Bryant, mi-a făcut de două ori mai multă plăcere să lucrez cu aceşti minunaţi şi excepţionali tineri talentaţi. Figura lui deveni sobră şi aproape tristă în timp ce aruncă o privire spre tânăra orchestră, apoi spre auditoriu. A fost foarte dificil pentru mine să iau această decizie de retragere.

Când o rafală de proteste răsună în sală, Jules îşi îndreptă bagheta spre Laurian.

— Scumpa mea nepoată, Laurian Bryant, va prelua conducerea taberei. Este o violoncelistă talentată şi va fi o directoare capabilă.

Cum aplauzele izbucniră din nou, Laurian se făcu mică în scaun cuprinsă de o teamă neputincioasă şi de reproş. Ea putea să vadă deja complicaţiile dându-i planul peste cap. De ce nu a luat-o el în serios când i-a spus că doreşte să fie cu Keska?

Jules îşi ridică mâinile în sus.

— Iar Laurian va avea cel mai capabil partener ca s-o ajute în această acţiune, şi asta nu pentru că ar avea în mod special nevoie de asistenţă.

Laurian suferea în tăcere. Ce făcea el acum?

— După acest sezon, noi vom schimba şi numele taberei în Tabăra muzicală Bryant-Lathi. Domnul Keska Lathi va lua pe umerii lui o parte egală din bucuriile şi necazurile acesteia ca partener deplin. Jules radia pe sub aureola lui de păr argintiu. Nici nu am putea să fim mai încântaţi.

Aplauzele explodară tumultos în sală, vibrând în jurul lui Laurian, în timp ce ea se uita la Jules cu gura căscată. Keska va fi partenerul ei? De ce nu i-a spus?

Apoi ea îşi ridică privirea spre Keska. El îi făcea o inspecţie completă viorii lui: cutie, corzi, orificii, şi formă, de la un capăt la celălalt. El îi aruncă lui Laurian doar o scurtă privire, ca o licărire, lăsând apoi privirea în jos. Pe figura lui nu se putea citi nimic.

Brusc, inima ei încetă să mai bată şi palmele i se umplură de o transpiraţie rece ca gheaţa. Unchiul Jules l-a surprins pe Keska cu acest anunţ! Laurian medita cu groază la acest gând. În felul lui, Jules voise s-o ajute. Dar în mod sigur el ştia foarte bine ce înseamnă să încerce să manipuleze un om ca Keska Lathi! Pur şi simplu nu se poate.

Bătăile inimii ei sunau ca un dangăt funebru în timp ce încerca să-şi imagineze ce se petrecea în spatele măştii afişate de Keska. El nu ar mai asculta-o niciodată, dacă ar gândi că ea este responsabilă de acest şiretlic. Figurativ, ea îşi luă la revedere de la speranţa ei de călători cu Keska şi de la viaţa lor împreună.

După ce aruncă „bomba”, Jules se întoarse cu

spatele şi-şi ridică bagheta. Tinerii muzicieni îşi poziţionară instrumentele şi el îi conduse în vâltoarea impetuoasă a primei lor selecţii, „Viaţa de Artist” a lui Strauss. Orchestra era într-o perfectă armonie. Niciodată ea nu sunase atât de profesionist.

Trăgând adânc aer în piept, Laurian îl studia pe Keska fără nicio speranţă, rememorându-şi în minte fiecare centimetru al trupului lui.

Ea îl studia cu coada ochiului, căutând la el un semn de mânie. Bine cel puţin că nasul nu-i era pătat.

Chiar înainte ca selecţia să ia sfârşit, Keska se întoarse spre Roger şi-i făcu un semn afirmativ cu capul. O legătură de afecţiune se stabili pentru un moment între cei doi.

Laurian ar fi dat orice să ştie ce se petrecea în mintea lui Keska.

Aplauzele izbucniră cu entuziasm când orchestra ajunse la un final înflăcărat. Zgomotul se stinse şi calmul se restabili când Jules se întoarse cu faţa spre public.

— Vi-l prezint acum pe Keska Lathi şi strălucita lui vioară, care va interpreta „Romanţa Andaluză”, anunţă el simplu. Cred că sunteţi toţi de acord că este minunat să-l avem înapoi pe scenă după o lungă absenţă.

Aplauze entuziaste răsunară în sală. Keska se ridică şi înaintă până aproape de marginea scenei. Stând nemişcat, el lăsă sunetele să se reverse peste el, în jurul lui. Se cufundă în dragostea ce se îndrepta spre el din mulţime.

Pe faţă i se instală ua zâmbet fermecător ce făcu să pălească lumina de pe scenă. Ridicându-şi braţele, cu vioara într-o mână şi arcuşul în cealaltă, el şi le întinse larg în faţă într-un gest de îmbrăţişare a publicului care-l adora. Prin gestul lui, Keska făcu din mulţime o parte a lui. Încă o dată el mătură cu privirile sala, părând că atinge fiecare figură în parte.

Apoi, Keska îşi lăsă mâinile în jos, îşi poziţionă vioara sub bărbie şi îşi ridică arcuşul. Se făcu instantaneu linişte, auditoriul reluându-şi locurile pentru a asculta prima notă. Un elev acompaniator execută o scurtă introducere la pian.

Apoi, sunetul clar, singular şi puternic al viorii lui Keska inundă imensa sală într-un început melodios şi romantic. Sunetul urcă jucăuş spre culmi, intensificându-se şi dezlănţuindu-se într-un tempo rapid. Muzica se rostogolea peste feţele răvăşite, purtându-le cu ea spre vraja ei, vraja lui Keska Lathi.

Fiecare frază se reflecta în expresia vie, lăuntrică, a feţei lui. Gura i se mişca schiţând zâmbete scurte sau încreţindu-se la profunzimea unui sunet grav.

Ochii lui se mişcau fără să vadă peste auditoriu, atrăgându-l în starea lui de extaz, în desfătarea muzicii lui. Faţa bronzată îi strălucea de transpiraţie datorită concentrării şi dinamismului lui.

Apoi privirea lui Keska o atinse pe Laurian, ce stătea visătoare, contemplându-l pe acest om

aureolar, incredibil de atrăgător. Atenţia lui nu o mai părăsi de data aceasta şi părea că el îşi împărţea muzica numai cu ea. O schimbare subtilă se insinuă în sunet, o sensibilitate ce o înfioră şi-i luă respiraţia. *Vino să dansezi cu mine,* o ademenea vioara. *Vino şi iubeşte-mă.*

Erotismul lui Keska o învălui pe Laurian într-o îmbrăţişare atât de strânsă încât i se părea că mâinile lui erau în jurul ei. Notele clare, seducătoare, o apropiau tot mai mult de el, acolo, înlănţuiţi prin privirile lor, uniţi prin muzică.

Când melodia se apropie de sfârşit, Laurian se simţea nedreptăţită şi singură, lipsită de orice voinţă.

Lăsându-şi vioara în jos, Keska se întoarse pentru a se dărui publicului care-l ovaţiona cu strigăte de bucurie. Spectatorii erau cu toţii în picioare revendicându-l ca fiind al lor. Zâmbetul lui era fermecător. Ducându-şi palma la buze el simulă un sărut pe care îl trimise în sală printr-un gest larg şi expansiv al braţului. El se apleca adânc, iar şi iar, şi ei continuau să-l aclame, dorind tot mai mult.

În final, Keska reuşi să potolească mulţimea, scuturând din cap şi gesticulând spre Jules Bryant şi tânăra orchestră. Numai atunci spectatorii renunţară, permiţând concertului să continue.

Laurian rămase profund impresionată de muzica tandră şi ademenitoare a lui Keska. Sunetul ei îi răsuna în minte, producându-i freamăte senzuale ce-i înfiorau trupul. Privirile lor se întâlniră, îngemănându-se şi niciunul dintre ei nu mai auzi

restul primei părţi a concertului.

Pauza fu foarte tumultuoasă. Tinerii muzicieni vorbeau toţi deodată, consumând galoane de sucuri de fructe. Ei erau emoţionaţi şi surescitaţi, mulţumiţi de execuţia lor şi fascinaţi de farmecul lui Keska Lathi.

Laurian îi asculta chinuită de dorinţa de a se afla sus în vestiarul lui Keska, împărţind cu el emoţiile şi fericirea. Dar anunţul şocant al unchiului Jules o reţinea, pentru că nu avea nicio idee de cum ar reacţiona Keska.

După ce tinerii muzicieni reveniră pe scenă, ei începură partea a doua a concertului cu *Anotimpurile* lui Vivaldi, cântând în cadenţă şi cu emoţie matură.

Laurian era foarte agitată şi aştepta cu inima bătându-i asurzitor ca unchiul Jules să-l anunţe pentru a doua oară pe Keska.

El se apropie din nou de marginea scenei, dar de data aceasta îşi lăsase vioara pe scaun. În mână ţinea mica lui cutie albă.

În sală o rumoare întrerupse liniştea.

— Cred că este de datoria mea să vă explic de ce v-am abandonat atâta timp, spuse el confidenţial, cu accentul lui finlandez. În mod sigur nu pentru că nu vă iubeam sau pentru că nu iubeam muzica. Pur şi simplu, am simţit că-mi trebuie timp pentru a-i cunoaşte sufletul lui Keska Lathi tot atât de bine ca şi trupul. Pentru a realiza acest lucru eu am făcut multe gafe, mergând uneori pe căi greşite.

Pentru o clipă privirea i se opri la Laurian, apoi

se îndreptă din nou spre public.

— Keska Lathi s-a apropiat mai mult de pământ şi de natură. Succesul meu ca fermier a fost însă departe de a fi spectaculos, dar – el ridică mica cutie mai sus astfel încât fiecare s-o poată vedea, apoi se întoarse spre Laurian – am realizat un lucru perfect şi preţios, de o frumuseţe inegalabilă.

El deschise cutia şi scoase din ea, ţinând de codiţă, un măr impecabil.

— Priviţi, mărul lui Keska Lathi.

El zâmbi, un zâmbet crispat şi trist, dar când îşi întoarse privirea spre Laurian ochii îi erau imploratori şi plini de dragoste.

— A devenit clar pentru mine chiar ieri că un om trebuie să preţuiască un măr perfect deasupra tuturor altor lucruri. Orice altceva este fără sens.

În sală domnea o linişte deplină. Spectatorii nu erau siguri dacă era o glumă sau revelaţia unui mare adevăr.

Doar pentru o clipă Keska îi prinse privirea lui Laurian. Apoi se adresă publicului.

— Datorită acestui măr – el îl lăsă mai jos şi-i lovi coaja strălucitoare cu degetul mare – numai datorită acestui măr, revenirea lui Keska Lathi va fi limitată. În sală se declanşă un răpăit de aplauze combinat cu un murmur de dezaprobare.

Keska râse forţat.

— Şi acum voi cânta pentru dumneavoastră. Asta era ceva ce sala putea să înţeleagă şi răspunse, aprobând cu exuberanţă.

Keska puse repede mărul înapoi în cutie, o puse

pe scaun şi îşi luă vioara şi arcuşul.

Laurian nu putea să înţeleagă nimic din ceea ce se întâmpla, aşa că, pur şi simplu, îşi îngădui bucuria de a deveni prizoniera muzicii eterice a lui Keska. Ea urmări restul concertului ca prin ceaţă.

Selecţia orchestrală finală se încheiase, dar publicul ar fi dorit să-l reţină pe Keska pe scenă la nesfârşit pentru bisuri dacă el nu ar fi dispărut în spatele scenei şi nu ar fi încetat să mai răspundă aplauzelor continue.

Cu acest concert, Tabăra muzicală Bryant îşi încheia activitatea până în sezonul următor.

Următoarele câteva ore fură agitate, Laurian neavând nicio şansă să vorbească cu Keska. Tinerii elevi şi părinţii lor veniţi în vizită se întoarseră în tabără unde participară la petrecerea de rămas bun. Apoi, după obişnuitele salutări şi urări de bine, mulţimea se dispersă.

Roger şi Patty îşi luară la revedere, căci fata trebuia să prindă avionul spre New Jersey iar Roger pleca cu părinţii lui spre California de Sud.

Laurian stătea lângă Keska şi înghiţea convulsiv, încercând să-şi alunge nodul ce i se pusese în gât.

— Nu mi-aş fi închipuit că o să-mi lipsească Roger atât de mult. El şi Patty erau atât de drăgălaşi împreună. Nu sunt sigură, dar bănuiesc că ei şi-au jurat să se întâlnească din nou la anul în Tabăra Bryant.

Keska râse, privind în urma ultimei maşini. De când îşi dăduse jos vesta, era dubios de degajat în pantalonii negri din satin. El aruncă o privire împrejur. Tabăra părea pustie şi abandonată.

Laurian suspină.

— Ştiu. Nu mai este nimeni aici, exceptând personalul de serviciu, care va închide totul. De fiecare dată sfârşitul verii îmi provoacă atâta tristeţe încât îmi vine să plâng.

— Înţeleg. Poate că şi Keska Lathi simte un pic la fel. El o înconjură cu braţele. Dar am o idee. Am la fermă un vin excelent de mure. Ar fi un remediu perfect pentru reacţiile astea nostalgice.

Laurian îşi ridică privirea şi se strâmbă.

— Cred că eu voi trece peste vin, dar merg la fermă. Ar trebui să avem o mică discuţie, nu-i aşa?

— În mod sigur, răspunse el cu emfază. Îl lăsăm pe George aici să clarifice cu Jules asocierea de afaceri. Apoi, noi putem merge la fermă să ne clarificăm problemele personale, fără să ne deranjeze nimeni.

Urcând în maşină, Laurian îi văzu expresia hotărâtă de pe faţă şi simţi că i se strânge inima. În timp ce parcurgeau în linişte drumul sinuos spre fermă, ea realiză că planul ei de a construi o viaţă cu acest om nu fusese altceva decât un vis prostesc. Ea îl văzuse azi devenind una şi aceeaşi fiinţă cu publicul lui. El aparţinea lumii întregi.

Capitolul 13

Abia se înserase când Keska îşi parcă maşina în faţa casei de la fermă. Cerul portocaliu, fierbinte, presărat cu câteva frânturi de nori roşii, proiecta la orizont dealurile închise la culoare.

În livadă, un sturz imita o pasăre cântătoare,

repetând sunetele iar şi iar. Mirosul înţepător de cidru de la merele putrede din livada lui Keska plutea în aer, intoxicându-i.

Ajungând în casă, ei intrară în camera de zi şi Keska îşi aruncă vesta pe un scaun, scoase vioara din cutie şi o aşeză pe o masă în studio, apoi se întoarse şi-i întinse lui Laurian mica lui cutie albă.

— Gata, spuse el, deplasându-se cu mersul lui legănat spre bar. Acum vinul de mure.

Laurian se aşeză pe canapea, aranjându-şi fusta albastră în jurul coapselor. Ea îl privea pe Keska în timp ce el scotea din bar o sticlă şi două pahare, apoi îl întrebă plină de speranţă:

— Te-ai gândit vreodată să renunţi la vinul ăsta oribil de mure?

Întorcându-se spre ea, el izbucni în râs.

— Ca să fiu sincer, l-am şi vărsat în chiuvetă. Vinul ăsta a fost una dintre cele mai notabile eşecuri ale lui Keska Lathi.

Se întoarse la canapea cu o sticlă cu etichetă şi două pahare de coniac. Un zâmbet larg îi încreţi obrajii în timp ce îi întinse lui Laurian un pahar şi se aşeză lângă ea.

— Ăsta este coniac din mure negre produs de cea mai redutabilă distilerie.

— Îţi va face la fel de bine ca şi vinul meu, nu crezi?

Laurian sorbi şi râse, ridicându-şi privirea spre Keska.

— Îmi va face foarte bine. Şi îi voi fi veşnic recunoscătoare distileriei. Ea îşi coborî privirea spre cutia albă din poala ei, ezitând să deschidă

discuţia despre nereuşita lui Jules privind afacerea.

Keska sorbi din coniac, ridicându-şi sprâncenele contemplativ în timp ce-i studia faţa.

— Sper… Amândoi începură odată şi râseră nervoşi.

— Tu primul, spuse Laurian.

Keska trase adânc aer în piept.

— Sper că nu eşti supărată că am mers în urma ta pentru a mă asocia cu Tabăra Bryant. Doar mai târziu mi-a venit în minte că asocierea mea te va priva de jumătate din moştenire. Din nou Keska Lathi nu a gândit logic şi a acţionat din impuls. Ochii lui erau plini de îngrijorare în timp ce o studia. Poate că după ce ţi-am produs atâta durere, tu nu mă doreşti ca partener.

— Nu te doresc! Laurian îl privea uluită cu ochii larg deschişi. Ea înghiţi de două, trei ori înainte de a putea exclama:

— Tu ai mers în urma mea! Vrei să spui că nu unchiul Jules a fost acela care a mers în urma ta?

— Eu am fost.

— Dar nu înţeleg. Cum vine asta?

Keska ridică din umeri şi mai gustă un pic din coniac înainte de a-i explica.

— Ideea mi-a venit pe neaşteptate în mijlocul nopţii. După ce am pierdut merele, m-am gândit că nu mai era nicio cale să ne căsătorim şi să ducem o viaţă împreună. Dar când mi-am imaginat viaţa fără tine, nu am mai avut nicio dorinţă de a trăi, cu atât mai puţin de a cânta la vioară pentru cineva. Aşa că am rămas treaz, căutând cu

disperare o soluţie pentru a ne putea clădi o viaţă împreună. Atunci m-am gândit că un pas logic pe care ar trebui să-l fac ar fi să mă asociez cu Tabăra Bryant.

— Un pas logic? Mă îndoiesc că ai făcut vreunul în viaţa ta, Keska, spuse ea râzând.

— Există totdeauna un început, nu-i aşa? Apoi, după ce mi-am făcut acest plan de a mă asocia cu Tabăra Bryant, nu eram sigur că Jules va fi de acord. Când l-am sunat ieri dimineaţă pentru a sonda terenul, el a fost chiar şovăitor, deşi a fost de acord să vină la fermă să discutăm despre asta. Când a sosit, ceva părea că i-a schimbat punctul de vedere şi a fost chiar încântat de o asociere. El şi George s-au comportat ca nişte copii în faţa unei jucării noi.

Laurian se uită la el uimită.

— Asta trebuie să se fi întâmplat după ce am fost eu la el în birou şi am discutat. M-am gândit eu că îi stătea ceva pe limbă. Râse, apoi se încruntă.

— Dar tu realizezi că tabăra muzicală te va lega de mâini îngrozitor, nu-i aşa?

Keska dădu afirmativ din cap.

— Da, dar nu-mi pasă. Mi-am dat seama în vara asta că-mi face o deosebită plăcere să lucrez cu aceşti tineri muzicieni. Cred că-i înţeleg foarte bine şi m-am simţit folositor, împlinit. Când ideea asocierii mi-a răsărit în minte, am descoperit că-mi doream să cânt la vioară.

Îşi ridică paharul şi adulmecă apreciativ mireasma lichidului negru, apoi gustă din nou din

el.

— Am greşit alaltăieri când ţi-am spus că nu ne putem căsători. De data asta recunosc că m-am comportat ca un nebun.

Ea îi zâmbi.

— N-ar fi trebuit să te ascult şi să te las să-mi spui că nu o să meargă. Amândoi am fost nebuni. Mă întreb, oare doi nebuni pot avea o căsnicie fericită?

— Cel puţin avem ceva în comun, spuse el şi-şi schimbă poziţia, întorcându-se cu faţa la ea. După ce ai plecat, am realizat că nimic nu este mai important în viaţa mea decât scumpa mea Laurian. El îi atinse obrazul cu vârful unui deget. Nu suportam să mă gândesc la o viaţă goală şi în singurătate, întinzându-se la nesfârşit în faţa mea.

— Ştiu, şopti Laurian. Nici eu nu suportam.

El o studie un moment, apoi spuse:

— Nu sunt un profesor chiar atât de rău, nu-i aşa?

— Eşti un profesor minunat, spuse ea apropiindu-se de el.

Keska îşi întinse un braţ pe spătarul canapelei, aproape atingându-i umerii.

— Tabăra muzicală Lathi-Bryant va fi o obligaţie care mă va bloca trei luni pe an.

— Tabăra muzicală Bryant-Lathi. Ea se juca cu vârful degetului cu una din perlele de la cămaşa lui.

— S-ar putea să fie acolo câteva insecte care trebuiesc stârpite, murmură el.

— Dar tu te înţelegi atât de bine cu insectele,

răspunse ea tot printr-un murmur. Sunt sigură, că te vei descurca cu ei.

— Vom vedea… Oricum, tabăra mă va reţine aici în fiecare vară. Aşa că vom putea petrece tot timpul împreună. El se încruntă. Nu pot să-mi imaginez de ce nu m-am gândit la asta cu mult timp în urmă.

Laurian râse încet.

— Dragostea nu prea îţi ascute mintea, nu-i aşa? Nici eu nu am fost mai isteaţă.

— George abia aşteptă să-şi ia mâinile de pe problemele mele funcţionale şi financiare ale taberei. Şi el şi Jules sunt foarte nerăbdători să rezolve detaliile asocierii mele.

— Pun pariu că aşa este, spuse Laurian. Ea învârti coniacul în pahar, inspirându-i mireasma. Apoi puse paharul jos şi-şi puse mâinile pe genunchii lui Keska. Va fi minunat să fii accesibil pentru mine toată vara.

El se apropie mai mult de ea.

— Nu voi fi accesibil pentru nimic altcineva decât pentru tine. Aici. Cu tine, dragostea mea. Oare sunt suficiente verile pentru a consolida o căsătorie?

— Oh, da, sigur că sunt. Mai ales de când mi-am făcut planurile mele pentru perioada pentru cât vei fi ocupat.

— Ţi-ai făcut planuri? murmură el cu buzele lipite de fruntea ei.

— M-am gândit că ai nevoie de un supraveghetor, Keska Lathi, spuse cu hotărâre. Intenţionez să călătoresc cu tine la toate

concertele tale, ca să te feresc de neplăceri. Am să-ţi alcătuiesc itinerariul astfel încât să nu fii copleşit cu prea multe angajamente.

Ea îşi ridică capul, aruncându-i o privire aprigă.

— După ce ai aranjat pe furiş această asociere, să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu pot merge cu tine în turnee. După această atitudine hotărâtă, ea îl privi cu spaimă, temându-se faţă de eventuala lui reacţie.

Mult timp Keska nu răspunse.

— Dar cum rămâne cu casa? Eventual cu copiii? Cariera ta? Toate aceste lucruri sunt foarte importante. Cum o să ai toate astea dacă mă vei urma în viaţa mea de nomad?

— În primul rând vreau să fiu lângă Keska Lathi, restul problemelor se vor rezolvă de la sine.

— Dar viaţa ta personală, Laurian? întrebă el privind-o adânc în ochi, pentru a-i citi gândurile. Orchestra simfonică cu care cânţi şi muzica ta? Cum te vei împlini dacă renunţi la toate astea?

— Pot să mă ocup de violoncel şi de muzica mea oriunde mergi tu, Keska. Tu mi-ai redat încrederea şi mi-ai reîmprospătat talentul. Mi-am pus toate speranţele în asta. Voi fi fericită.

El ezită un moment, apoi îi luă mâinile într-ale lui.

— Ai văzut în seara asta repercusiunile vieţii muzicale. Ai putea fi fericită trăind din nou în umbra altuia?

Laurian făcu o pauză, gândindu-se un moment, apoi spuse încet.

— Muzica este ocupaţia mea, dar nu numai când

o interpretez. Aşa că, dacă-mi folosesc pregătirea pentru a te ajuta în carieră, asta nu înseamnă că trăiesc în umbra ta. Voi munci cot la cot cu tine. Noi vom fi parteneri egali şi aici exact cum suntem şi în tabăra muzicală.

Apucând cu mâinile cele două părţi ale papionului lui desfăcut ea îl strânse uşor de gât.

— Nu voi asculta niciun fel de protest.

— În cazul acesta, spuse Keska, ridicându-se în picioare, ar fi mai bine să-ţi arăt ceva. Ieşi afară din camera de zi pentru câteva momente şi se întoarse cu un coş de nuiele în mâini şi două pliante prinse strâns între dinţi.

Răsturnând coşul pe măsuţa de cafea, o grămadă de scrisori şi telegrame se împrăştiară pe masă şi pe jos.

— Dacă intenţionezi să fi supraveghetorul lui Keska Lathi, atunci iată, spuse el printre dinţii strânşi care ţineau pliantele. Treaba ta este să le triezi, Laurian. Poţi să le organizezi cum vrei, căci ai binecuvântarea lui Keska Lathi. După mine a face planuri nu reprezintă altceva decât pierdere de timp. Poţi să alegi orice loc din lumea asta unde doreşti tu să călătoresc.

Scoţându-şi pliantele din gură i le întinse lui Laurian plin de satisfacţie, pe faţă ivindu-i-se o grimasă comică. Abia se abţinea să nu pufnească în râs.

— Dar este dreptul meu să fac prima alegere. Am aranjat deja totul pentru amândoi. Vom merge la Viena pentru a discuta despre un concert, aşa că nu se mai poate face nicio schimbare.

Laurian se uită uimită la el, apoi la biletele de avion.

— Keska, spuse ea iritată, să nu-mi spui că în timp ce eu mă frământam îngrijorată, tu te gândiseşi deja să mă iei cu tine în turnee.

— Poate că mi-a trecut prin minte, dar în niciun caz nu m-aş fi gândit să te pun la treabă. Asta a fost sclipirea ta de geniu, spuse râzând.

— Geniu! pufni pe nas Laurian.

Keska rânji şi ridică alte bilete de avion.

— După Viena vom merge la Helsinki, aşa că vei avea ocazia să-mi cunoşti părinţii. Putem să numim aceste două călătorii o lună de miere?

Zăpăceala şi emoţiile o cuprinseră pe Laurian privind biletele din mâna lui.

— Ai fost foarte, foarte, foarte ocupat ieri, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus ce aveai de gând?

— Este îngrozitor să călătoreşti tot timpul. Nu eram sigur că vrei să vii cu mine, spuse el încet. Am cumpărat biletele sperând. Întinzând mâna, el o mângâie uşor pe gât, jucându-se cu degetele pe pielea ei fină.

— Şi eu, care eram aşa de îngrijorată că nu o să vrei să mă iei cu tine, spuse ea râzând. Este ca un basm care devine realitate.

Degetele ei erau ocupate să-i deschidă prima perlă a cămăşii lui, apoi următoarea, şi următoarea.

— Mărul a făcut ca basmul să devină realitate, spuse el respirând cu greutate.

— Mărul! exclamă ea luând în mână mica cutie. Aproape că am uitat de el. Ridicând capacul cutiei,

ea scoase mărul de codiţă. Este chiar el, nu-i aşa? Vezi cele două dunguliţe îmbrăţişate?

— Chiar el, răspunse Keska zâmbind. Mărul dragostei noastre. Neinfestat… puternic… sănătos… fără viermi. Învârtindu-l de codiţă, ea se uita la el cu suspiciune, întorcându-l pe toate feţele. De unde ştii că nu are viermi?

— Niciun vierme n-ar îndrăzni să atingă mărul dragostei lui Keska. Gustă-l şi ai să vezi, scumpa mea Laurian. Există doar riscul ca o singură bucăţică să te prindă în vraja mea, dar viermi nu are.

— În vraja ta, nu-i aşa? Laurian se lingea pe buze uitându-se la măr apoi se cutremură şi dădu din cap dezgustată.

— Deşi este ispititor, nu cred că sunt suficient de curajoasă pentru a risca. Ea îşi ridică privirea şi râse. Gustă-l tu, Keska, atunci tu vei fi prins în vraja mea.

— Voi gusta chiar acum, spuse el şi luă fructul din mâna ei. Dar eu am încredere în mărul nostru, în dragostea noastră.

Deschizând gura, el îşi puse mărul între dinţi şi ezită un moment privind-o pe Laurian cu coada ochiului. Faţa ei era în întregime o grimasă de dezgust, în timp ce asculta zgomotul făcut de Keska când muşcă din măr. Se înfiora toată imaginându-şi o jumătate de vierme scârbos rămasă în gura lui. Ea nu îndrăzni să se uite când el lăsă fructul jos. Miezul era alb şi virgin.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! răsuflă ea uşurată. Apoi ridică privirea spre Keska. Cum ai ştiut că nu

are niciun vierme?

El mestecă şi înghiţi, apoi îi răspunse:

— I-am făcut o radiografie şi un control la spitalul din Santa Rosa.

— Radiografie şi control! exclamă ea neîncrezătoare. Nu pot să te cred.

— Nu puteam să-l tai chiar eu, dar trebuia să aflu dacă mărul nostru este sănătos. Pentru că te iubesc foarte mult, foarte mult, scumpa mea Laurian. Trebuia să ştiu dacă mărul nostru este pur ca să putem deveni o singură fiinţă mâncându-l. O apropie de el şi râse fericit.

— Gustă din mărul lui Keska Lathi, scumpa mea, spuse el întinzându-i-l.

Pentru un moment, Laurian se uită la el, priindu-i ochii întunecaţi şi plini de emoţie. Apoi luă mărul şoptindu-i:

— Te iubesc atât de mult, dragul meu. Tu eşti totul pentru mine. Ridicând mărul spre buze, ea îşi înfipse adânc dinţii în el.

După ce înghiţi, Keska îi ridică bărbia şi-şi lăsă capul în jos, gustând din dulceaţa dragostei lor, rămasă pe buzele ei. Limba lui îşi făcu loc în căldura umedă a gurii ei, înfruptându-se din sucul senzual de fructe. Ei mâncară mărul împărţindu-şi bucăţelele, devenind o singură fiinţă, într-o dragoste pe care ei o urmăriseră ajungând la maturitate.

Apoi Keska îi scoase pieptenii din păr şi-i despleti coada. Mantia lungă din păr negru căzu în jurul feţei şi peste pieptul ei. Luând podoaba de mătase neagră în mâinile sale, el o privi cu ochi

ademenitori şi plini de dorinţă, şoptind:

— Ştii ce a făcut Eva după ce a muşcat din măr în Grădina Edenului?

Laurian gemea uşor în timp ce degetele lui uşoare se plimbau pe lanţul de aur de pe decolteul adânc al rochiei ei. El îi atinse pielea fină a pieptului şi vâlvătăi de dorinţă îi inundară trupul. Râzând încet ea îl întrebă gâfâind:

— Întrebarea despre Eva are cumva vreo legătură cu fabulele tale cu insecte?

— Nu râde. Keska este foarte serios, murmură el în timp ce buzele îi dezmierdau gâtul, iar mâinile îi căutau fermoarul rochiei.

— Te cred, spuse ea cu voce joasă. Ce a făcut Eva după ce a muşcat din măr? Dându-i jos vesta şi deschizându-i ultimii nasturi de la cămaşă, vâlvătăile trupului ei încins se răspândiră pe pieptul lui.

Keska vorbea cu răsuflarea întretăiată.

— Eva imediat – el îşi mişca mâinile febrile pe ciorapii ei de mătase, în sus, sub rochia ei albastră – a învăţat să… cânte la…

Laurian se ridică pentru a-l ajuta să-i scoată dresul. Rochia ei zăcea ca o baltă albastră lângă canapea.

— A învăţat să cânte la ce? întrebă ea fără suflare în timp ce mâinile lui se plimbau uşor în jos pe furoul din satin.

Dându-i jos cămaşa, ea îi admira muşchii supli.

Luând-o de mână, Keska o conduse în studio.

— Eva a învăţat să cânte la violoncel, îi şopti el la ureche, lipind-o de el în timp ce închidea uşile

duble. Pe masa de lângă ei, vioara lui reflecta strălucirи de aur în lumina obscură.

— Violoncel! repetă Laurian printre buzele lui înfometate. După ce ea îi deschise fermoarul, el îşi dădu jos cu mişcări rapide pantalonii negri, slipul, şosetele şi pantofii.

Apoi, cu mâini tandre şi experimentate, el îi dezmierdă trupul, îi scoase furoul şi-i dădu jos bikinii din dantelă.

El se uita lacom la trupul ei în lumina slabă ce pătrundea prin ferestre şi suspină adânc.

Laurian îşi plimbă palma pe părul creţ şi aspru de pe pieptul lui.

— De ce a învăţat Eva să cânte la violoncel după ce a muşcat din măr în grădina Edenului? şopti ea.

Luând-o în braţe, ochii lui străluceau de dorinţă şi-i spuse încet, cu accentul lui muzical.

— Pentru ca atunci când vioara lui Adam strigă după dragoste, Eva să-i răspundă cu violoncelul ei cu voce puternică şi senzuală. Şi pentru ca întotdeauna ei să hoinărească şi să cânte împreună o muzică minunată.

Laurian izbucni în proteste şi-l trase în jos pe covorul gros şi moale.

— Te iubesc, Keska Lathi, chiar şi după *asta.* Oh iubitule, te iubesc atât de mult. Pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, scumpa mea Laurian…

Sfârşit

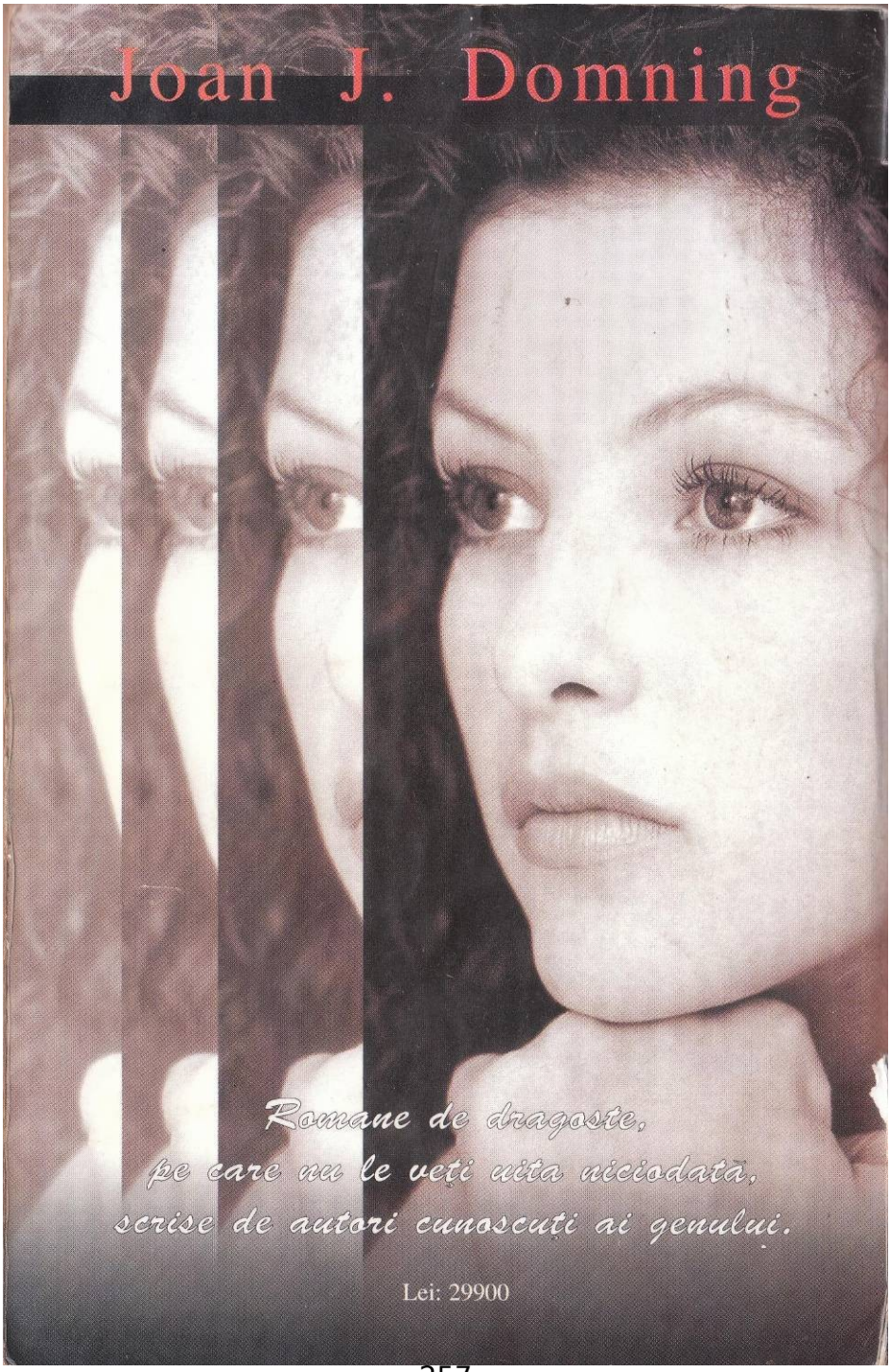
Joan J. Domning
Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului.
Lei: 29900